

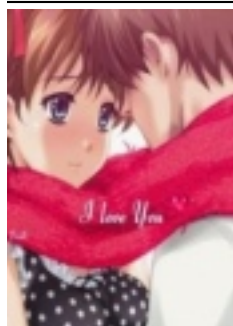
Bà Xã Ô Sin

Contents

Bà Xã Ô Sin	2
1. Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chap 1: Chân Ước Chân Ráo	3
3. Chap 2: Gian Nan Bắt Đầu Nản	4
4. Chap 3: Cuộc Chơi Mới Bắt Đầu	5
5. Chap 4: Cô Ô Sin Đáng Thương	7
6. Chap 5: Ly Nước Diệu Kỳ	9
7. Chap 6: Tình Cầm Lẫn Lộn	11
8. Chap 7: Phút Giây Nghệt Thở	13
9. Chap 8: Thoát Chết	15
10. Chap 9: Tình Thế Đảo Ngược	17
11. Chap 10: Có Lẽ Nào... Em Yêu Anh	18
12. Chap 11: Tình Yêu Không Đường ... Không Đẳng	20
13. Chap 12: Say Rượu Làm Càn	22
14. Chap 13: Khu Vườn Bắt Đầu Một Tình Yêu	24
15. Chap 14: Yêu Thương ... Đong Đầy	25
16. Chap 15: Ghen	27
17. Chap 16: Em Sợ... Anh Đang Ở Đầu	30
18. Chap 17: Về Quê Em	32
19. Chap 18: Chi Lan ... Sinh Nhật Vui Vẻ	34
20. Chap 19:	36
21. Chap 20: Nhà Có Trộm (1)	38
22. Chap 21: Nhà Có Trộm (2)	39
23. Chap 22: Tan Vỡ...	41
24. Chap 23: Lại Có Thêm Một Ân Nhân	43
25. Chap 24: Tháng Ngày Xa Nhau	44
26. Chap 25: Chuyến Tàu Từ Bắc Vào Nam	45
27. Chap 26: Gặp Lại Người Xưa	46
28. Chap 27: Oan Gia Ngổ Hệp (1)	48
29. Chap 28: Oan Gia Ngổ Hệp (2)	49
30. Chap 29: Anh...	52
31. Chap 30: Để Em Lên Hỏi Anh Ta	54
32. Chap 31: Cafe Không Đường, Không Đẳng, Không...	56
33. Chap 32: Anh Là Mặt Trời, Em Là Mặt Trăng	58
34. Chap 33: The First Kiss Sau 3 Năm...	59
35. Chap 34: Hẹn Hò (1)	62
36. Chap 35: Hẹn Hò (2)	64
37. Chap 36: Món Quà Đặc Biệt	65
38. Chap 37: Buổi Sinh Nhật Muộn	67
39. Chap 38: Buổi Sinh Nhật Muộn (2)	68
40. Chap 39: Bình Yên Qua Rồi... Sóng Gió Lên Ngôi (1)	70
41. Chap 40: Bình Yên Qua Rồi... Sóng Gió Lên Ngôi (2)	72

42. Chap 41: Đêm Định Mệnh (1)	73
43. Chap 42: Đêm Định Mệnh (2)	74
44. Chap 43: Trò Chơi Trốn Tìm (1)	75
45. Chap 44: Trò Chơi Trốn Tìm (2)	77
46. Chap 45: Anh Sai Rồi...	79
47. Chap 46: Ngọn Lửa Sinh Tử (1)	80
48. Chap 47: Ngọn Lửa Sinh Tử (2)	82
49. Chap 48: Hai... Em Muốn Ăn Kẹo Hồ Lô	84
50. Chap 49: Có Thai Sao?	86
51. Chap 50: Mật Ngọt Chết Ruồi	89
52. Chap 51: Tàu Thoát Không Thành	91
53. Chap 52: Ép Hôn	94
54. Chap 53: Gả Cho Anh	97
55. Chap 54: Lâu Đài Cổ Tích	99
56. Chap 55: Vợ Ơi Là Vợ!	102
57. Chap 56: Anh Giám Đốc Làm Ô Sin	106
58. Chap 57: Niềm Vui Bất Ngờ	111
59. Chap 58: Tình Cảm Ngọt Ngào	115
60. Chap 59: Bền Nhau Trọn Đời	120

Bà Xã Ô Sin

Giới thiệu

Chuyện tình yêu đẹp của nó Dương Nguyệt Chi Lan và hần Lâm Nhật Bảo Khánh... Họ cũng như bao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-o-sin>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

Dương Nguyệt Chi Lan (19t) sinh viên năm Nhất học viện Tài Chính có chỉ số IQ tương đối cao 194/200, một người con gái không hần kiêu sa đài cát như những tiểu thư nhà giàu nhưng nó có một vẻ đẹp phải nói rất ư là đẹp, sống theo quan niệm củ dừ “tình yêu là thứ xa xỉ từ sắc đẹp”, từ vùng quê nghèo lên đất Hà Thành học tập và rồi bao biến cố từ đó xảy ra với nó. Nó còn có một người anh tên Dương Triệu Khanh (25t) đang làm giáo viên cấp 1 ở quê.

Lâm Nhật Bảo Khánh (19t) có IQ 199/200 là lớp trưởng lớp nó... Tuy với chỉ số IQ cao như vậy nhưng với một cậu ấm như hần thì học hành với hần cũng giống như “chuột đeo headphone”. Ba mẹ là “đại gia” cho nên hần cứ xem tiền như nước và xài “thả ga” dần trở thành một đại gia, tiền tài của cải, sự phong độ của một người đàn ông trong mắt mọi người.

Lâm Tố Liên (16t) là em gái của hấn, nếu hấn là một cậu ấm thì Tố Liên chính là một cô chiêu danh giá không kém, từ nhỏ đã được cưng chiều nên Tố Liên rất ư là hư.

Từ Dung (bạn thân của nó), mọi người còn hay gọi cô ấy là Từ Duyên vì cái ‘duyên’ đã mất từ lúc những cuốn sách cứ nhập vào... cô ấy cũng từ một vùng quê nghèo như nó lên Hà Thành để học, quan điểm của cô ấy ” chỉ có học mới không nghèo”, Từ Dung là một con một sách không hơn không kém, có thể gặm nhấm nguyên cuốn tiểu thuyết mấy trăm trang trong vòng một ngày thậm chí vài giờ.

Tổng Nhật Hạ (bạn thân của nó), cô ấy là một tiểu thư sở hữu nguyên căn biệt thự, nếu không nói thì chắc hẳn ai cũng nghĩ cô ấy rất sung sướng. Nhưng không, ba mẹ ly dị, họ có cuộc sống riêng, cô ấy phải sống với bác quản gia từ lúc lên 6. Cuộc sống cứ nhàn nhã, cô đơn như vậy đó cho tới lúc Nhật Hạ gặp nó mọi chuyện dần khác đi.

2. Chap 1: Chân Ước Chân Ráo

Sau khi nghe tin đậu vào học viện, vừa vui mừng vì sắp thực hiện được ước mơ, nhưng lại rất buồn khi xa nhà xa ba mẹ nó, lại lo cho cái cảnh “đất lạ quê người”. Dù sao thì nó vẫn phải cuốn gói từ quê lên đất Hà Thành để học.

Ngày đầu tiên...

Giữa cái nắng chói chang nó lội ngược lội xuôi đi tìm “chỗ dung thân” cho tối nay, đã qua vài con hẻm cũng gặp vài khu ổ chuột nhưng vẫn chưa có nơi nào là phù hợp cho nó. Đang cầm cùi gặm ổ bánh mì còn dở trên tay thì nó vô tình hay cố ý cũng chẳng biết đụng phải tên đầu to, mặt gấu nào đó. Khi giật mình nhìn lên thì nó như hồn phách bay loạn xạ với vẻ đẹp phải nói là rất lịch lãm, thanh tú khuôn mặt phúc hậu. Đang ngẩn ngơ thì nghe oai oái cái giọng ai đó làm nó toát cả mồ hôi sương...

- “NÈ.....MẮT CÔ ĐỂ CẢ LÊN NGƯỜI TÔI À” - hấn giận dữ nhìn vào cái áo sơ mi BL của mình còn vương vài vệt bánh mì của nó

Còn ngẩn người vì độ đẹp trai của hấn, nhưng khi hấn quát to làm cho sự ngưỡng mộ đó thành một cục tức giận...

- “Anh điên à, người đụng tôi là anh chứ không phải tôi” – nó điềm nhiên trả lời rồi vội bước đi

Chợt cánh tay bị ai đó kéo lại, bực dọc nó quát:

- “ĐỒ ĐIÊN, BUÔNG RA MAU”

- “Cô chửi ai điên? Có ngon thì nói lại...”- mặt hấn lúc này tức giận đỏ như trái ớt, phải nói nếu không nói quá thì chắc xối nước vào vẫn cảm nhận được mùi khói bốc lên.

- “....”

- “Cô sợ đến cam cả mồm rồi à” – hấn nhếch môi đắc thắng

Tôi mà sợ anh à, còn lâu nhá, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn nhá... nó nghĩ thầm gì đó, mắt vẫn hăm hực nhìn hấn hình 2 viên đạn.

- “Cô làm bẩn áo tôi rồi thì đền đi”- hấn phủi phủi cái áo của mình

- “Đền? có dơ thôi mà bắt tôi đền á?” – nó ngơ ngác với câu nói vô lý của hấn, chẳng biết người từ hành tinh nào xuống mà vô lý quá à...

- “Uhm, không đền thì đừng hòng biến khỏi đây...”

Không muốn mất thời gian với hấn nó lạnh lẽ

- “Bao nhiêu? Nói?”

- “5 triệu”- hấn tỉnh queo đáp trong sự há hốc của nó

- “CÁI GÌ?”

- “Sao? Trả đi chứ tôi thấy cô anh hùng lắm mà có nhiều đó trả không nổi à?” – hắn nhìn thẳng vào con mắt ngạc nhiên của nó mà nói rất ư là bình thường

Tiền với hắn không là vấn đề chỉ là cục tức lúc này mới là vấn đề với hắn, với nó số tiền đó có thể sống được cả 2 tháng đấy chứ. Suy cho cùng thì nó quyết định trong 36 kế thì ”chạy” là thượng sách... vậy là nó dọt lẹ.... bỏ lại hắn trong bộ mặt thảm chưa từng thấy, tức lại càng tức hơn.

Chạy được đến khoảng cách an toàn nó mới dừng lại thở...thì nghe tiếng gọi với theo từ đằng xa

- “Này bạn ơi, bạn đánh rơi cái này nè, chạy gì mà nhanh thế”

Nó quay lại nhìn, cứ tưởng tên ác quỷ kia đuổi theo định 3 chân 4 cẳng chạy tiếp, nhưng hóa ra là không phải...

- “Trả bạn nè, mình thấy bạn đánh rơi, nhặt xong chạy theo mà vẫn không kịp, công nhận bạn chạy nhanh ghém” – cô ta đưa nó cái huy hiệu và thở hổn hển như “chó” ý

- “Mình từng đạt giải nhất chạy ma-cà-tung mà” – nó khi cười nhận lấy cái huy hiệu và không quên cảm ơn cô ta

Hai người “chat phím răng” xong được biết là họ học chung trường, rồi còn chung cả ngành luôn nữa, nó dọn vào nhà trọ ở cùng với Từ Duyên từ lúc đó.

Trời sinh trời thương thì phải... nó gặp được cứu nhân ngay ngày đầu luôn à... nhưng còn thêm ác nhân ám nó nữa... chẳng bao giờ có thiên thần mà không có ác quỷ cả ...

Xong “chồn dung thân của nó” bây giờ nó tranh thủ đi tìm công việc trước khi bắt đầu nhập học. Ở cái đất Hà Thành phải nói là tìm một việc phù hợp một cô sinh viên như nó y như mò ” cát trong sa mạc” vậy đó, nó nghĩ vậy...

3. Chap 2: Gian Nan Bắt Đầu Nản

Từ nhỏ tới giờ nó là con út trong nhà nên ai cũng ưu tiên cho nó mọi thứ chẳng bắt nó làm gì cả, ngoài chuyện học và học. Bây giờ, phải tự mình bươn trải có lẽ hơi khó với nó, nhưng mục tiêu của nó đặt ra chưa bao giờ nó bỏ cuộc cả, chỉ là ” gian nan bắt đầu nản” thôi.

.....

Trong quán Phở

- “Cô ơi, cho cháu xin nghỉ”

Nhà hàng Apdell

-” Chị ơi, cho em xin nghỉ ạ”

.....

Rồi đúng như nó nói, xin được công việc rửa chén trong quán phở, xong 2 ngày nghỉ do bể chén quá nhiều, nó quay sang phục vụ nhà hàng chạy tới chạy lui quá vậy là nó lại nghỉ, nó chuyển sang làm gia sư nhưng dạy mãi mấy đứa nhỏ không hiểu sợ bị chủ la vậy là nó lại nghỉ...

.....

- “Bà sao vậy Chi Lan?” – thấy nó ườn dài trên gác xếp Từ Duyên hỏi

- “Tui nản rồi, chẳng phải tui làm biếng hay tui lì lợm gì đâu mà không hiểu sao làm cái gì cũng không xong á” – nó phụng phịu trả lời

- “Cứ từ từ, phải trải qua nhiều gian khổ ‘bán mặt cho bụi, bán lưng cho nắng’, dãi dầu dầm mưa dãi nắng thì ta mới biết đồng tiền kiếm được chẳng dễ tí nào, đúng không bà..”

- “Hả?” – nó ngạc nhiên trước lời lẽ của con một sách

Ngày nhập học

Trường cũng không xa chỗ nó ở cho lắm đi xe đạp mất nửa tiếng... Sáng sớm hai đứa nó đã đèo nhau tới trường để giành chỗ ngồi... Nó và Từ Duyên ngồi ở bàn 3 chỗ ngồi rất ư là thuận lợi, loanh quanh đợi tới giờ bọn nó quen được cô bạn xinh gái ngồi bàn trên rất ư là dễ thương – Nhật Hạ

Đang nói chuyện phím vui vẻ thì luồng khí lạnh từ đâu xuất hiện, nó có cảm giác ớn lạnh sau gáy, chợt choáng với cái dáng xuất hiện quen thuộc, nó há hốc mồm làm cho cả đám giật mình

Oan gia... oan gia... sao tên này... ám khí nặng đến thế...

- “Chuyện gì vậy Chi Lan?” – Nhật Hạ ngạc nhiên nhìn mặt nó

- “Bà sao vậy? Đừng nói với tôi mới gặp trai đẹp đã bị hấp hồn rồi nha” – Từ Duyên nhìn sang nó

- “Con ác quỷ, con Dê cụt chứ trai đẹp, trai lép cái gì...”- Nó tức xanh mặt trả lời

- “HẢ”- cả hai đồng thanh trước sự trả lời của nó, làm ọi người cũng phải giật bắn cả người quay xuống nhìn bọn nó, trong những ánh mắt đó có hấn. Hấn chỉ khẽ nhếch miệng cười rồi bước thẳng đến cái bàn đối diện giảng viên.

Nó vội tránh ánh mắt đầy sát khí của hấn rồi kể mọi chuyện hôm đó cho 2 đứa bạn nghe.... bla...bla...

- “Bà biết hấn là ai không mà dám đắc tội vậy hả?” – Nhật Hạ lo lắng cho nó

- “Ai tui cũng mặc kệ hấn”

- “Tên đó là Bảo Khánh hotboy thời cấp 3 trường tui, giờ cũng đang làm mưa làm gió trong trường mình nè, ở ngoài hấn thuộc loại đại thiếu gia giàu lắm nha mà hấn đã ra tay thì coi như đứa đó từ chết cho tới ngáp ngáp luôn đó lị...” - Nhật Hạ tỉnh queo thêm mắm dặm muối cho lai lịch của hấn

-” Đáng sợ vậy sao...” - nó chuyển từ thái độ ngạc nhiên sang lo lắng rồi chuyển hướng nhìn về phía hấn. Trên kia hấn vẫn chăm chú nhìn vào con đề của mình mà không hề hay biết có đứa đang nhìn mình hấn hấn sát khí

Đang băng quơ suy nghĩ những chuyện mà Nhật Hạ nói, lòng nó thêm lo lắng ‘lỡ như hấn giết mình diệt khẩu hay là bán qua biên giới thì sao trời, con chưa có người yêu nữa mà huhu..’

-” Cô muốn chọn một lớp trưởng ai làm nè” – cô quản lớp – Tuyết Linh. Cô có dáng người cực chuẩn, thân hình mảnh mai, phong cách sành điệu à nha...

Thấy cả lớp đều im lặng, cô Tuyết Linh liếc nhìn một vòng lớp rồi tâm đắc đưa mắt về phía đối diện

- ” Cô muốn em làm được không?”

Mắt hấn vẫn dán mắt vào cái tablet PC, lạnh lùng nói

-” Nếu cô muốn”

Vậy là hấn nằm trong danh sách lớp trưởng.

4. Chap 3: Cuộc Chơi Mới Bắt Đầu

Giờ ra chơi

Nó loay hoay chạy theo hai nhỏ bạn thì bị bàn tay ai đó kéo lại, không kịp phản ứng nó bị kéo sát vào người hắn, mặt đối mặt mắt nhìn nhau, bây giờ thì nó có thể nhìn càng rõ hơn khuôn mặt điển trai của hắn, phải nói là cực kì đẹp, cái đồng tiền nhỏ khi hắn nhếch môi kèm theo cái răng khểnh không thể nào đẹp hơn, cái mùi hương Gucci làm nó choáng ngợp. Trở về hiện tại, nó mới giật mình hết toáng:

- “DÊ CỤ, BUÔNG RA”

- “Cô điên à, sợ người khác không nghe thấy hay sao?”

Hắn đỏ mặt tía tai với hai chữ “dê cụ” của nó, mặt hầm hầm mắt vẫn không quên liếc về hướng nó

- “Anh muốn cái gì, tôi có quen anh à, đồ dê sòm làm tay tôi đỏ hết rồi”

Nó hậm hực xoa xoa cổ tay, né tránh ánh mắt đầy sát khí có thể chết người của hắn

- ” Không quen à, cô còn nợ tôi cái áo, đã qua mấy ngày tiền lãi nó tăng lên là 10 triệu nhá, đền cho tôi”

Hắn đưa mặt lại gần nó, nói với giọng thách thức. Nó nghe xong khóe miệng muốn bốc lên cả lỗ mũi

Tên này cứ thích kiếm chuyện à... bực cả mình...

- ” Tôi làm gì có nhiều tiền đến như vậy, nhiều đó tôi có thể sống được cả mấy tháng, mà tôi không trả anh làm gì được tôi”

Nó khoanh tay, cười thách đấu thêm một cái lè lưỡi trên hắn

- “Được, cô giỏi chắc cô chưa nghe qua tôi là người như thế nào nên mới có gan to trên ông” – Nói đoạn hắn bỏ đi trong hậm hực. Nó như nhớ ra những lời Nhật Hạ nói lúc sáng chợt rùng mình

- ” Được, tôi sẽ trả nhưng... đến khi nào tôi có đủ tiền, được chứ”

Hắn mỉm cười đắc thắng, xong quay lại nghiêm giọng:

- “Không, như thế thì lâu lắm... tôi sẽ không lấy số tiền đó nữa, nhưng...”

-” Nhưng sao?”

Hắn luồn tay vào túi, tiến đến chỗ nó, ghé sát vào tai:

- ” Làm ô sin cho tôi trả hết nợ thì thôi, OK?”

-” Cái đếch, anh...”

-” Tùy cô, một là làm ô sin cho tôi, hai là ngày mai có tiền trả tôi để lâu lâu sẽ tặng dần đều và trường hợp đặc biệt thì cô cũng biết rồi đó...”

Nó đứng đo suy nghĩ rồi cũng ngậm ngùi đồng ý:

- “Được”

Ngay ngày hôm sau nó sang nhà hắn lần mò mãi mới kiếm được cái địa chỉ nhà, nó há hốc mồm trước cái biệt thự màu trắng điểm vào đó là những mảng màu nâu làm tôn vinh sự sang trọng, bên cạnh có thêm cái hồ bơi, đằng xa xa là cả một vườn hoa phải nói là cái khuôn viên nhà này rộng thênh thang, nó đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, quan sát xong nó không quên nhìn lại địa chỉ một lần nữa rồi bấm chuông

“Bính boong.... Bính boong”

Có một bà chạc 50 ra mở cửa cho nó, bà ấy rất điềm đạm hỏi:

- “Cháu tìm ai?”

- ” Dạ cháu tìm Bảo Khánh”

Bà gật đầu mở cửa cho nó...

Vài ngày trước...

Ngày hôm đó, nắng nhẹ nhưng trong lòng người lại có một áng mây đen tối...

Con nhỏ này gan to thật đấy, dám động đến bồn thiếu gia rồi bỏ chạy là xong à...

Hắn móc trong túi chiếc Racer ra rồi gọi cho ai đó, bực dọc nói:

-” Điều tra giúp tôi con nhỏ này... xxx... yyy... zzz”

-” Vâng tôi biết rồi” – Giọng nói từ đầu dây bên kia đáp

Cô tưởng tôi không tìm được cô chắc, hãy đợi đấy... có người tức phát điên, bày mưu tìm kế để chơi nó đây mà...

Trong lúc dần co với nó hắn vô tình thấy được chiếc huy hiệu đó, chiếc huy hiệu mà lần đầu khi đi thi người ta phát cho sinh viên có cả họ tên... Vậy là mọi chuyện không hẳn là do trùng hợp ngẫu nhiên, chỉ một phần thôi.

5. Chap 4: Cô Ô Sin Đáng Thương

Biệt thự nhà họ Lâm

- “Dạ cháu tên Chi Lan, bạn cùng lớp với Bảo Khánh”

Nó lễ phép chào một người phụ nữ trung niên đã ngoài 40, theo nó đoán chắc là mẹ hắn

- ” Cô ta từ nay là Ô sin của con”

Hắn mặc cái quần sort với cái áo thun trắng nhìn rất giản dị đi từ trên lầu xuống cầu thang tiến đến chỗ nó

- ” Sao con có thể bắt bạn cùng lớp làm ô sin ỉnh chứ, quá đáng lắm mà” – mẹ hắn quay sang hắn mắng yêu

- “Con thích như vậy”

Nói đoạn hắn liếc nhìn sang nó rồi kéo tay nó lên phòng bỏ mặc cho sự ngạc nhiên của mẹ hắn. Hắn vốn được cưng chiều cho nên từ trước đến giờ hắn muốn làm gì cũng chẳng ai quản, mà có ăn chơi sát gái tới cỡ nào cũng chưa có đứa nào hắn dắt về nhà... Nhưng mà lần này thì khác...

- ” Công việc của cô là dọn phòng, lau phòng và bất kì khi nào tôi sai, nếu chưa hạt bụi nào thì đừng trách tôi”

Hắn ra lệnh cho nó xong liền quay ra nằm ưỡn dài trên giường mặc cho sự ngỡ ngàng trước căn phòng của hắn. Từ lúc bước vào nó hết đối ngạc nhiên, căn phòng rộng gấp 3, 4 lần nhà trọ nó đang ở, được làm nổi bởi cái nền màu xanh, xuyên những vệt màu trắng cứ như có cảm giác đang ở ngoài trời hòa quyện vào những đám mây, phòng hắn có hai cửa sổ, một cái hướng ra vườn hoa, một cái nhìn thẳng ra hồ bơi, không khí trong phòng cứ như đang ở ngoài trời... ” không thể nào thích hơn” đang miên man cảm nhận thì bị cái gói quăng vào mặt làm cho nó tỉnh giấc mộng.

-” Lo làm việc đi, đừng để tôi trừ lương... Hay là cô muốn ở đây cả đời với tôi...”

-“Còn lâu nhá...”

Nó ngậm ngùi đi dọn dẹp, nó dọn hết chỗ này, hắn lại bày ra chỗ kia, cứ thế mà làm, tức điên cả người cũng chẳng làm được gì.

- “Này, tôi vừa dọn xong anh lại bày ra, muốn chơi tôi à”

-“Tôi là chủ tôi có quyền, làm đi con hâm, nói nhiều”

Hắn thì thành thạo vừa lướt web vừa xé giấy quảng, trong khi nó cúi lượm từng tờ giấy của hắn vẫn không quên liếc hắn một phát

Cả ngày dọn hết cái này tới cái kia chẳng lúc nào hắn cho nó rảnh tay, chỉ ngoài vài phút ăn cơm cũng là thời gian nó nghỉ ngơi.

.....

Phòng trọ Lizard

-” Hắn là tên quái thú chứ không phải người, hành hạ tui tê cả người mà, ê ẩm quá” – Nó nằm sấp dưới nhà cho con bạn đầm lưng

-” Bà cố gắng lên, trả nợ xong đường ai nấy đi, mà nè, tui có chuyện muốn nói”

-“Bà nói đi, tui nghe” – Nó uể oải

-“Bà Hạ muốn tui mình dọn qua ở chung với bà, bà ở có mình ênh hà”

- “Uhm, vậy cũng được, vừa vui mà vừa đỡ tốn tiền nhà nữa, để mai tui xin nghỉ rồi dọn đồ phụ bà”

-“Uhm”

.....

Biệt thự nhà họ Lâm

- ” Mai tôi muốn nghỉ được chứ”

-” Cô đang ra lệnh cho tôi à...”

-“Không”

-“Tại sao nghỉ”

-“Tôi dọn nhà”

Trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ nào đó, cười cười nói nói:

- “Được, cho cô một ngày dọn đồ”

-” Uhm, cảm ơn” – Nói đoạn nó bỏ đi làm tiếp công việc của mình

- ” Qua nhà tôi”

-” HẢ”

Nó rờ rờ trán mình rồi rờ rờ trán hắn:

- “Anh đâu có bị sốt, không lẽ anh bị điên”

-” Cô mới bị điên đó, từ ngày mai dọn qua nhà tôi, đổi diện phòng tôi còn một phòng, như vậy là rất tiện cho cô rồi, không tính tiền nhà, ăn cơm miễn phí, quá lợi rồi còn gì”

-“Tại sao tôi phải nghe lời anh?”

-“Vì tôi là ông chủ”

Ngày hôm sau nó dọn đến nhà hắn, dù trong lòng vẫn ngậm nguyền cục tức nhưng nó hứa với lòng sẽ “trả thù” hắn.

.....

-” Đây đem đồ ăn sáng lên cho tôi” – Hắn la hét trong điện thoại, nó còn ngáy ngủ rồi bật dậy từ phòng mình chạy nhanh xuống đem món súp dì 4 nấu cho hắn.

-” Nó nguội rồi đem xuống hâm nóng lại cho tôi”

-” Tôi không thích ăn món này nữa đổi món khác”

- “Đem ly sữa chua lên cho tôi”

-“Đã bảo sữa chua nóng mà sao lại có đá”

-“Sữa chua gì mà chua thế, tôi không uống được, ĐỔI”

- “Nhà tắm còn nước kìa, cô định để tôi té chết à”

-“....”

-“....”

-“TÔI MỆT RỒI NHA ANH TỰ ĐI MÀ LÀM NHÁ, ĐẸP.... TÔI KHÔNG LÀM NỮA, TÔI LÀM Ô SIN CHỨ KHÔNG PHẢI LÀM TRÂU LÀM CHÓ CHO ANH NHÁ, MUỐN GÌ TỰ ĐI MÀ LÀM ”

Nó giận dữ hét toáng làm rung động cả căn biệt thự, một mạch bỏ ra ngoài...

“RẦM” cánh cửa đóng rầm trước khi nó kịp bước ra, bị ép sát vào cửa, mặt nó và hân chỉ cách nhau vài phân, lúc này hân mới ngửi được mùi hoa oải hương trên người nó...

‘cô ấy cũng quyến rũ phết’...

‘hân ta muốn gì đây, không... không được’

-” Hôm nay cô dám mắng cả chủ của mình... Chi Lan cô giỏi lắm, khá lắm”

Nó né tránh ánh mắt của hân, đẩy hân ra để thoát thân, nhưng càng đẩy hân càng ép sát nó hơn, nó cảm nhận được cả hơi thở của hân.

- “Buông, không tôi la lên đó”

-” La đi tôi thách”

Hân kê mặt mình sát vào mặt nó, nó toát cả mồ hôi, lấy tay bịt miệng...

- ” Điên à, cô tưởng tôi hôn cô sao... ” – Hân cười phá lên làm cho con nhỏ muốn độn thổ, mặt nó bây giờ không thể nào diễn tả nổi vừa tức vừa ngượng, đẩy mạnh hân ra rồi bỏ chạy về phòng... Với nó thì chỉ có “chạy” mọi lúc mọi nơi là an toàn nhất.

6. Chap 5: Ly Nước Diệu Kỳ

Tên thói tha chết bầm, đi ra đường coi chừng chó dại cắn, ma bắt đi luôn đi đường về đây hành hạ thân gái như ta... nó ẩm ực chườm rửa, nghĩ ngợi cái gì đó rồi bưng lên cho hân ly café sữa.

- “Không uống, đem xuống”

-“Tôi đã pha rồi không uống thì tiếc lắm uống dùm tôi đi nha” – nó nhẹ giọng

- “Không”

-“Đi mà”

- “Không uống”

-“Uống đi mà”

Hân nghe nó nói nhảm nhảm riết đành ngậm ngùi uống cho xong.

- “Rồi đó, biến ra ngoài”

Chiều hôm đó hân không đến lớp, nó cảm thấy lòng vui sướng biết bao nghĩ là kế hoạch của mình đã thành công. Nó tung tăng với 2 nhỏ bạn ăn uống tới 8h mới về nhà, nó không quên ghé thăm phòng hân.

“Cạch” – nó hé cửa nhìn vào thấy hấn không có trên giường, nó bước thẳng vào ngó tới ngó lui cũng không thấy, trong nhà tắm cũng không có ...

Hấn ta đi đâu rồi nhỉ... Đang băng quơ suy nghĩ thì nghe tiếng hấn làm nó giật bắn người quay lại

- “Cô đi học giờ này mới về à, biết mấy giờ rồi không”

-” Đi đâu là chuyện của tôi liên quan gì anh, mà sao hôm nay anh không tới lớp”

- ” Hỏi làm gì?”

Hấn tiến lại gần cái bàn học, ngồi vào cái ghế xoay rồi gõ gõ cái gì đó

-” Tôi thấy lạ nên hỏi thôi, lớp trưởng gì mà nghỉ học miết”

-“Đó là chuyện của tôi, biến ra ngoài đi”

Nó đi về phòng mà vẫn âm ức suy nghĩ ” Mình nhớ đã bỏ thuốc sổ vô ly nước rồi mà sao giờ hấn vẫn tỉnh queo vậy ta, đáng nhẽ ra giờ này hấn phải lăn lê bò lết trong cái toilet ấy chứ... tại sao...”

7 tiếng trước

-“Cậu ấy uống nhầm thuốc sổ, thưa bà”

Bà Lâm quay sang hấn:

-” Sau con nhầm lẫn được chứ, mẹ nhớ con cực kì ghét thuốc mà sao hôm nay con lại uống thuốc rồi nhầm thuốc hả?”

- “Mẹ đừng quan tâm, mọi người ra ngoài đi, con muốn ngủ”

-” Đây là thuốc của cậu”

Mọi người đi ra ngoài, hấn nằm ôm cái bụng đáng thương của mình, tức giận ” Con ranh giỏi lắm, nhiều đây chưa hạ được tôi đâu, á đâu quá” hấn cong giò chạy vào toilet. Vậy là cả buổi chiều cứ ra ra vào vào thậm chí hấn ngồi luôn ở đó...

11:03 pm

- “Tôi muốn ăn cánh gà sốt me” – giọng hấn cảo rảo đầu dây bên kia

Nó ngáy ngủ trả lời - “Bây giờ khuya rồi tôi muốn ... ngủ”

-“ĐI MUA NGAY, NÓI NHIỀU”

Nó giật cả mình, tung mền chạy đi mua, mắt vẫn nhắm nhắm mở mở... thế là cánh gà sốt me của hấn thành ra mẻ gà xào tỏi ớt...

.....

- ” Lấy giúp tôi ly nước”

- “Tôi bảo nước nóng sao lại lấy nước suối”

-“Tôi đổi ý rồi, xuống làm tôi ly sinh tố chuối”

.....

-” Qua tắt máy điều hòa cho tôi”

.....

-“Nóng quá, BẬT QUẠT”

.....

5:23 am

Tắt nguồn này xem mi làm gì được ta... nó lăn ra ngủ.

“RẦM” nó giật mình ngồi dậy, nhìn người đối diện

- “Điên à, để tôi ngủ” – nói rồi nó nằm xuống ngủ tiếp

- “Xuống làm đồ ăn sáng cho tôi, hôm nay tôi đi sớm”

-” Có dì 4 làm rồi” – kéo cái mền trùm kín đầu nó mắng

Hắn kéo mền ra, ghé sát tai nó:

-“NHANHHHHHHHHHHHHHHHHH”

Cứ thế nó theo phản xạ ngáy ngủ chạy xuống làm...

Sau 1 tiếng đồng hồ nó hoàn thành mấy món cho hắn...

- ” Cả tiếng cô làm được mấy món này đây hả” – hắn há miệng ngạc nhiên nhìn những món ăn trên bàn của nó

- ” Trứng chiên khổ qua với trứng cút sốt cà chua là món ruột của tôi đó”

-” Nghĩ sao cho đại thiếu gia ăn mấy món này, đúng là đồ hâm”

-” Tôi đi học đây, mặc kệ anh, ăn hay không thì tùy nhà” – Nó giận dữ đi về phòng

Vậy là cả đêm nó chưa kịp nằm xuống chợp mắt đã bị hắn lôi đầu dậy... mệt mỏi, uể oải nằm dài trên bàn...

-” Bà sao vậy? hắn ta hành hạ bà vậy hả? – Từ Duyên thấy nó ườn dài trên bàn, mặt mày thì xanh xao...

-” Tôi sắp chịu hết nổi rồi, hắn hành tôi cả đêm”

-“HẢAAAAAAAAAAAAAAAAA” – Từ Duyên và Nhật Hạ cùng hét to trước lời nói của nó

-” Không phải... không phải”

Nó hươ hươ tay rồi kể mọi chuyện cho bọn họ nghe...

7. Chap 6: Tình Cảm Lẫn Lộn

Từ lúc nào mà mắt nó cứ dán vào cái bàn trên kia, bọn con gái lớp nó cứ đua nhau sáp sáp lại hắn, cũng chẳng hiểu sau nó có cảm giác tức tức...

Hắn có gì mà phải sáp lại thấy ớn, đúng là bọn mê trai..

- ” Đi mua cho tôi chai nước” – hắn tiến tới chỗ nó, vẻ mặt điển trai đẹp ‘lạ’ à...

-” Muốn mua thì tự mà đi”

- “Cô là người làm của tôi”

- ” Ở đây tôi là bạn cùng lớp với anh... hành hạ con gái tôi chẳng biết anh là trai thẳng hay trai cong nữa”
– nó quay mặt đi để cho hắn nguyên cục tức giận cộng với cái mặt méo xẹo...

-“Cô...”

.....

Biệt thự Lâm gia

-“Mẹ thấy dạo này anh 2 khác không?” – Tổ Liên ngồi ăn trái cây thủ thủ với bà Lâm

-”Ồ cũng có khác... thấy thái độ nó khác trước nhiều lắm, ít đi chơi hơn cũng dễ chịu với người làm hơn, nhưng nó chỉ khó chịu với mỗi con bé Chi Lan đó thôi” – bà ấy ngẫm nghĩ nói

-“Con chẳng thích cô ta”

-”Mẹ thấy con bé dễ thương mà”

- “Mà con không thích, nhìn nó nhà quê sao ấy, từ lúc nó về đây 2 cũng chẳng thèm đi bar với con”

-“Con bớt đi chơi lại đi, ba biết là chết nghe con”

- “Mẹ không nói, 2 không nói, mọi người không nói thì sao ba biết được”

-“Con đúng là bướng mà, tuần sau ba về đó”

- “Hả? Khi nào ba đi hả mẹ? Vậy con phải làm con ngoan rồi sao? Con không muốn” – Con nhỏ phụng phịu tỏ vẻ không thích

Thời nay con gái ngoan thấy sợ nhỡ? Ba nó về mà nó chẳng thích là làm sao? Mẹ chiều riết con hư rồi con gái à...

-“Mẹ không biết”

.....

Hết giờ học, nó đi thẳng ra nhà xe đi về, định bụng kiếm gì ăn vì từ sáng tới giờ vẫn chưa có gì thì thấy đáng người quen thuộc...

-“Lên xe đi với tôi”

-“Đi đâu?”

-“Một lát sẽ biết, cô lên xe nhanh”

-“Còn xe của tôi thì sao?”

-“Để đó lát có người tới lấy”

Nó còn ngơ ngơ ngác ngác thì cánh tay hần kéo nó vào chiếc LUV của hần

-”Chú chạy đến nhà hàng Paris Deli cho tôi” – hần ra lệnh cho chú tài xế

- “Vâng”

-“Anh đưa tôi đến đó làm gì chứ”

-“Đi rồi biết, hỏi nhiều”

Nhìn anh qua kính chiếu hậu, nó thấy hần khẽ mỉm cười, cái nụ cười mà khiến bao con tim có thể rụng rún đây sao? Với nó có lẽ đây là nụ cười đẹp nhất từ lúc gặp hần đến nay...

Nhà hàng Paris Deli

Hần ngồi đối diện nó, nhìn vào tấm menu rồi quay sang cô nhân viên đứng đó

- ” Cho tôi gà nướng muối ớt, mực xào chua cay, cánh gà sốt me, cá điêu hồng sốt cà chua, lẩu khổ qua cá thác lác. À thêm chai merlot, cảm ơn”

-”Vâng”

Cô nhân viên đi vào trong, nó vẫn há hốc miệng khi nghe hần kêu một tràn thức ăn

-“Anh ăn như heo ề”

-“Tôi thích”

Hôm đó được ăn miễn phí nó ăn no nê, bị hần cho uống mấy ly rượu, người nó cứ lâng lâng khó chịu làm sao...

Tối về bụng nó cứ khó chịu chạy vào toilet nôn miết, hẳn gọi nó mãi vẫn không được bực dọc đi vào phòng nó, thấy mặt nó mét xanh, chợt có cái gì đó nhói trong lòng, hẳn nhăn mặt..

-“Không sao chứ?”

Hắn đỡ nó từ nhà tắm đi vào giường

Nó nằm xuống, mệt mỏi nhìn hắn – “Tôi không sao, chỉ khó chịu một chút thôi”

- “Được, vậy cô nghỉ đi” – nói xong hắn đắp mền cho nó rồi quay về phòng.

Cũng chẳng biết cảm giác làm sao mà từ khi về phòng tới giờ hắn vẫn không tài nào nhắm mắt được, có chút gì đó lo lắng, có chút cảm giác khó chịu, rồi hắn quyết định qua phòng nó. Nhẹ nhàng leo lên giường và ôm nó sát vào lòng, cái mùi oải hương trên người nó làm hắn có chút dễ chịu, luồn tay qua những sợi tóc của nó hẳn thơm nhẹ lên trán ” Em cũng đẹp lắm chứ”... Đêm đó, hẳn và cả nó thật sự là ngủ rất ngon, chắc là giấc ngủ ngon nhất của nó từ trước tới nay...

8. Chap 7: Phút Giây Nghệt Thở

7:04 am

Nó có cảm giác thân hình bị thứ gì đè lên cứ nặng nặng, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào làm nó nheo cả mắt... Nhìn thấy người bên cạnh đang ôm mình cứng ngắt, nó toát mồ hôi, và...

-“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... ưm ưm...”

-“Cô có im ngay không hả?” – hẳn bặm miệng nó rồi nhíu mày

-“Anh làm gì ở đây?... Anh đã làm gì tôi rồi hả?” – nói xong nó nhìn xuống thấy mình vẫn còn mặc đồ ngủ, mặt đỏ tê tái

- “Tôi mà thêm làm gì cô á, tối qua là tôi sợ cô ốm bắt tử cho nên tôi qua đây ngủ với cô thôi, lòng tốt không được cảm ơn mà còn bị nghi oan nữa à...” – hẳn biện minh

-” Tôi không cần lòng tốt của anh... BIẾN RA KHỎI ĐÂY MAU ĐỒ BIẾN THÁI” – nó hét toáng rồi quăng thêm cái gối vào mặt hắn

Hắn hậm hực đi ra - ” Tôi muốn tốt cho cô thôi mà, làm thấy ớn, tôi mà thêm cô à”

.....

Ngày Chủ nhật.

Sáng sớm nó đã trốn ra khỏi nhà, nó đến nhà Nhật Hạ... bọn nó đi ăn uống, đi công viên, rồi cuối cùng Nhật Hạ đưa nó đi làm đẹp...

-” Chị cắt cho bạn em kiểu này nè, cái đuôi thì kiểu này nha” – Nhật Hạ nói với cô nhân viên làm tóc, nó thì ngoan ngoãn ngồi vào ghế.

Mấy tiếng đồng hồ thì nó hoàn toàn lột xác, từ con vịt xấu xí quê mùa trở thành một con phượng hoàng xinh lung linh...

-“Bà đẹp quá Chi Lan” – Từ Duyên trầm trồ khen nó

-” Đúng là rất là đẹp, để tui mua cho bà vài loại kem dưỡng ẩm với mấy cây Lip Shine từ nay khi ra đường bà phải diện lên biết chưa?” – Nhật Hạ nhắc nhở nó

-“Cám ơn 2 bà, tui đẹp quá chời” – Nó cười khì khì làm cho 2 nhỏ bạn lắc đầu ngao ngán với nó luôn...

Khoảng 7h hơn thì nó về tới nhà, nó bước vào thì thấy nhà vắng tanh cứ nghĩ mọi người hôm nay đi ngủ sớm, rồi bước vội về phòng mình... Chuẩn bị mở cửa thì...

-” Cô đứng lại”

Nghe tiếng từ sau lưng, nó biết sắp có chuyện cho nên cứ nghĩ trong đầu chùn lẹ cho an toàn, vội mở cửa đi vào phòng, nó nhanh chóng đóng cửa phòng nhưng không kịp nữa rồi... Bàn tay hần chặn cánh cửa lại...

Mặt hần đằng đằng sát khí tiến lại nó, nó vừa lùi lại phía sau vừa nhìn hần bằng con mắt sợ sệt như một lời khẩn cầu tha cho nó đi, hần vẫn cứ tiến còn nó cứ lùi... Rồi nó dừng lại khi đụng phải bức tường phía sau... hần vẫn tiến lại gần hơn... gần hơn nữa... Không khí trong phòng lúc này có thể nói là không còn oxy, nó nhắm nghiền mắt lại... cảm nhận được hơi thở ấm nóng của hần tiến ngày càng gần mình...

-“Hôm nay cô đi đâu?” – giọng hần phá tan bầu không khí căng thẳng

Nó thở phào nhẹ nhõm, lấy lại tinh thần – ” Tôi đi chơi”

- ” Cô dám tắt điện thoại, cũng chẳng thèm nói với tôi lời nào”

Nó liếc nhìn ánh mắt đầy giận dữ của hần, nhìn hần lúc này thật đáng sợ mà...

Tôi nói chắc con cáo già như anh cho tôi đi à...

-” Thì tại điện thoại tôi hết pin, lúc tôi đi anh vẫn còn ngủ, tôi tốt bụng không phá giấc ngủ của anh còn đòi gì nữa” – Nó tìm cách biện minh

Lửa giận trong người hần sôi sùng sục, giựt lấy cái bóp của nó lấy ra chiếc điện thoại mở nguồn lên...

-“Còn dám nói dối... Cô có biết tôi lo như thế nào không hả”

- “Tôi... Tôi lớn rồi... Mà anh cần gì phải lo cho tôi, tôi đi chơi, đi hẹn hò bồ bịch liên quan gì đến anh”

Hần tức giận khi nghe nó nói ‘hẹn hò’ ‘bồ bịch’ mà tại sao hần lại như vậy chứ? Tại sao lại khó chịu hơn khi nó nói như vậy? Nó là gì với hần mà hần phải lo cho nó chứ?

Hần bế phốc nó lên quăng mạnh lên giường, nó không kịp làm gì hết chỉ lấy tay xoa xoa cái lưng đang ê ẩm khi bị một cú quá mạnh

-“A.... Anh điên à... Đau quá”

Bất giác hần nằm đè lên người nó, vẫn nhìn nó bằng ánh mắt đầy lửa giận, chưa kịp phản ứng thì bị đôi môi của người kia lướt trên đôi môi mình. Nó dùng hết sức đẩy hần ra nhưng đã bị bàn tay mạnh mẽ của ai đó giữ chặt đôi tay không yên phận của nó lại. Nhất quyết không hôn đáp trả thì đôi môi đáng ghét đó trượt xuống cổ nó, nó chợt nhăn mặt vì có cảm giác đau đớn nơi cổ mình... Hần buông nó ra, nhìn nó đang nhăn mặt hần cười đắc thắng...

-“Đây là sự trừng phạt cho cô”

Hần bước ra khỏi phòng không quên để lại một câu khiến nó đứng hình một lúc

- “Hôm nay cô đẹp lắm”

Lúc này nó mới định thần lại chạy vội vào nhà tắm, thấy những vết cắn hần đỏ trên cổ mình, thậm rửa ” Chết tiệt, anh xem tôi là gì hả?”

Sáng hôm sau nó ngậm ngùi đi đến trường với cái áo sơ mi trắng tay dài cổ cao, từ cái hôm bị lôi cổ lên xe tới nay, mỗi ngày nó đi học đều được hần đưa đi đón về, đang ngại ngùng lấy cái tay sửa sửa cổ áo, thấy bộ dạng đáng thương của nó hần khẽ nhếch môi cười...

-“Hôm nay style đẹp đó”

Nó tức giận –“Anh còn dám nói”

.....

-“Nóng nực thế này sao bà mặc đồ ngủ vậy” – Nhật Hạ ngo ngoe ngược ngoe xuôi trên người nó

-“Tại tui ... thích style này” – Nó cười ngượng ngao

Từ Duyên mắt chăm chú nhìn vào cuốn tiểu thuyết nhưng miệng thì nói lảm nhảm sang nó

-“Sắp thi rồi mà bà đã ôn gì chưa?”

Nhật Hạ nghe vậy quay xuống

-” Tôi trước giờ không có ôn, cứ tới ngày là đi thi thôi, vì đề thi có bao giờ nằm trong cái chúng ta học, mục đích đi tới trường là để ngắm trai đẹp thôi mà”

-“Tôi bó tay với suy nghĩ của bà luôn, tui chưa ôn được gì hết”

-“Chắc bị ông chủ hành suốt đêm đó hả” – Từ Duyên nhớ tới chuyện hôm trước đem ra trêu nó

Nhật Hạ thì cười ha hả còn nó thì tức sùng sục.

Từ cái đêm hôm đó, cứ mỗi lần nhìn hấn nó như muốn ăn tươi nuốt sống à...

9. Chap 8: Thoát Chết

Ngày thứ 6

Hôm nay thi mà ngày hôm qua vẫn bị hấn sai làm hết chuyện này đến chuyện kia, nó mới bắt đầu ôn từ tối hôm qua tới 4h sáng chỉ ngủ được 2 tiếng, sáng nó phải tranh thủ đi trước hấn, vì từ hôm ấy cho tới nay nó vẫn không muốn đi chung cái tên biến thái đó.

Thấy nó trốn hấn đi trước, có người tức giận đi vào lớp tính sổ với nó... vào lớp cũng chẳng thấy nó đâu... sắp tới giờ thi ... hấn gọi cho nó thì không liên lạc được... vừa lo vừa giận, hấn tiến tới bàn của Từ Duyên...

-“Chi Lan đâu”

- “Câu này tui tui hỏi ông thì đúng hơn, ông làm gì nó mà giờ này nó vẫn chưa vô hả?” – Từ Duyên giận dữ khi thấy bộ dạng hống hách của hấn, nhưng vẫn rất lo cho nó, cầm điện thoại gọi cho nó mà vẫn một câu nói từ đầu dây bên kia...

-“Tôi không biết” – Nói đoạn hấn quay về bàn

Tới giờ thi nó vẫn chưa vào... 5p trôi qua... 20p trôi qua... trên bảng giờ là dòng chữ điểm danh vắng ‘Dương Nguyệt Chi Lan’

Hết giờ làm bài, mọi người hớn hởi với cái đề dễ ợt... còn bọn họ thì đang lo lắng cho nó, mọi người chia nhau đi tìm... tìm khắp nơi vẫn không có tin tức gì của nó... hấn quyết định đi về nhà đợi...

9h kém 10p

Thấy bóng dáng quen thuộc từ cầu thang đi lên, hấn vừa tức giận mà cũng vừa vui mừng khi nhìn thấy nó định bụng lần này sẽ cho nó một trận...

-“Cô đứng lại cho tôi, đi đâu giờ này mới về”

-“Kệ tôi” – Nó mệt mỏi đáp rồi bỏ đi về phòng

-“Cô có biết mọi người lo cho cô lắm không, lại còn giả cái thói bướng như vậy nữa, bỏ cả thi”

-“Chuyện của tôi liên quan gì anh” – nó tiếp tục bước đi thì bị hấn kéo tay lại

-“Cô tưởng nói vậy là xong hả, tôi phải đi tìm cô hết nơi này đến nơi kia, từ trưa giờ vẫn chưa có cái gì trong bụng, còn cô sung sướng lắm đi chơi cho đã cũng chẳng thèm nói với ai lời nào... giờ làm cái mặt xem thường người khác vậy à, ngày mai tôi không cần ô sin như cô nữa, dọn đi ngay đi...”

Hắn chợt giật người khi thấy nó ngã ra sau mình, tay hắn kịp đỡ nó, nhìn mặt nó tái mét đôi môi nhợt nhạt à, hắn lo lắng bế nó vào phòng...

.....

-“Cô ấy làm sao vậy bác sĩ”

Ông bác sĩ ngao ngán lắc đầu...

-“Cô ấy bị thiếu máu quá nhiều, trong người suy nhược cho nên mới bị ngất thế này”

-“Sao lại thiếu máu”

-“Theo tôi đoán có lẽ cô ấy ấu vì trên cánh tay còn vết chích”

Cho máu sao? Cái đồ điên này không biết giờ trò gì? Ốm như ma cây mà đòi làm anh hùng à... Cô đúng là ngốc mà...

-“Tôi biết rồi, cảm ơn ông”

Hắn đưa ông bác sĩ ra ngoài, rồi quay về phòng với nó, thấy nó mệt mỏi nằm trên giường, trong lòng hơi nhói, hắn vuốt nhẹ khuôn mặt khê tém những sợi tóc trên khuôn mặt đáng yêu của nó qua mép tai...

Từ lúc nào mà em quan trọng với anh như thế này hả? Anh biết phải làm sao đây?... những lời lúc nãy là anh sai ... anh sai rồi xin lỗi em, Chi Lan...

Phá vỡ cái suy nghĩ của hắn là tiếng chuông điện thoại, hắn nhanh chóng nghe máy

-“Con nghe đây” – Miệng trả lời điện thoại nhưng tay vẫn nắm lấy tay nó, mắt vẫn chăm chăm nhìn người con gái nằm đó...

Đầu dây bên kia run cầm cập – “Con vào bệnh viện nhanh đi, ba bị tai nạn”

-“Hả? ba có sao không mẹ?” - Hắn hốt hoảng

-“Ba không sao rồi, con kêu dì 4 nấu ít đồ đem vô đây giúp mẹ nha, ba đang ở bệnh viện Hưng A”

-“Con biết rồi”

Hắn đắp chăn kĩ cho nó rồi nhờ dì 4 chăm sóc, liền phóng xe đi vào bệnh viện...

.....

-“Ba có làm sao không” – Hắn lo lắng nhìn ba mình

Ba hắn ngạc nhiên nhìn đứa con trai vốn chẳng biết quan tâm tới ai vậy mà giờ lo lắng ỉn – “Ba không sao con biết quan tâm ba từ lúc nào vậy?”

Hắn im lặng mỉm cười nhìn ông

-“Ông không có nhà nên không biết con trai chúng ta thay đổi nhiều lắm... e hèm.. chắc vì một ai đó..” – Bà mỉm cười nháy mắt với ông

-“Đứa nào mà có khả năng đó vậy bà, tôi nhất định chọn nó làm con dâu”

-“Con bé đang ở nhà mình, khi nào về tôi ra mắt nó với ông”

-“Sao lại ở nhà mình?”

-“Thôi 2 người làm ơn đừng nói chuyện của con nữa có được không, rốt cuộc thì ba bị làm sao vậy có ai nói cho con biết không?”

Hắn cắt ngang cuộc trò chuyện của ba mẹ bằng một giọng bức dọc

-“Lúc ba từ sân bay về ba đi taxi nhưng rồi ba ngừng ngay cái siêu thị mua ít đồ lúc băng qua đường thì bị một tên đụng phải, hắn bỏ chạy, lúc đó tay ba bị chảy máu nhiều lắm mà mọi người xung quanh thấy máu ra nhiều chẳng ai dám lại gần nhưng may quá có một cô gái đến cầm máu cho ba, cô ấy đưa ba đến bệnh viện”

-“Cô ấy đâu rồi”

-“Ba cũng không biết”

-“Lúc mẹ vô đây không thấy ai hết”

Thấy ba đã ổn... Để mẹ hấn ở lại với ba, hấn nhanh chóng về với nó...

Thấy nó vẫn ngủ ngon lành, nhẹ nhàng lên nằm bên cạnh, ôm trọn nó vào lòng...

Sáng hôm sau hấn dậy rất sớm tự mình nấu cháo cho nó... nhờ dì 4 đứng cạnh bên nhắc nhở, nhưng đại thiếu gia đó giờ có biết nấu ăn đâu lúc lại quên muối lúc lại quá ngọt... cuối cùng thì nồi cháo thịt băm cũng xong, múc ra tô mang lên cho nó....

Đoạn bước vào phòng đã thấy nó từ nhà tắm bước ra...

10. Chap 9: Tình Thế Đảo Ngược

-“Lại đây ăn cháo đi”

-“Hôm nay anh bị làm sao vậy” – Nó mệt mỏi hỏi nhưng vẫn thể hiện sự ngạc nhiên khiến cho người đối diện phải ngượng ngùng

Hấn vẫn không nói gì, kéo nó ngồi xuống giường còn mình thì ngồi cái ghế đối diện, hấn thối nhẹ chút cháo dứt nó... Vẫn ngờ ngác nhìn hấn, thái độ của hấn rất lạ à... cứ như người yêu quan tâm lo lắng nhau vậy đó...

-“Anh bị bệnh ở đâu à?” – Nó rờ rờ mặt hấn xem coi có bị bệnh như nó nghĩ hay không

-“Tôi không có bệnh, cô mới là bị bệnh đó, ăn nhanh đi nguội hết rồi, uống công tôi nấu chứ”

- “HẢ, anh nấu”

-“Uhm”

Nó không biết chuyện gì xảy ra, không biết trong tô cháo có thuốc sổ giống nó lần trước không nữa, nhưng thôi cũng đành ngậm ngùi ăn cho hấn vui... ăn xong hấn lấy vài viên thuốc cho nó...

-“Tôi bị gì mà uống thuốc? Đừng nói với tôi thuốc sổ nha?”

-“Tôi không có độc ác như cô đâu, lần trước tôi chưa tính sổ với cô mà còn dám nói... uống đi thuốc bổ đó”

-“Vậy là anh biết rồi hả?...”

-“...”

Thấy hấn im lặng không trả lời rồi nó nhìn sang mấy viên thuốc trên tay hấn

-“Sao tôi phải uống? Tôi vẫn khỏe mà...”

-“Nhìn lại cô xem, người không ra người ma không ra ma, xanh xao như tàu lá chuối vậy mà nói mình vẫn khỏe, có ma nó mới tin”

Nó ngậm ngùi nghe chửi rồi ngoan ngoãn uống hết thuốc của hấn đưa... Hấn thấy nó ốm yếu cũng chẳng quan tâm đến chuyện hôm qua làm gì, từ lúc đó nó được cưng như trứng, hễ nó muốn ăn gì là hấn đều chạy đi mua... Thấy sự quan tâm của hấn nó như được nước làm tới... bắt người kia làm hết cái này đến cái nọ...

-“Tôi muốn ăn kem”

-“Được rồi để anh đi mua”

-“Này sao lại xưng như vậy...”

Hắn mỉm cười bỏ lại câu hỏi cho nó rồi phóng xe ra ngoài

Khoảng 10p sau hắn quay về với ly kem chảy gần hết, mồ hôi nhễ nhại, thấy vậy nó lấy khăn lau khô vết mồ hôi đó, mắt hắn nhìn chăm chăm vào nó làm mặt ai đó bây giờ đen như cái đít nồi...

Chợt nghe tiếng chuông cổng làm nó và hắn lấy lại tinh thần... Hắn thừ người ra chiếc ghế sofa nhìn nó ăn một cách ngon lành, con ngốc nào đó quay sang đút kẻ ngốc kia, làm cho kẻ ngốc đó ngỡ người trước hành động đáng yêu của con ngốc...

-“Không ăn à... Vậy thôi”

Nói rồi nó đút muỗng kem vào miệng mình, hắn nhìn nó cười rồi xoa xoa cái đầu... hôn nhẹ lên môi nó, nút lấy vết kem còn dính ở đó... Nó vẫn chưa định thần kịp hành động của hắn, mắt tròn tròn...

-“Ba mẹ về rồi, các con đâu” – bà Lâm xách túi tung tăng đi vào

Họ giật mình thoát khỏi hành động lúc nãy trước khi ba mẹ hắn vào. Nó đứng dậy lễ phép chào – “Con chào 2 bác”

Phút chốc nó chợt đứng hình khi thấy ông Lâm bước theo sau... Ông Lâm cũng ngạc nhiên không kém, ông rất muốn tìm người giúp mình để nói một lời cảm ơn... nhưng may quá hôm nay ông gặp được nó...mà càng ngạc nhiên hơn khi nó lại ở chính ngôi nhà của mình...

-“Cháu... Cháu là cô gái hôm đó... đúng rồi khuôn mặt này ta không nhầm vào đâu được”

-“Ủa là sao?” – Bà Lâm vẫn chưa hiểu gì

-“Cô bé này là người hôm đó giúp tôi đó bà” – nói xong ông quay sang nó

-“Cám ơn cháu hôm đó rất nhiều nếu không có cháu chắc giờ này ta không có đứng đây rồi”

Nó ngại ngùng –” Có gì đâu bác con chỉ là giúp người gặp nạn thôi, ai thấy vậy cũng sẽ giúp bác thôi mà đâu riêng gì con”

-“Vậy là em... cũng là người đã hiến máu cho ba anh?” – hắn chen ngang cuộc trò chuyện của ba và nó

-“Sao... Sao anh biết...” – Nó ngạc nhiên trước câu hỏi của hắn, vì chuyện hôm đó chỉ có nó và ông bác sĩ ở bệnh viện biết nó chưa hề nói ai kể cả hai nhỏ bạn thân

Hắn kể mọi chuyện tối hôm đó nó ngắt xiu cho ba mẹ và nó nghe... Ngại ngùng trước sự thật đó nó toát cả mồ hôi vì trước giờ nó làm điều gì rất ít khi để người khác biết (Tất nhiên là những chuyện tốt rồi)

11. Chap 10: Có Lẽ Nào... Em Yêu Anh

-“Cháu có thể kể mọi chuyện cho chúng ta nghe được không” – Bà Lâm thắc mắc hỏi nó

-“Dạ, thật ra thì...”

Đang đoạn ra trạm xe buýt nó gặp một vụ tai nạn giao thông, người đàn ông có vẻ bị thương rất nặng, ông ấy chảy rất nhiều máu trên cánh tay, thấy mọi người cứ đứng xung quanh chẳng ai dám đến gần giúp ông ấy, nó chen vào đám đông, lấy cái khăn của mình cầm máu giúp ông...

-“CÓ AI GỌI CẤP CỨU CHƯA... GỌI CẤP CỨU GIÚP TÔI VỚI”

Thấy vậy mọi người nhanh chóng gọi xe... xe cấp cứu cũng đến ngay sau đó... Thấy bên cạnh không có người thân nó đành theo xe đi với ông ấy tới bệnh viện

Phòng cấp cứu

-“Ông ấy mất quá nhiều máu, người nhà có thể ấu ông ấy không?”

Nó đấng đo một hồi ‘Lỡ làm người tốt rồi làm nốt luôn vậy’

-“Dạ chú xem cháu có thể cho ông ấy không ạ, cháu nhóm máu AB”

Ông bác sĩ nhìn vào tờ giấy trên tay tỏ vẻ hài lòng – “Cháu đi theo tôi”

Nó đi vào phòng và bị lấy đi vài ml máu... Lúc nhìn vào đồng hồ đã 7h kém 5p nó nhanh chóng bước ra để còn đi thi, tới cửa thì bị choáng và ngất luôn sau đó...

-“Em cũng giỏi lắm, tại sao không gọi cho anh hả, không muốn gọi cho anh thì gọi cho Duyên hay Hạ cũng được mà, đồ hâm...” – hấn tức giận với nó

-“Tôi là gì của anh mà phải gọi cho anh chứ. Anh mới là đồ hâm á, Đồ hâm”

-“Em...”

Ông Lâm thấy chúng nó cãi nhau phì cười

-“Thôi ... thôi 2 đứa đừng cãi nữa... 1 lần nữa bác cảm ơn cháu”

Bà Lâm thấy vậy cũng hùa theo

-“Bác cũng cảm ơn cháu đã cứu ông nhà bác”

-“Dạ... không có gì đâu bác” – Nó ngượng ngùng

-“Hồi này giờ chưa ai giới thiệu con bé này cho tôi biết nữa?” – Ông Lâm quay sang hỏi

Bà Lâm lúng túng trước thiếu sót của mình – “Tôi ... Lo nói chuyện tôi quên mất...”

-“Dạ con tên Chi Lan, bạn cùng lớp với Khánh, con tới đây là để...” – Nó chưa dứt lời thì bị hấn nhảy vào hòng...

-“Làm vợ tương lai của con” – Hấn trả lời trơn tru, gọn lẹ

-“HẢ” – Cả 3 đồng thanh

.....

.....

-“Anh kêu tôi qua đây làm gì? Anh nên nhớ là tôi đang bị bệnh đó...” – Nó khoanh tay trước ngực đứng trước mặt hấn, hấn thì nằm ườn dài trên giường cầm cái điều khiển chuyển hết kênh này đến kênh kia... Đoạn hấn dừng lại nhìn nó nói

-“Cái váy ngủ đẹp đấy”

Nó ngược xuống nhìn mình, cũng chẳng có gì lạ, cái váy màu hồng phấn với những con kitty màu trắng xinh ời là xinh mà...

-“Tôi biết nó đẹp rồi khỏi khen”

-“Mua ở shop bấy-bì nào vậy chỉ tôi mua vài bộ coi...”

-“Anh...” – Nó tức điên khi bị hấn trêu cái áo ngủ của mình như con nít...

-“À mà khi nào hết mặc cho tôi làm cái này nha...”

-“Làm cái gì?”

-“Tôi buộc hai đầu lại bỏ cát vào, tưởng tượng đó là cô đầm cho đã...”

-“Anh... tổ cha nhà anh, dám trêu tôi” – Nó phang cho hấn cái gối vô mặt rồi bỏ đi thì bị cánh tay ai đó kéo lại... phản xạ rất thông minh là ngã nhào lên người hấn, định nhanh chân thoát ra thì ai đó xoay ngược tình thế lật ngược nó lại... Nó vẫn còn ngơ ngác nhìn chăm chăm à...

-“Anh muốn làm gì?... Buông ra không?”

Nói rồi nó đẩy mạnh hấn ra, nhưng vẫn bị cánh tay đáng ghét kia giữ chặt như lần trước...

-“Không buông” – Hấn vẫn dán mắt vào nó

-“Tôi muốn về phòng ngủ, buông ra...”

-“Tối nay em phải ngủ ở đây...”

-“KHÔNG”

Hấn bây giờ quay sang nằm cạnh nó, tay vẫn ôm chặt lấy eo ai đó... - “Từ nay mỗi đêm em phải sang ngủ với anh”

-“Tại sao? Tôi không làm, không có ô sin nào mà đi ngủ với ông chủ của mình hết”

-“Đây là ô sin đặc biệt của anh”

Hấn nhìn xuống thấy nó vẫn còn nguyên bộ dạng ngạc nhiên ngẩng cổ lên nhìn mình... rồi cuối xuống hôn nhẹ lên đôi môi đang đỏ mọng ấy một cách nhẹ nhàng làm cho trái tim ai đó thổn thức... Nó vẫn im lặng, vẫn lắng nghe nhịp tim của hấn, vẫn cảm nhận nụ hôn đó mà không đáp trả... Giấc ngủ của nó trở nên bình yên từ lúc nào không biết... Trái tim nó luôn đi ngược với lí trí... Nó dần mất đi khả năng làm chủ chính mình khi có hấn ở bên... “Có lẽ nào... có lẽ nào em đã yêu anh mất rồi...”

12. Chap 11: Tình Yêu Không Đường ... Không Đẳng

-“Hôm nay tôi vẫn không hiểu mọi chuyện như thế nào bà ạ?”

Thấy ông Lâm thắc mắc bà quay sang hỏi -“Ông nói chuyện nào”

-“Thì chuyện tại sao con bé Chi Lan lại ở đây? Rồi dùng cái thằng con trai mình nói nó là vợ tương lai? Rồi còn chuyện thằng quý tử cưng của bà nó thay đổi nhanh như vậy... Tôi không ở nhà có bao lâu đâu mà có nhiều chuyện lạ đến thế không biết”

-“Ông đi gần nửa năm mà bảo không lâu... Mọi chuyện tôi cũng chẳng biết chỉ biết con bé bị thằng con trai cưng của ông bắt về làm ô sin thôi... Từ lúc đó con mình cũng thay đổi tính nết hẳn đi...”

-“Tôi thấy vậy cũng hay... từ hôm tôi về tới nay con Tố Liên đâu tôi không thấy?”

-“Nó...”

Ông nhìn sắc mặt của bà -“Nó đâu? Lại gây ra chuyện gì nữa à?”

-“Không có... Nó đi du lịch sang Sin với bạn nó mấy rài rồi...”

-“Bà chiều riết nó hư”

-“Vậy sao ông không ở nhà mà dạy con, chỉ biết trách với mắng tôi... đợt này ông về làm gì vậy?”

-“Bà không muốn tôi về à... được ngày mai tôi đi”

-“Không... Lâm Nhật ông hiểu lầm ý tôi rồi...” - Bà ấy nũng nịu

-“Tôi về giải quyết công ty bên đây đang gặp chút chuyện về vốn đầu tư... Mà tôi định đưa thằng Khánh nhà mình lên làm thay tôi, cứ chạy sang Mỹ rồi lại sang đây mệt cả người tôi cũng già rồi...”

-“Tôi thấy vậy cũng tốt”

.....

Vậy là từ lần bỏ thi đó, nó phải tốn thêm mớ tiền học lại...mà tiền đâu cơ chứ...

Dạo gần đây nó được cưng chiều nhiều hơn cũng bớt bị hấn sai vặt, vậy là nó quyết định sau giờ học đi kiếm việc làm thêm... nó xin được một công việc phục vụ trong quán nước... nhưng mỗi lần nó trốn đi làm nó lại nói với hấn là đi qua nhà Nhật Hạ, cho nên hấn cũng không hỏi gì thêm...

Rooftop Café...

-“Dạo này lâu lắm mới thấy ông gọi cho tôi đó nha, mà còn hẹn ở quán café lãng mạn như vậy nữa chứ...”

-“Tôi thấy có gì lạ đâu..” - hấn ngó ra cửa sổ nhìn những chậu hoa bên cạnh

-“Lúc trước không Lacasa bar thì cũng Nineteen bar, hiếm khi thấy ông tới mấy quán này”

Tiếng phục vụ làm phá tan cuộc trò chuyện của họ... -“Quý khách dùng gì ạ”

Nghe giọng nói quen thuộc hấn quay đầu nhìn lại, 4 mắt nhìn nhau ngạc nhiên, sau đó hấn mỉm cười đưa tấm menu nói với nó

-“2 ly café không đường không đắng?”

-“Hả, ông kêu cái kiểu gì vậy?”

Nó gật đầu hằm mặt đi vào “Tính chơi tôi à, không dễ đâu nhá”, lát sau nó bê ra 2 ly café

-“Chúc quý khách ngon miệng” - nói rồi nó bước vào

-“Khoan đi đã, café gì mà mặn thế này” - Hấn nhăn mặt khi nếm thử

-“Chẳng phải lúc nãy anh nói café không đường không đắng sao?”

-“Cô được lắm... giỏi lắm... khá lắm” - Nói xong hấn kéo tay nó đi để tên kia ở lại với 2 ly café mặn chát

-“Buông ra anh làm gì vậy, tôi đang làm việc mà”

Hấn vẫn một mạch kéo nó đi chẳng thèm nói lời nào rồi vẫy tay kêu một chiếc taxi, kéo nó vào xe, thấy mặt hấn đầy sát khí, nó với bộ dạng con thỏ con nhỏ nhẹ nói

-“Thật tình là không phải tôi giấu anh đâu, tại tôi muốn làm cho anh một bất ngờ thôi”

-“Cái đầu nhà cô chứ bất ngờ”

-“Tôi thấy ở nhà cũng chẳng có gì làm cho nên tôi muốn kiếm gì làm thêm cho vui thôi”

-“Tại sao không hỏi ý tôi?”

-“Thì tôi nói là muốn cho anh bất ngờ mà...”

-“Tôi không giết cô cô chưa sợ mà, tức chết mất...”

-“Ồ chết thì tôi đỡ..” - nó nói chỉ đủ mình nó nghe không hiểu sao bị lọt vào tai hấn từ lúc nào

-“CÁI GÌ?”

-“À... à ... không có gì...”

-“Cô liệu hồn đó”

-“Thính như tai chó vậy đó”

-“NÓI GÌ? Cô nhắc lại xem nào?” - hấn áp sát mặt mình vào mặt nó, nó giật bắn người bùm miệng trước lời nói vừa rồi

-“Tôi nói anh đẹp trai như Cuto nhà tôi”

-“Là ai”

-“Anh không biết đâu nhìn nó dễ thương giống y như anh vậy nè” - nó nũng nịu nhìn hần. Thấy thái độ trẻ con của nó hần không tài nào nhịn được cười

Hần tiến lại sát mặt nó, cắn lên cái tay đang bụm miệng...

-“Á... đau... đau quá ... ừm ừm...” - nó rụt tay ra

Hần liền cúi xuống chiếm giữ lấy đôi môi căng mọng của nó một cách thô bạo, hết như một con thú bị bỏ đói lâu năm đang nhìn thấy miếng mồi ngon trước mặt liền háng say ngọam lấy!... Nó bất giác quơ tay ra sức chống cự, vùng vẫy không yên...

Chết tiệt, tên khốn anh hèn lắm... nó ngượng chín cả mặt khi trên xe còn có tài xế...

Hần vẫn không buông tha cho nó... đến khi chiếc xe dừng hẳn trước cổng...

Tên bá đạo kia trả tiền taxi rồi lôi nó xềnh xệch lên phòng...

-“Tắm rửa đi xuống làm đồ ăn cho tôi” - hần vẫn còn giận chuyện lúc nãy, để nó lại trong phòng rồi đi ra ngoài...

Tối đó bữa cơm cũng được nó làm xong nhờ sự trợ giúp của dì 4... vẫn chưa thấy hần xuống, nó bèn làm tho ngoan lên phòng gọi cáo già...

-“Tôi làm cơm xong rồi anh xuống ăn đi..”

-“...” - hần vẫn im lặng không trả lời

-” Anh có nghe tôi nói không hả? Điếc rồi hả?”

Thấy hần vẫn chăm chú nhìn vào cái laptop không đếm xỉa đến mình, lòng nó hơi nhói, hơi tức...

Nó đi thẳng lại chỗ hần, giả vờ dễ ngọt..

-” Anh à, xuống ăn cơm đi em nấu xong rồi ngon lắm ý”

-“...”

-“Anh có nghe em nói gì không, đi nhanh để đồ ăn nguội hết”

Hần vẫn không đáp lại, đi thẳng một mạch xuống nhà, bỏ lại nó vô vàn cục tức...

Hần nhìn những món ăn trên bàn rồi mỉm cười ăn hết những món ăn đó...

13. Chap 12: Say Rượu Làm Càn

6:37 am

Ngồi trong chiếc LUV của hần không khí trong xe hôm nay ngọt ngào làm sao, hần vẫn im thinh thích từ hôm qua cho tới nay...

-” Chuyện hôm qua...”

-“...” – hần vẫn im lặng, nó tiếp tục nói

-“Tôi ... muốn đi làm tiếp được không”

-“Cô cần tiền à?”

Giờ thì hần mới chịu mở miệng nó như nhẹ hần người...

-“Tôi muốn kiếm thêm tiền đóng tiền học phí sắp tới...”

Hần vẫn nhìn xa xăm ngoài cửa sổ không nói lời nào với nó...

Nó nhìn ra phía cửa sổ rồi khẽ thở dài..

Từ khi gặp hắn tại sao nó lại luôn phụ thuộc vào hắn, luôn xin phép hắn làm những gì mình muốn... lại còn một mực nghe rằng rắc nữa à... tại sao chứ?

.....

.....

Nhà hàng Ming Dynast

-” Ở đây lãng mạn thật... anh thường tới đây lắm à”

-“Không... thỉnh thoảng thôi”

-“Với bạn gái anh à”

-“Uhm...” – nói xong hắn liếc mắt sang nhìn nó, thấy thái độ nó có hơi khác, hắn cảm thấy có chút vui sướng trong lòng

-“Sao vậy... sắc mặt khó coi quá đó”

-“Không có gì..”

Nhân viên phục vụ bê thức ăn ra, nó tranh thủ lấy chai Pinot Noir rót vào 2 ly...

Nó uống rồi ăn, ăn rồi uống, uống uống rồi quên ăn luôn... chẳng nói chẳng rằng với hắn trong suốt cả buổi ăn...

Thấy nó bắt đầu say rồi, hắn tính tiền đưa nó về nhà...

-“Tôi chưa say còn muốn uống mà...”

-“Đi về thôi, em say lắm rồi...”

Hắn bế phốc nó ra xe

.....

Biệt thự Lâm gia

Hắn bế nó lên phòng, lấy đồ thay ra cho nó xong... kéo cái chăn đắp kĩ lên người nó rồi đi ra ngoài ... Chợt bị cánh tay ai đó giữ chặt tay mình lại

-“Ngoan... ngủ đi”

-“Lạnh...”

Thấy nó vẫn giữ chặt tay mình hắn mỉm cười kéo nó vào lòng...

-“Được rồi... ngoan ngủ đi... anh thương” – hắn xoa xoa mái tóc cho nó rồi đặt một cái hôn trên trán...

Nó ngoan ngoãn như một con chó con ôm chủ mình ngủ ngon lành...

Hắn cảm thấy ấm áp nơi trái tim mình, từ rất lâu... rất lâu hắn đã không có cái cảm giác yên bình như thế này...

Sáng hôm sau nó thức dậy thấy đầu mình ê buốt... nhìn xung quanh phòng chợt nhớ đến chuyện hôm qua ... ai đưa nó về phòng?... ai đã thay đồ cho nó?... giấc mơ tối hôm qua là sao?... cái mùi hương đó, cái cảm giác đó giống như thật vậy?...

Bao nhiêu là câu hỏi trong đầu nó... lấy lại tinh thần nó bước xuống giường định đi vào nhà tắm vệ sinh cá nhân thì thấy mảnh giấy trên bàn

“Hôm nay anh xin nghỉ học cho em, em cứ ở nhà ngủ, anh đã dặn dì 4 làm đồ ăn sáng cho em...”

Nó mỉm cười như thấy mình ấm áp phần nào... Sự quan tâm này sao mà làm con người ta thêm yêu đời thế chẳng biết... Nó yêu rồi ư? Yêu rồi...

.....

Thứ 7

Hắn biệt tâm từ sáng sớm, còn dặn dì 4 và chú 6 lái xe không cho nó ra ngoài... làm hôm đó nó ở nhà nguyên ngày trong phòng cứ như bị tự kỉ... Tối đến đang định đi ra ngoài thư giãn thì hắn bước vào...

-“Em định đi đâu?”

-“Anh đi đâu từ sáng tới giờ vậy, tôi định ra ngoài đi dạo..”

Nói đoạn nó thấy tay hắn bị thương, lòng có chút lo lắng...

-“Tay anh bị làm sao vậy...”

-“À...không sao đâu, em đừng lo”

-“Ai thềm lo cho anh” – Nói xong nó lấy thuốc thoa vào rồi băng bó vết thương cho hắn

Hắn nhìn nó mỉm cười...

-“Chi Lan...”

-“Chuyện gì...”

-“Anh hỏi cái này...”

-“Thì nói đi tôi nghe”

-“Thương anh không?”

Nghe đến đây thì nó như giật mình bởi câu hỏi của hắn, đành đá đáp:

-“Không”

Hắn kê sát vào mặt nó, nhẹ nhàng đùa giỡn với đôi môi đỏ mọng ấy, cái mùi son làm cho hắn cảm thấy dễ chịu vô cùng, nó không vùng vẩy như những lần trước nữa, nó nhắm mắt và cảm nhận được lòng mình đang có cái gì đó lâng lâng khó tả... đáp trả nụ hôn đó... nó chỉ biết đây mới chính là hạnh phúc... chính là hương vị ngọt ngào như người ta thường nói...

Đêm đó, nó ngoan ngoãn ôm người bên cạnh ngủ rất ngon... rất ngon... nó còn mơ thấy nó là công chúa, hẳn là con chó nhỏ của công chúa, lúc nào con chó nhỏ cũng ngoe ngoắt cái đuôi ngoan ngoãn yêu thương công chúa...

14. Chap 13: Khu Vườn Bắt Đầu Một Tình Yêu

Những tia nắng từ cửa sổ len lỏi vào phòng làm nó phải nhíu mày thức dậy, thấy bên cạnh không có hắn, nó có chút trống trải...

Đi xuống bếp thấy hắn vẫn còn mặc tạp dề, nó ngạc nhiên nhìn trên bàn toàn những món ngon...

-“Anh biết nấu ăn từ khi nào vậy?”

-“Từ khi có em”

Nó mỉm cười nhìn hắn rồi ngồi vào bàn ăn rất ngon lành, ăn xong hắn đưa nó đi đâu cũng chẳng biết... khi đến nơi nó há hốc mồm khi trước mặt nó giờ đây là một vườn hoa rất rất đẹp, đủ các loại...

Nó đi đến từng luống hoa chỉ vào đó – ” hoa cẩm tú cầu... hoa thiên điều... hoa hồng... có cả hoa tigôn nữa... còn cái này ... cái này tên gì... nó thật sự rất đẹp..?”

Nó dừng trước luống hoa toàn màu vàng, nhụy đen rất bắt mắt, mùi hương dịu nhẹ rất dễ chịu...

Hắn đến chỗ nó, xoa xoa cái đầu con nhỏ rồi nói – “Đây là hoa cúc susan mắt đen”

-“Nhưng ở đâu ra nhiều hoa thế này... nó thật sự rất là đẹp”

-“Em thích không?”

-“Thích ... em thích lắm ... thích lắm” – nó như đứa con nít bị dụ kẹo mãi mê ngắm những bông hoa mà quên luôn sự hiện diện của người bên cạnh...

Đang thưởng thức hết luống này đến luống kia, thì những giọt nước từ đâu bắn khắp vườn hoa làm nó và hoa ước nhẹp...

-“Mưa... mưa rồi mình vào nhà thôi...” – nó vội kéo tay hắn

-“Em ngốc quá, đây là máy phun sương tự động... mưa đâu”

-“Hả” – nó ngơ ngác nhìn, thì ra chỉ là máy phun sương cho hoa mát thôi, những giọt nước bắn tung té nhìn rất thích à ...

-“Tất cả đều do anh làm sao?”

-“Tất cả là dành cho em”

-“Cho em?” – nó vẫn chưa hết ngạc nhiên thì chợt nhớ đến điều gì đó...

-“Tay anh... không phải là làm những thứ này chứ...”

-“...” – hắn im lặng

-“NÓI” – nó tức giận quát

-“Ừ thì... lúc anh tưới mấy nhánh hoa hồng... bị gai nó làm thế này đó... mà nhờ em chăm sóc nó không sao rồi” – hắn cười trừ trước sự giận dữ của nó

Nó bây giờ chuyển từ thái độ giận sang thương nhiều hơn, mắt bông nước nhìn hắn... Rồi nhướng người lên vòng tay qua cổ, bờ môi nó chạm vào môi hắn, ở thế bị động hắn có chút ngạc nhiên vì có lẽ đây là lần đầu tiên nó chủ động hôn mình... vòng tay qua eo giữ nó chặt hơn... nụ hôn của họ mãnh liệt dưới những hạt sương nhỏ, thêm chút yêu thương... làm cho hai trái tim ấm áp hơn...

‘chip... chip’

Nghe tiếng lạ nó buông hắn ra quay sang nhìn, trên tay hắn là chiếc đế yêu đang chụp hình nó hôn hắn... giận đỏ mặt nó mắng...

-“Ai cho anh chụp lên em... đưa đây”

-“Điện thoại của anh mà...”

Nó nhào tới giành lấy nhưng khổ nỗi tay nó ngắn quá... vậy là hôm đó cả hai chơi trò mèo vờn chuột ... cũng tại nơi đó... đã để lại biết bao nhiêu kỉ niệm... nơi có lẽ được gọi là bắt đầu một tình yêu ngọt ngào...

15. Chap 14: Yêu Thương ... Đong Đầy

Nó rất thích vườn hoa sau nhà này, mỗi lần đi học về cứ phăng phăng chạy ra vườn ngồi miết cho tới tối mịt... có khi nó quên cả ăn cơm chỉ vì mê tưới hoa, bắt sâu ... vậy là làm cho đứa nào đó sốt ruột tự thâm trách mình...

-“Em có đẹp đi không, tối ngày ở ngoài đây không mệt sao?”

-“Em chăm sóc cho nó mà, anh có bao giờ làm đâu”

Hắn bực dọc lại kéo tay nó vào nhà – “Có người làm vườn họ chăm sóc, em đi vào không thì bảo”

- “Không, buông em ra” – nó cứng đầu cãi lại.

Thế là tỏ con bị cáo già bế phốc lên – “Em bướng lắm, không trị em không chịu nổi mà”

Hắn bế nó đi thẳng vào cái hồ bơi, nó chẳng biết chuyện gì xảy ra vẫn giãy giụa, tay chân không yên... Hắn ném nó thẳng xuống hồ...

- “Tên khốn... ưm... anh làm gì thế... tôi không biết ... bơi” – nó nhoi lên nhoi xuống, tay chân vẫy vẫy liên tục

- “Đây là bài học cho em” – nói xong hắn quay mặt đi vào nhà bỏ nó ở đó kêu la thảm thiết

- “Cứu tôi... anh là thằng tồi... ưm...”

- “Tôi sắp chết... ngạt rồi... này ... ưm ... ưm”

Một lát sau thấy nó im lìm không kêu la nữa, hắn quay lại nhìn – “Cái hồ này không đủ sâu để giết chết em đâu”

- “...”

- “Đừng có giỡn nữa... lên đi”

Nó vẫn không trả lời, hắn đến gần đó thì thấy nó từ từ chìm xuống hồ, mặt hắn bây giờ sợ đến đen thui à liền nhanh chóng nhảy xuống kéo nó lên...

- “CHI LAN, TỈNH DẬY CHO TÔI” – hắn hoảng lên làm hô hấp cho nó

Một lát sau nó tỉnh lại, nôn nước ra... mặt trắng bệch...

- “Anh xin lỗi.. anh xin lỗi em” – ôm nó hắn rối rít... xin lỗi con nhỏ

Đưa nó lên phòng, người nó giờ nóng như lửa..

- “Lạnh lắm ... lạnh” – nó run cầm cập, hắn quần thêm vài cái mền, nó vẫn kêu lạnh

Hắn cởi áo nó ra, cởi cả áo mình ra, ôm nó sát vào người hắn, nhưng một lát sau nó không kêu lạnh nữa... vậy là nó ngoan ngoãn ngủ tới sáng

- “AAAAAAAAAAAAAAAA”

- “Đêm qua còn sốt à nay em có sức la dữ vậy hả” – hắn nhíu mày rờ trán nó

- “Anh làm gì tôi hả... tên khốn nạn”- nó kéo cái chăn lên, run run nói

- “Anh giữ ấm cho em, anh không hèn tới mức lợi dụng em tới vậy đâu nhóc con”

Nghe hắn nói xong, nó nhẹ người đi một chút, nếu có làm gì chắc tất nhiên nó phải có dấu tích gì rồi... Hắn đi xuống nhà lát sau đem lên cho nó một tô cháo và một ly sữa nóng...

- “Ăn cháo nóng nè, anh đút em nha..” – hắn đưa muỗng cháo vào miệng nó.

Đây là lần thứ 2 hắn chăm sóc tận tình đầy yêu thương cho nó như vậy...

- “Sao ... hôm qua không để tôi chết luôn đi..” – Nó hầm mặt nhìn hắn

- “Anh xin lỗi... để em chết lấy ai làm mẹ con anh..”

- “Anh... Tôi mà thêm làm vợ anh à”

Hắn nhéo yêu vào mũi nó, cho nó ăn xong rồi uống thuốc... cả ngày đó nó lại nghỉ học ở nhà ngủ ... vì lý do bệnh

.....

9:45 pm – phòng Bảo Khánh

- “Em khỏe rồi, mai em đi học..”

-“Được rồi, mai em đi học...” – nói xong hắn kéo nó vào mình, giữ chặt nó trong lồng ngực rộng lớn...

-“Anh có cái này cho em”- hắn lấy trong ngăn tủ một cái thẻ

-“Cái gì đây?”

-“Thẻ ATM... mỗi tháng anh sẽ chuyển vào tài khoản cho em... không cần phải đi làm thêm nữa đâu...”

-“Không cần tiền anh”

-“Cần hay không thì em cũng phải giữ... tiền học anh cũng đóng luôn rồi”

-“Sao phải tốt với em”

-“Anh nói rồi ... vì em là mẹ của những đứa con anh”

-“Em có đồng ý làm vợ anh khi nào”

-“Không cần em đồng ý tới lúc đó chỉ cần bắt cóc em là được...”

-“Anh...” – nó đánh yêu vào ngực hắn

Hắn tủm tỉm cười, cắn yêu lên vành tai nó, hôn nhẹ lên trán rồi trượt dần xuống mũi... dừng lại trên đôi môi ngọt lịm ấy... Bọn họ trao yêu thương cho nhau dưới ánh đèn mập mờ... gió man mát thổi vào phòng, thổi vào tình yêu của họ, như muốn mang yêu thương kia hòa vào khắp tất cả....

16. Chap 15: Ghen

Ở lớp xôn xao những tin đồn có anh khóa trên thích nó làm đứa nào trong lớp thỉnh thoảng liếc xuống nhìn ... quan sát tình hình...

-“Bà có hay tin gì không?” – Từ Duyên quay sang hỏi nó

Nó lẳng lơ trả lời, mắt vẫn dán vào cuốn truyện

-“Tin gì á”

-“Lưu Thiên Vũ học khóa 2 đang muốn làm quen bà đó, hắn mấy lần đi ngang lớp mình toàn hỏi thăm bà ...”

-“À... vậy hả, tui cũng muốn coi mặt anh ta coi có đẹp trai hơn ai kia không” – nó liếc lên cái bàn phía trên kia...

-“À... chắc không bằng người ta trong lòng ai kia..”

-“Bà...”

Giờ ra chơi

-“Dương Nguyệt Chi Lan có ai tìm đây này” – một bạn cùng lớp gọi nó

Nó đi ra theo phản xạ, cũng chẳng biết ai tìm nó...

-“Bạn tìm mình à”

-“Ừ mình là Thiên Vũ ... mình học khóa 2, muốn làm quen với bạn được chứ”

-“À... được”

-“Ai cho được” – hắn từ lớp đi ra ngắt giọng nó

-“Bạn này...”

-“Là lớp trưởng lớp mình” – nó nhanh nhẹn hót lời hấn

-“Rất vui được làm quen với 2 bạn” – Thiên Vũ ngượng ngừng nhìn nó, đưa tay định bắt tay làm quen với nó thì bị ai kia nắm lấy tay nó lại rồi hăm hăm lòi đi...

-“Nói chuyện xong rồi đi thôi”

-“Anh làm gì vậy buông tay em ra ... đau quá à...”

-“Từ nay thấy hấn thì tránh thật xa ra cho tôi”

Hấn giận dữ lòi nó ra canteen, kéo ghế cho nó ngồi xuống rồi hấn đi lấy 2 cái đùi gà chiên tỏi ớt, 2 ly dẫu...

-“Anh không thương người ta thì nói... đau quá à” – nó giận dỗi xoa xoa cái tay ê ẩm của mình

-“Anh thương em mới kéo em đi khỏi tên đó... không thấy hả”

Hấn dỗ dành nó, tay xé đùi gà đút nó ăn..

-“Không ăn..”

-“Ngoan ... anh thương”

-“Không”

-“Ăn không thì nói”

-“Người ta nói không rồi không nghe hả”

Hấn hôn lên môi nó, nó giận dữ đẩy ra, càng đẩy mạnh hấn càng hôn dữ dội hơn... Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía họ... có cả những ánh mắt ghen tị... những ánh mắt căm ghét nó... vốn hấn là hotboy của bọn họ giờ lại thể hiện tình cảm với một đứa nhà quê...

Hấn thả nó ra rồi mỉm cười – “Giờ ăn hay là...”

-“Ăn”

-“Ngoan”

Vậy là nó ngoan ngoãn ăn không dám nói thêm lời nào...

Trong lúc đó, Nhật Hạ cùng Từ Duyên đi đến ngồi đối diện họ

-“Hai người hạnh phúc làm tui tui thấy gato quá nha” –Nhật Hạ nhìn sang nó cười trêu

-“Bà muốn không tui nhường nè...”

Hấn và cả 2 cô bạn của nó đều ngạc nhiên quay sang nhìn nó...

Rồi hấn nhếch môi cười, đem theo đĩa đùi đã xé sẵn đi vào ngồi giữa 2 cô bạn của nó..

-“Được... em nhường anh thì anh đi vậy” –nói xong hấn quay sang đút cho Nhật Hạ, nhìn cái nheo mắt của hấn Nhật Hạ như hiểu được phần nào liền ăn và trêu chọc nó

-“Có người thương sướng thật..”

Con nhỏ giờ cái mặt đen như cái đít nồi... đứng dậy kéo tay hấn lòi về chỗ ngồi ...

-“Em làm gì thế ... mới nhường anh mà”

-“Không nhường nữa”

Thấy mặt nó hăm hăm, cả 3 được một tràng cười thoải mái...

Trong lúc nó đi lấy thêm thức ăn cho hấn....

-“Vâng ... chiều con ghé qua...”

-“Ai gọi cho anh vậy”

-“Ba bảo trưa ghé qua công ty ba có chút chuyện... trưa nay anh bảo chú 6 đưa em về nhà nha...”

-“Em biết rồi..”

Nó mỉm cười nhìn hấn, có chút buồn...

Chỉ là xa nhau một buổi chiều thôi mà sao lại buồn đến thế chứ... Nếu sau này không có anh em phải làm sao...

.....

Chiều hôm đó nó nằm mãi trong phòng hấn, cũng chẳng muốn đi đâu... Có chút khó chịu trong lòng... Chút nhớ nhung... chút mong chờ... cầm điện thoại trên tay định gọi... rồi lại buông...

Anh ta mới đi thôi mà mình đã chủ động gọi... anh ta nghĩ mình nhớ anh ta thì sao... ai thèm nhớ chứ... chán nản nó ườn dài trên giường... nói vậy thôi, thật ra không phải nhớ mà là... rất nhớ.

Phòng bà Lâm

Hôm nay bà ấy từ Sin trở về...

-“Bác có mệt không để con massage cho bác nha” – nó đến cạnh chỗ bà ấy đang nằm trên giường

-“Vậy thì tốt quá ... bác cảm ơn cháu nghen” – nói xong bà lật người lại cho nó massage

-“Bác đi Sin vui không ạ?”

-“Vui gì con, đi bắt con Ly Ly về ... lần này nó chết tươi với ba nó rồi... bác nói mãi mà nó chẳng nghe...”

-“Ly Ly???”

-“À, con Tổ Liên đó con”

-“Dạ..”

-“Ở nhà thằng Khánh có ăn hiếp con không... nói bác biết bác dạy lại nó”

-“Dạ không đâu bác... anh ấy tốt lắm”

Hai người nói chuyện đến khuya... vừa lúc định đi về phòng thì hấn bước vào

-“Không có con ở nhà, 2 người thể hiện tình cảm mẹ chồng nàng dâu rồi à...”

-“Mới mượn Chi Lan có chút đã bị nói này nói nọ rồi sao”

-“Không phải vậy đâu bác... anh ấy không có ý đó”

Hai người ngạc nhiên nhìn nó

-“Em hiểu anh đến vậy sao” -“Con hiểu nó đến vậy sao?”

Nó như bị cứng họng... ngượng đỏ cả mặt...

-“Thôi 2 đứa về phòng ngủ đi nè” – Bà Lâm cười nói

-“Dạ”

.....

-“Anh đừng có cười nữa được không... thấy người ta quê bộ vui lắm hả”

Hấn thôi cười nhìn sự hờn dỗi của nó rồi xoa xoa cái đầu –“Được rồi anh không cười nữa được chưa”

-“Chiều anh qua công ty sao rồi”

-“Ba vẫn đang vay vốn mà chưa đủ...”

-“Vậy giờ sao hả anh”

-“Ba đang nhờ ông bạn bên Mỹ kí hợp đồng vay vốn... ”

Nó trầm ngâm suy nghĩ... cũng chưa bao giờ biết thực tế sẽ khó khăn đến như vậy... mỗi lần xem phim vẫn bình thường thôi mà....

17. Chap 16: Em Sợ... Anh Đang Ở Đâu

.....

Những ngày sau đó, hần bận bịu phụ ba... chẳng đến lớp được... chỉ những giờ kiểm tra mới có mặt mà thôi... mỗi ngày nó đến lớp chép bài giúp hần, về nhà thì dạy lại cho hần... vậy là bây giờ ô sin kiêm luôn dạy kèm cho ông chủ.

Hôm đó là một ngày buồn thui thui... nó vừa đến lớp thì thấy có một tin nhắn từ số rất lạ... mở lên...

Nó toát cả mồ hôi, mặt trắng bệch... đứng muốn không vững...

-“Chi Lan... này... bà sao vậy ổng không hã... mặt mày làm sao thế này...” – Nhật hạ vừa tới lớp thấy nó rất lạ. Nó thần người ra... tay chân run run... ập a ập ứng như gà mắc thóc...

-“Không... tôi... a không có ... gì... tôi... không sao”

-“Bà sao vậy... bệnh ở đâu à”

Nhật Hạ rờ rờ trán nó, nó không nghĩ gì được nhiều liền chạy đi ngay

-“Tôi đi có ... chút việc”

-“Này...”

Nó lao ngay ra cái nhà phía sau trường, đó là một ngôi nhà cũ kĩ chắc là bỏ hoang lâu lắm rồi... nó thấy cửa hé mở liền đẩy cửa đi vào... bên trong không thấy ai... toàn những rác với rác... nó kêu to

-“Bảo Khánh anh đang ở đâu... anh đâu rồi... em tới cứu anh nè”

Không thấy ai trả lời... nó định đi ra... thì “RẦM”

Cánh cửa đóng lại... nó hoảng sợ lao tới kéo cửa ra thì bị ai đó nắm tóc giật ngược lại.. một giọng nói đáng sợ cất lên

-“Mày định chạy à”

-“Cô là ai.. đau quá buông ra” – nó nắm lấy cổ tay cô ta để tóc bớt đau

-“Đau à... hahaha ... chính là tao muốn mày đau mà”

-“Tôi không quen biết cô... Bảo Khánh của tôi đâu”

-“Nó ở nhà nó chứ đâu... mày nói Bảo Khánh là của mày à” – Giọng nói đó đầy tức giận...

-“Chứ chẳng lẽ của mày” – nó trả trêu con người đó

“Bóp... Bóp”

Cô ta tán 2 cái mạnh như trời giáng vào mặt nó... nó rưng rưng nước mắt, tức giận đánh trả... “Bốp”

-“Mày dám đánh tao... giở lắm con khốn...” – nói xong cô ta đứng dậy búng tay ột đám con trai đi vào... rồi ra lệnh

-“Trói con nhỏ này lại cho tao”

-“Buông ra... tại sao lại bắt tôi... có buông ra không” – nó hét lên trong khi tay nó bị trói ra phía sau

-“Vì mày cướp Bảo Khánh của tao... con nhà quê như mày mà cũng đòi làm người yêu Bảo Khánh à...” - ả ta kênh kiệu nói

-“Mày... chắc có cửa xách dép cho anh ta đó... thứ chó như mày không có cửa đâu” – nó đúng là không phải dạng vừa mà

Giận dữ trước câu chửi của nó, cô ta lại bóp cổ nó...

-“Mày ngon lắm con ranh... mày chẳng so được bằng cái gót chân của tao mà dám trả treo à... Bóp” – nó lại nhận thêm một cái tát trời giáng

-“Lần này tao coi mày còn dám sỉ nhục tao nữa không” – Nó bị cô ta kéo toạt cái áo ra... chỉ còn cái áo ship bên trong... làn da trắng nõn nà hiện lên làm cho bọn con trai kế bên không tài nào chịu nổi

-“Nhìn nó cũng ngon đó”

-“Đẹp thật...”

-“Chó chết... mày thả tao ra... thả tao ra” – nó tức giận la hét, giãy giụa

-“Mày còn ngoan cố chửi tao nữa à, lần này xem mày còn mặt mũi nào nhìn mặt Bảo Khánh nữa không, con đàn bà như mày không đáng để anh ấy yêu... tao cho tụi bây xơi nó đó... nhào vô đi” – cô ta ra lệnh

Đám con trai đứa cười cười nói nói... đứa lại sờ sờ cổ nó...có đứa thì hôn lên cả má nó nữa... nó chưa bao giờ ghê tởm như lúc này, chỉ thầm cầu nguyện “Anh đang ở đâu... em sợ”

“Rầm”

Cánh cửa vỡ tung, hấn chạy vào đập tung những thùng con trai đang bao quanh nó... ngay lúc đó con ả thoát ra ngoài... những tên còn lại bị hấn dẫn ột trận rồi bỏ chạy... thấy nó đang khóc thảm thiết... hấn đau lòng biết bao nhiêu, chạy đến mở trái cho nó, thấy nó nhào đến ôm hấn khóc nức nở khiến cho hấn đau ...đau lắm

-“Mẹ kiếp... bọn chó đó là ai... tại sao lại bắt em như thế này hả?”

-“Con nhỏ đó nó yêu anh mà em lại giành anh... cho nên... huhuhuhu” – nó tức tưởi kể

-“Khốn nạn, anh sẽ không tha cho nó đâu, có anh ở đây rồi ngoan đừng khóc nữa... anh thương”

-“Sao anh biết...” – nó ngẩng mặt lên nhìn hấn

-“Nhật Hạ thấy thái độ em lạ lắm, cho nên cô ấy gọi cho anh, em ngốc lắm tại sao không nói cho anh chứ...” – hấn tức giận

-“Lúc đó em sợ lắm... sợ không được gặp anh nữa” – nó ôm hấn khóc

Ngay lúc đó 2 cô bạn của nó chạy đến

-“Bà... Bà có sao không” - cả 2 cùng lo lắng cho nó

Nó lắc đầu, nhưng mắt vẫn khóc tức tưởi...

-“Từ nay về sau, có gì phải nói cho anh biết đừng có dạy mà liều lĩnh nữa nghe chưa, nếu như anh đến không kịp thì sao hả... em ngốc lắm”

Hấn sửa áo lại cho nó rồi bế nó ra khỏi đó.... Trên xe nó kể mọi chuyện lại cho hấn nghe... hấn giận dữ mắng nó một trận

-“Em điên rồi... đáng lẽ ra, đọc xong tin nhắn đó thì em phải gọi xem anh có sao không mới chạy đi chứ... hoặc là lúc đó nói cho Nhật Hạ biết... em ngu lắm”

-“Em...” – nó lại nức nở khóc

-“Thôi em không sao là tốt rồi... em có sao anh biết phải làm sao đây... mà em cũng gan to lắm đó, trong lúc đầu sôi lửa bỏng còn chửi lại bọn chúng nữa”- hấn xoa xoa đầu nó, mỉm cười nói

-“Tại nó sỉ nhục em”

Hắn ôm nó vào lòng, hôn nhẹ lên trán ...

“Đồ ngốc của anh... em phải lo cho bản thân mình trước rồi hẵng lo cho anh chứ, chỉ cần em bình yên với anh như vậy là đủ rồi... Chi Lan, anh yêu em... nhất định anh sẽ bảo vệ em, không để em như hôm nay nữa đâu...”

.....

18. Chap 17: Về Quê Em

Nó bị chuyện đó ám ảnh ... cho đến nỗi gặp ác mộng mấy đêm liền... hẫng lo lắng, rồi muốn nó quên mọi chuyện, nên đã quyết định đưa nó đi chơi xa một chuyến...

-“Em muốn đi đâu xa tress vài ngày không?”

Nó ngẫm nghĩ với đề nghị của hẫng rồi quyết định...

-“Em muốn về quê vài hôm, lúc đi học tới nay em chưa được về”

-“Được rồi bà xã, soạn đồ đi mai anh xin phép cả 2 cùng nghỉ học rồi mình đi...”

-“Anh... cũng đi nữa hả?”

-“Không được sao?... định không cho anh về ra mắt ba mẹ à”

-“Không phải...”

Nó, hẫng... bọn họ lên đường về quê nó, trên chuyến tàu về quê hương, nó rất vui khi sắp được gặp ba mẹ, gặp anh hai cả những người thân yêu trong xóm... còn hẫng trong lòng cứ phập phồng, dù là một cậu ấm ăn chơi thế nào nhưng hôm nay lại phải hồi hộp thế này... không biết tại sao...

Mất 3 giờ để đến vùng quê của nó, nơi nuôi lớn nó suốt 19 năm trời... Chuyến xe bon bon chạy qua những cánh đồng ruộng đang mùa lúa trổ, mùi hương thoang thoảng thơm phức lòng người... những cậu nhóc đi chăn trâu, những thanh niên trai tráng đi nôm cá dưới mương... lòng nó thêm nao nao...

Xe dừng trước một ngôi nhà, không to như biệt thự nhà hẫng, nhưng cũng không hẫng là nghèo sơ xác... nhìn nó rất cổ kính...

Nó dẫn hẫng vào nhà...

-“Ba mẹ... con mới về”

Nghe giọng nói quen thuộc, mẹ nó quay đầu nhìn lại, vô cùng ngạc nhiên khi thấy con gái cưng của mình..

-“Con về từ khi nào sao không nói mẹ hay... ông ơi con Chi Lan về đây này”

Ông nghe bà gọi liền chạy ngay lên nhà, quá đỗi ngạc nhiên vừa vui lại vừa xúc động ôm chầm lấy con nhỏ

-“Con về sao không báo trước thế hả, lên đó con ăn uống được không hả”

-“Con muốn làm cả nhà bất ngờ mà...”

Nói xong nó quay sang giới thiệu hẫng với ba mẹ

-“Đây là bạn học cùng lớp với con”

-“Con chào 2 bác” –hẫng lễ phép

Ba mẹ nó có chút ngạc nhiên trước sự xuất hiện của hẫng, nhưng thái độ của họ có vẻ thích nhiều hơn...

Cả 2 đứa vào xếp đồ để chờ mẹ nó dọn cơm, hẫng được ở phòng của khách căn phòng ít được sử dụng nhất vì trước giờ nhà nó rất ít có khách thỉnh thoảng cũng chỉ là bạn của anh 2 nó...

Phòng nó...

-“Ái chà, lâu rồi mới nằm lên mày đó cái giường thân yêu của tao à”

Nó vuốt vuốt cái giường của mình, đoạn hấn đi vào:

-“Có cần phải nhớ nó tới vậy không cô nương, ở nhà anh cũng có giường vậy”

-“Nhưng mà nó đâu có giống với giường của em”

Nói xong nó lè lưỡi ra trêu hấn, từ đâu một con cún con chạy vào ngoe ngoải cái đuôi bên chân nó...

-“A... Cuto chị nhớ em quá đi” - ầm con cún lên nó âu yếm

-“Cuto cái tên này quen quen” – hấn như nhớ ra chuyện gì đó, mặt hấn chuyển sang đen như cái đít nồi... nó biết lần này chết chắc nhanh chân ôm cuto chuẩn bị ...

” 1.... 2.... 3... chạy”

-“DƯƠNG NGUYỆT CHI LAN, CÔ ĐỨNG LẠI CHO TÔI”

-“Lần này tôi không tha cho cô đâu ...đứng lại” – hấn nhanh chân rượt theo nó

.....

Cả buổi chiều nó dẫn hấn ra đồng bắt cá cùng lũ nhóc trong xóm... Cứ mỗi lần chạm vào con cá, hấn lại buông ra... vậy là cá hụt hết lần này đến lần khác...

-“Có con cá mà anh bắt cũng không được nữa”

-“Em tưởng dễ bắt nó lắm hă... nó nhám nhám... trơn trơn thấy ghê lắm”

-“Anh đúng là công tử bột mà”

-“Em ... có ngon thì bắt đi... anh xem”

Giọng hấn đầy thách thức, con nhỏ tỉnh queo xoắn tay áo lên, một lát sau nó bắt được một mớ cá, hấn há hốc mồm... không ngờ nó có thể làm được mà còn bắt giỏi nữa là khác...

Sau khi ăn bữa cơm gia đình xong, mọi người tập trung ra trước sân nướng khoai lang... đây có lẽ là cảnh sinh hoạt đầu tiên mà hấn trải qua, nó yên bình mà vui làm sao... sự quan tâm của mọi người làm lòng hấn cảm thấy ấm áp hơn, cảm thấy yêu con người nơi đây hơn, nhất là nó... nhìn nó đẹp dịu dàng dưới ánh trăng lòng hấn không khỏi bồi hồi...

-“Để anh làm cho” – hấn lấy củ khoai từ tay nó

-“Anh không làm được đâu để em...”

-“Anh làm được”

Hấn xỏ một cái cây vào củ khoai rồi đưa vào nướng...

-“Á... nóng quá”

-“Em đã bảo làm không được mà... khoai không nướng nướng tay anh làm gì”- nó cười khì khì trêu hấn

-“Hôm nay cô giỏi... trêu tôi cả hai lần” – hấn giận dỗi nhìn nó

-“Em nào dám trêu anh...” – Nó bụm miệng cười liếc sang nhìn hấn, thật sự mà nói hấn giận đáng yêu làm sao...

Mọi người cười nói chuyện vui vẻ đến gần nửa khuya...

Hấn định bụng tối nay qua phòng nó...

-“Ừm... ừm... sao anh qua đây” – hấn lấy tay bụm miệng trước khi nó la

-“Tự nhiên anh thích cái giường này lắm, tối nay anh ngủ ở đây” – nói rồi hấn kéo cái chăn lên ngang bụng giả vờ ngủ

-“Vậy anh ngủ ở đây đi, em sang phòng anh vậy”

Hắn muốn tức điên với nó, nắm tay lôi nó nằm xuống cạnh mình...

-“Em điên hả...”

-“Không... em không có điên mà...”

-“Em...” – hắn biết mình không trả treo lại con ngốc này ... liền quay sang tấn công... hôn vào môi nó, chợt thấy môi mình có chút đau đau...

-“Sao lại cắn anh...”

-“Tại anh cắn em trước mà...”

-“Em khá lắm... giỏi lắm Chi Lan” – Sắc mặt đỏ ngầu giận dữ của hắn nhìn nó, nó đành đánh trống lảng

-“Em buồn ngủ rồi, em ngủ đây...”

Hắn đặt tay mình sờ vào môi nó rồi cướp hôn một cách mãnh liệt... Nó cũng đáp trả nụ hôn đó, hắn như được nước làm tới... 2 đầu lưỡi quấn lấy nhau...

Tim nó đập ngày một nhanh hơn... với nó đây không còn là nụ hôn đầu tiên nữa, nhưng mỗi lần gần hắn trái tim nó như nổ tung... phải chăng đây là tình yêu như người ta thường bảo nhau sao?

Mấy ngày ở quê nó với hắn thật sự rất vui... những lần hái dưa, cứ trèo vài bước lại tuột xuống đến nỗi cái quần sort phải lủng ngay ấy, làm cho cả bọn chúng nó được một phen cười vỡ bụng, còn hắn thì đỏ mặt tím tai vì xấu hổ...

Chuyến xe bon bon chạy từ vùng quê nghèo ấy về nơi phồn hoa nhộn nhịp... làm cho lòng người có chút xao xuyến, mắt nó cứ rưng rưng... hắn cũng có chút thoáng buồn...

19. Chap 18: Chi Lan ... Sinh Nhật Vui Vẻ

Hôm ấy là ngày đặc biệt của nó... với hắn là như vậy... Trước mấy ngày hắn đã chuẩn bị bữa tiệc rất chu đáo... mà nó không hề hay biết...

20-02...

“Anh định đưa em đi đâu thế... sao em lại mặc cái váy sang trọng như thế này”

“Em không cần biết... cứ mặc cái đó cho anh, chú 6 sẽ đưa em đi đến đây... nhanh nha, mọi người đang đợi em đó”

Nói chưa dứt câu hắn đã cúp máy, nó vẫn vâng lời hắn, thay ngay cái váy hắn chọn, mặc vào nó cứ như một cô công chúa nhỏ... rất xinh

Khoảng 30p sau nó được chú 6 đưa đến nơi..

Nhìn khung cảnh rất lạ, nhà hàng vắng tanh không một bóng ma nào cả, nó ngó dáo dác vẫn không thấy ai... đi vài bước nữa thì... ôi thôi cúp điện mất rồi tối đen... nó như muốn khóc nức lên thì bàn tay ai đó như nắm lấy tay nó...

“Chụp ... chú”

Đèn bật sáng lung linh... cả lớp nó đều có mặt ở đây, như hoa cả mắt, nó ngạc nhiên quay sang hỏi hắn...

-“Anh... là sao đây”

Hắn không nói, chỉ tay về phía trước... một dòng chữ rất to được xếp bằng những chiếc bong bóng nhỏ bay lên ... “Chi Lan, sinh nhật vui vẻ”

Nó như há hốc miệng nhìn hắn, rồi vội lấy điện thoại ra xem ngày ... nhưng bị hắn chặn lại...

-“Anh đã sửa ngày trong điện thoại rồi, không cần phải coi đâu cô ngốc”

-“Anh chơi đùa... em giận” – nó hờn dỗi trách mắng hắn

Mọi người ai cũng cười khúc khích rồi bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên, tất cả hát theo lời bài hát đó... nó cảm động xém khóc...

Bài hát vừa kết thúc cũng là lúc nó thổi bánh kem và ước...

- “Tôi ước tất cả mọi người đều hạnh phúc”

-”Tôi ước cả cuộc đời này Bảo Khánh luôn hạnh phúc

Định tiếp tục điều ước thứ 3 thì bị Từ Duyên ngăn lại... -“Điều ước thứ 3 cậu không được nói ra”

Nó mỉm cười rồi thầm ước “Con cũng chỉ mong người con yêu luôn luôn hạnh phúc thôi”

Vậy là 3 điều ước của nó, không có điều ước nào dành cho riêng mình

Nó cắt bánh kem, mọi người ăn uống rất vui vẻ... đèn lại tắt phụt lần 2, khi đèn sáng tất cả mọi thứ dường như thay đổi... dòng chữ chúc mừng sinh nhật ấy bây giờ đã đổi thành... “Anh yêu em, Chi Lan”

Lại ngạc nhiên lần nữa... Nó quay sang nhìn hắn, lần này có lẽ đã bình tĩnh hơn lúc đầu... trên tay hắn là một cái hộp, bên trong là 2 chiếc nhẫn... Kiểu dáng rất ư là sang trọng, bên trong nhẫn có khắc tên 2 đứa... theo nó đoán chắc là hắn tự đặt người ta làm... còn đang mãi mê ngắm cặp nhẫn đẹp lung linh thì...

-“Anh không cần biết em có đồng ý hay không, nhưng nhẫn em nhất định phải đeo”- nói xong hắn lấy tay đeo nhẫn cho nó

Nó hơi bị sock trước lời cầu hôn của hắn...-” Em chưa thấy ai cầu hôn bá đạo như anh hết”

Hắn mỉm cười hôn nhẹ lên tay nó –“Vì anh biết em không từ chối”

Đặt nụ hôn ngọt ngào lên đôi môi nó, hắn thầm nhủ “Cuộc đời này anh chỉ cần em là đủ”, nụ hôn ấy dưới sự chứng kiến của bao người, bao nhiêu ánh mắt chúc phúc, bao nhiêu ánh mắt vui mừng cho nó...

Hôm ấy với nó thật sự rất hạnh phúc, biết bao nhiêu lời chúc từ mọi người... bao nhiêu thứ làm nó xúc động vô cùng...

Mối tình đầu nó giống như khi bạn đi trên cát, đi rất nhẹ nhưng lún rất sâu... nó thật sự rất hạnh phúc bên hắn... tình yêu của hắn, sự quan tâm đó ... nó yêu tất cả từ hắn... tất cả...

.....

Một ngày đẹp trời, những đám mây tung tăng với nhau, những đóa hoa đua nhau khoe sắc... nó thấy yêu đời hơn..

Sáng sớm Bảo Khánh và ông Lâm phải ra sân bay đón ông Hạ, ông ta là bạn bên mẹ của ba hắn, cũng là người đã góp vốn giúp công ty thời trang Lâm Nhật đứng vững trên thị trường quốc tế.

Sân bay...

Thấy bóng dáng ai quen thuộc ông Lâm giơ tay...

-“Ông Hạ... chúng tôi ở đây”

Ông Hạ vui mừng chào họ, theo sau ông ấy là một cô gái đáng người rất chuẩn, cô ấy mặc chiếc váy lửng màu xanh nhạt trông rất model, đeo cặp kính râm to, tóc xoắn tới lưng, tay kéo chiếc vali... làm cho tất cả mọi người gần đó như bị hóa đá trước vẻ đẹp ấy...

-“Chào ông, đây là con gái út của tôi... Hạ Khả Vy”

-“Chào ôi, nghe ông nhắc hoài mà giờ mới thấy mặt... đẹp lắm... rất đẹp”

-“Con chào bác” – cô ấy gật nhẹ đầu lễ phép chào

-“A, còn đây là Bảo Khánh con trai tôi”

Nghe giới thiệu tới mình, hấn cũng lễ phép chào ông Hạ

Ông Lâm đưa họ về nhà, trên suốt đoạn đường 2 người già thao thao bất tiệt, còn 2 người trẻ cứ lẳng lơ im lìm, chẳng ai thềm nói chuyện tới ai...

.....

Biệt thự Lâm gia

Mọi người đang ngồi vào bàn chuẩn bị bắt đầu bữa cơm tối... nó có chút gì đó chạnh lòng khi mình như người dư thừa trong cái nhà đó

-“Cô bé này là...”- ông Hạ quay sang nhìn về phía nó

Hấn chưa kịp mở lời thì Tổ Liên đã hốt lời –“Ô sin riêng của anh 2 con đó bác”

-“Ô sin??? ...” – ông Hạ có vẻ ngạc nhiên

Hấn giận dữ mắng –“Mày có im ngay không Tổ Ly”

Con nhỏ hậm hực liếc sang anh 2 nó –“Em nói sai à”

Mẹ hấn thấy vậy liền lên tiếng –“2 đứa có thôi đi không hả”

Nó không nói không rằng gì suốt buổi ăn, hấn biết nó đang rất buồn... sót cả ruột gan... lo lắng cho nó.

20. Chap 19:

Lúc lên phòng không thấy ai, hấn chạy qua phòng nó... thấy nó đang nằm co ro một mình

-“Em sao vậy... mệt trong người à”

-“Em không sao” – nó buồn thiu trả lời

-“Tại sao lại qua đây”

-“Nhà đang có khách em thấy không tiện lắm... dù sao em cũng chỉ là ô sin thôi mà”

Hấn xoa xoa đầu nó, an ủi –“Bây giờ em là bà xã ô sin của anh rồi, đồ ngốc”

Nó vẫn buồn xo nằm đó, hấn thấy vậy lên nằm bên cạnh kéo nó vào lòng mình thì thầm –“Em là tình yêu của anh, là tất cả đối với anh”

-“Thiệt không, dù chuyện gì xảy ra anh vẫn không bỏ em”

-“Vâng ... thưa bà xã” – hấn hôn “chụt” lên má nó

-“Anh hứa đi”

-“Anh hứa”

Vòng tay qua ôm hấn, nó có cảm giác ấm áp lạ thường... dù ngoài kia đang mưa gió bão bùng, dù tuyết rơi hay mưa đá thì nằm trong vòng tay hấn nó vẫn yên bình nhất... “Bảo Khánh... em yêu anh”

.....

Hôm sau, Bảo Khánh đưa ba hấn cùng với ông Hạ và Khả Vy đến cty Lâm Nhật để ra mắt mẫu trang sức mới trong nước...

Nó lại đi học một mình, về nhà nằm thui thủi cũng một mình...

Cánh cửa hé mở, có bóng người đi vào, nó ngồi bật dậy cứ tưởng hấn về...

-“Anh về rồi à”

-“Ngọt ngào gớm” – người đó lên tiếng

-“Là em à Tổ Liên, em tìm chị có việc gì không”

-“Nhà tôi tôi không vào được sau” – cô ta kệnh kiệu đứng dựa tường nhìn nó

-“À... không, chị không có ý đó”

-“Chứ chị còn có ý nào nữa... từ ô sin rồi lên giường với ông chủ luôn còn muốn gì nữa... chị thật lợi hại đó”

-“Chị ... không phải như vậy đâu”

-“Nói thật với chị chứ, chị Khả Vy xinh đẹp, ngoan hiền, con nhà giàu có nữa sớm muộn gì anh 2 tôi cũng mê chị ấy bỏ chị mà thôi, tôi nghĩ chị nên biết thân biết phận mình thì hơn” – nói xong cô ta đi ra ngoài, bỏ lại nó một sự im lặng đến đáng sợ

Nó thấy tủi thân vô cùng trước những lời nói của Tổ Liên, nước mắt như ứa ra...

Cả buổi chiều nhìn hấn vui vẻ bên Khả Vy, nó như có chút chạnh lòng...

Khu vườn tình yêu của nó và hấn bây giờ có thêm người thứ 3, họ cứ quấn lấy nhau như hoa với bướm... làm trái tim nó như vỡ tung, buồn nhiều hơn, dù hấn không nói gì với nó nhưng nó hiểu... nó đã thấm được phần nào lời nói của Tổ Liên...

Những ngày này, hấn cũng ít quan tâm nó hơn... hấn chỉ dành thời gian ở bên cạnh Khả Vy, thậm chí một lời chúc ngủ ngon cũng không có...

.....

Chiều hôm đó nó lủi thủi đi dạo một mình để thấy lòng nhẹ nhàng hơn, cứ ở trong ngôi nhà đó nó như sắp nổ tung... nhưng càng đi nó càng thấy cô đơn nhiều hơn.

Khi đến cầu thang nó như đứng hình, mọi thứ về hấn như sụp đổ trước mặt nó... Họ hôn nhau, không ai khác chính là Bảo Khánh người nó yêu giờ lại ôm hôn người con gái khác... Chân nó đứng không vững quy xuống sàn nhà, cứ như mọi thứ đang dần đổ lên người nó, nó khóc... khóc rất nhiều... lấy tay che miệng ngăn những tiếng nấc của nó để họ không nghe thấy, nó thì lấy cái quyền gì mà ngăn hấn yêu người khác chứ... “Anh sao có thể đối xử với em như vậy, sao có thể hứa mà không giữ lời”... nước mắt nhạt nhòa trong suy nghĩ của nó, cảm giác của nó bây giờ là đau... rất đau...

Mấy ngày liền thấy thái độ của nó rất lạ... không nói chuyện với ai, không xuống nhà ăn cơm, không đi học cứ nhốt mình trong phòng, hấn lo cho nó... nhưng người nó không muốn gặp lại chính là hấn.

-“Em làm sao vậy hả, mấy ngày nay sao không chịu gặp anh”

-“Anh ra ngoài đi tôi mệt lắm”

-“Em không khỏe ở đâu, anh gọi cho bác sĩ” – nói rồi hấn lấy điện thoại định gọi thì nó ngăn lại

-“Không... tôi vẫn khỏe nếu như anh không có ở đây”

-“Vậy anh đi ra ngoài, anh kêu di 4 đem cơm lên cho em, mấy ngày liền em không ăn gì rồi...”

-“Đã bảo là tôi mệt lắm, không muốn ăn, đi ra đi”

-“Anh có làm gì đâu mà em giận dữ với anh vậy hả”

-“Tự anh phải biết chứ cần gì tôi nói... đừng diễn nữa, anh diễn đạt lắm rồi... giả tạo”

-“Cô ... được tôi mặc kệ cô, muốn làm gì thì tùy”

Hắn tức giận đi ra ngoài bỏ mặc nó, lúc cánh cửa khép lại cũng là lúc nước mắt nó tuôn trào.....

21. Chap 20: Nhà Có Trộm (1)

9:00 pm

Tổ Liên bước vào phòng mẹ nó nhõng nhẽo với bà

-“Mẹ ơi hôm nay con ngủ với mẹ nha”

Bà Lâm ngạc nhiên quay sang nhìn nó –” Cô lại muốn xin xỏ gì nữa đây”

-“Con chỉ muốn ngủ với mẹ thôi mà, lúc nào mẹ cũng nghĩ xấu về con hết”

-“Cô có bao giờ tốt đẹp gì đâu mà không nghĩ xấu”

-“Mẹ...”

-“Thôi được rồi... cô muốn gì” – cô ta nằm cạnh mẹ mình, ôm lấy bà

-“Con muốn ngủ với mẹ cơ... mà mẹ này, mẹ có thích chị Vy không”

-“Con bé rất dễ thương lại xinh đẹp nữa”

-“Con thấy 2 với chị Vy rất là hợp nhau, mình tác hợp cho họ đi mẹ”

-“Biết con bé có chịu anh mày không, với lại thằng Khánh nó thương con Chi Lan mà”

-“Con thấy chị Vy rất thích anh Khánh nữa là khác”

-“Thôi chuyện tình cảm của anh 2 mày cứ để nó lo, mẹ không muốn người lớn xen vào”

-“Mấy ngày nay trong nhà mình có trộm hay sao ấy mẹ... con cứ bị mất tiền hoài hà”

-“Làm gì có trộm trong nhà mình” – bà ngạc nhiên quay sang nhìn nó

-“Con cũng không biết nữa... mình đừng chú quan nha mẹ, người làm cũng nguy hiểm lắm đó, khi con người ta thấy tiền trước mắt thì lúc đó lòng tham sẽ nổi dậy”

-“Trong nhà mình có dì 4, chú 6 lái xe, chú 3 làm vườn, nhưng họ làm lâu năm như vậy rồi có bao giờ họ lấy đồ gì của mình đâu”

-“Mẹ quên là còn con ô sin của anh 2 nữa à”

-“Con bé Chi Lan nó ngoan hiền đến như vậy làm sao có thể ăn cắp được chứ”

-“Thôi tùy mẹ, con nói không chịu nghe sau này có mất gì đừng nói con không báo trước”

.....

Hôm đó là thứ 3, nó vừa đi học về đến nhà thấy có cái gì đó xôn xao trên lầu, ngay căn phòng của mình... nó bước vào

“Bóp...” một cái tát như đứng hình tại chỗ

-“Tổ Liên em làm gì vậy” – một tay che bên mặt bị đánh nó liếc nhìn sang cô ta, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra...

-“Cô lấy cắp chiếc nhẫn kỉ niệm của mẹ tôi mà còn tung tăng như vậy hả”

-“Tôi không có lấy”

-“Cô còn dám chối, nó nằm ngay dưới ngăn tủ của cô kia...”

-“Thật sự là tôi không biết gì hết” – nó cố giải thích

-“Bác ơi con không có lấy nó” – nó nhìn sang bà Lâm, mắt bọng nước

-“Sau này con có thích cái gì thì nói cái nào bác cho được thì cho, đừng có tập tành tính ăn cắp thế này xấu lắm con ạ” – nói xong bà ấy bỏ ra ngoài

Nó ngậm ngùi nhìn hấn, từ nãy đến giờ đứng bên cạnh hấn vẫn không nói giúp một tiếng, chẳng lẽ anh ta cũng nghĩ nó làm ư... Hấn bỏ đi ra ngoài...

-“Thứ ăn cắp không biết xấu hổ” – Tổ Liên chửi xả xối vào mặt nó, rồi cũng bỏ ra ngoài

Nó ầm ức khóc miết, rõ ràng là nó không làm lấy gì nhận tội chứ... Nó tức lắm, nhưng lời nói của nó không hề có giá trị với mọi người...

Từ lúc đó mọi thứ mất mát trong nhà, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó...

Nó không hề giải thích với mọi người cứ để cho họ nghĩ nó là ăn cắp cũng được... nó không buồn chuyện này, vì nó biết nó ngay thẳng không làm nên không sợ... nhưng thứ làm nó buồn là hấn... hấn ngày càng lạnh nhạt với nó hơn, những cử chỉ quan tâm trước đây cũng không còn nữa, những lúc thấy nó khóc hấn cũng chẳng an ủi... nó đau lắm... người mà nó tin tưởng yêu thương giờ lại là người làm nó đau nhất.

22. Chap 21: Nhà Có Trộm (2)

Nó quyết định dọn đồ chuẩn bị ra khỏi căn nhà đó, nếu ngày nào nó còn ngoan cố ở đây chỉ có nước tự chôn sống bản thân mình...

-“Em định đi đâu” – hấn từ ngoài bước vào

-“Đi khỏi đây, ở đây ai cũng xem tôi chướng mắt hết”

-“Nếu em đi, mọi người sẽ nghĩ em ăn cắp xong rồi bỏ trốn thì sao”

-“Anh cũng nghĩ tôi là loại người đó à” – nó cười khinh nhìn hấn

-“Không”

-“Tôi mặc kệ ai muốn nghĩ gì thì nghĩ, là tôi lấy đó thì sao chứ”

Nói xong nó gom quần áo bỏ vào túi, từ ngoài cửa Khả Vy hốt hải chạy vào

-“Khánh ơi, điện thoại xịn Vy mới mua bị mất rồi” – Cô ta nhìn sang nó, ngập ngừng

-“Lan nè, cậu ... có lấy thì trả mình đi”

Nó mỉm cười nhìn Khả Vy

-“Chắc là tôi lấy đó”

-“Vậy trả mình đi được không”

-“Không ... tôi bán nó rồi” –nó nhìn sang hấn đầy khiêu khích

-“Em cần tiền đến vậy à”

-“Tiền mà ai không cần”

-“Mỗi tháng anh đều chuyển tiền vào thẻ cho em, tại sao không lấy đó mà xài”

-“Tiền anh chuyển chắc có đủ với tôi, tôi còn phải ra ngoài shopping, ăn uống với bạn bè, còn phải hẹn hò bồ bịch nữa”

“Bốp” lần đầu tiên hấn đánh nó

Tim hấn như dao cứa, vừa giận mà vừa thương nó...

Nó chạy ra khỏi căn phòng đó, rồi ra khỏi ngôi nhà đó... nó đau... đau như bị ai đâm từng nhát từng nhát vào tim... nỗi đau đó có ai hiểu cho nó...

Đi lang thang trên phố, người người đi chơi có cặp có đôi, họ nắm tay nhau, ôm nhau, hôn nhau... làm nó thêm nhói lòng...

Nửa khuya, nó mệt mỏi trở về nhà... bước lên phòng Khả Vy, thấy đèn vẫn còn sáng

-“Tôi vào được không” – nghe tiếng gọi cô ta ra mở cửa cho nó

-“Lan vào đi”

-“Lan có chuyện gì muốn gặp mình à”

-“Chiếc điện thoại của Vy là bao nhiêu”

-“À... 20tr, nhưng sao Lan lại hỏi, chẳng phải cậu vừa bán nó sao”

-“Một tuần nữa tôi sẽ đem tiền đến trả cho Vy”

Nói xong nó bỏ về phòng, về phần Khả Vy vẫn chưa hiểu được cuộc nói chuyện lúc nãy của nó...

Bắt đầu cuộc sống mới từ sau hôm đó, cứ công việc nào có tiền là nó lao vào làm...

Có hôm sáng sớm nó đi giao báo, khoảng 7 giờ nó sang làm nhà hàng tới 10 giờ đêm, những lúc nghỉ trưa tranh thủ đi bán hoa... nó còn tham gia vào hội “hiến máu nhân đạo” tuy là vừa kiếm được tiền mà vừa giúp đỡ được người khác, dù có mệt nhưng nó vẫn thấy rất vui.

Gần như nó không có thời gian để ăn... nó cố gắng kiếm tiền thật nhanh trong một tuần để hoàn thành lời hứa với Khả Vy... mà không hề nghĩ cho sức khỏe của mình... hai ngày đầu làm nó ngất liên tục làm cô quản lí nhà hàng thấy mà thương cho nó, năn nỉ mãi nó mới được làm tiếp..

.....

Phòng Bảo Khánh

-“Dạo này 2 thấy con ô sin của 2 có gì khác không” – Tổ Liên tò mò

-“Khác sao”

-“Đi sớm về khuya... em nghĩ nó có bồ bịch mới hẹn hò cái kiểu như vậy”

-“Em biết gì mà nói”

-“Sao không, hôm bữa em đi chơi về thấy thằng nào đưa nó về... không tin thì lát nữa anh đợi nó về rồi biết”

Hấn im lặng, có vẻ giận lắm...

Lát sau hấn ra ban công đứng đợi nó... đúng thật là có một thằng con trai đưa nó về, tay hình quả đấm... hấn như muốn dấn cho thằng đó một trận...

Thấy nó về tới phòng, hấn lấy bình tĩnh đi đến chỗ nó

-“Cô sung sướng thật, ở nhà tôi mà hẹn hò cả trai... Hai người đi từ sáng sớm tới giờ này mới về, đã qua bao nhiêu cái khách sạn rồi”

Nó không muốn trả lời hấn, đẩy cửa đi vào

Hấn tức giận trước thái độ xem thường của nó, cung tay đánh mạnh vào cửa....

Hắn dần chán ghét cái cảm giác lạnh lùng của nó, dù có đá kích nó bao nhiêu, nó vẫn không hề trả lời hắn...

.....

Ngày đi làm thứ 7 của nó... “chỉ hôm nay nữa thôi tôi sẽ để các người biến thật xa cuộc sống của tôi” nó thầm nhủ, ánh mắt vẫn buồn vùi vùi...

23. Chap 22: Tan Vỡ...

Hôm đó bệnh viện cần máu gấp, nhưng nó lại là nhóm máu họ cần tìm vì vậy mà nó nhanh chóng xin quản lý 30p để đi cứu người...

Nó chỉ kịp để y tá lấy máu xong lại nhanh chóng trở về công việc của nhà hàng... nếu như nói nó là con Chi Lan yếu đuối ngày nào có thể làm liên tục mấy công việc liền thì chắc là không ai tin...

Nhà hàng Paris Deli

-“Khánh nè, mình thấy Khánh với Lan làm sao vậy?”

-“Sao hả Vy”

-“Thấy 2 người cứ lạnh nhạt với nhau làm sao á”

-“Không có gì đâu”

-“Có phải tại Vy không?”

-“Không phải đâu, tính cô ấy bướng vậy đó”

-“Vy thấy Lan là người tốt, cô ấy nói chuyện rất bình tĩnh nhưng trong ánh mắt có nhiều nỗi buồn chất chứa, từ khi gặp cô ấy tới nay hầu như mình chưa thấy Lan cười”

-“Vy đừng quan tâm tới cô ấy”

-“À... tuần sau mình và ba về Mỹ rồi, buồn thật không biết khi nào mới gặp lại Khánh nữa”

-“Nếu Vy muốn mình có thể bay qua đó gặp cậu mà”

-“Cậu nói đấy nha, cảm ơn Khánh trong mấy tuần nay rất là nhiều...”

-“Có gì đâu... mình là bạn bè mà”- hắn ngại ngùng

Nó vừa nhận tiền từ quản lý... cầm số tiền trên tay mà nó vui mừng, đó là những đồng tiền bằng mồ hôi nước mắt của nó... chạy ngay về nhà định trả cho Khả Vy nhưng cô ta và Bảo Khánh đều không có nhà...

Nó tranh thủ lên dọn quần áo... có chút gì đó buồn, từ nay nó sẽ không bao giờ bước vào ngôi nhà này nữa, căn phòng này có biết bao kỉ niệm...

-“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... ưm ưm...”

-“Cô có im ngay không hả?”

-“Anh làm gì ở đây?... Anh đã làm gì tôi rồi hả?”

- “Tôi mà thêm làm gì cô á, tôi qua là tôi sợ cô ốm bắt tử cho nên tôi qua đây ngủ với cô thôi, lòng tốt không được cảm ơn mà còn bị nghi oan nữa à...”

-” Tôi không cần lòng tốt của anh... BIẾN RA KHỎI ĐÂY MAU ĐỒ BIẾN THÁI”

-“Hôm nay cô đi đâu?”

-” Tôi đi chơi”

- ” Cô dám tắt điện thoại, cũng chẳng thèm nói với tôi lời nào”

-” Thì tại điện thoại tôi hết pin, lúc tôi đi anh vẫn còn ngủ, tôi tốt bụng không phá giấc ngủ của anh còn đòi gì nữa”

-“Còn dám nói dối... Cô có biết tôi lo như thế nào không hả”

- “Tôi... Tôi lớn rồi... Mà anh cần gì phải lo cho tôi, tôi đi chơi, đi hẹn hò bồ bịch liên quan gì đến anh”

-“Em sao vậy... mệt trong người à”

-“Em không sao”

-“Tại sao lại qua đây”

-“Nhà đang có khách em thấy không tiện lắm... dù sao em cũng chỉ là ô sin thôi mà”

-“Bây giờ em là bà xã ô sin của anh rồi, đồ ngốc”

- “Em là tình yêu của anh, là tất cả đối với anh”

-“Thiệt không, dù chuyện gì xảy ra anh vẫn không bỏ em”

-“Vâng ... thưa bà xã”

-“Anh hứa đi”

-“Anh hứa”

.....

Bao nhiêu là kỉ niệm hiện về với nó... lòng nặng trĩu, nước mắt như lên tiếng giúp nó... Nhưng rồi nó vẫn phải rời khỏi đây, một nơi không dành cho nó... vừa bước ra khỏi phòng thì thấy hấn và Khả Vy vừa về tới... nó lau đi những giọt nước mắt, mỉm cười đi đến chỗ của họ

-“Đây, Lan trả cho Vy” – nó đưa một phong bì thư cho cô ta

-“Không mình không lấy đâu”- Khả Vy như đoán được bên trong có gì

-“Hôm nay mình đi khỏi đây, đừng để mình phải đi trong áy náy chứ”- nó cười nhẹ rồi quay sang nhìn hấn, lòng có chút không muốn

-“Xin lỗi vì tất cả, tôi đã làm mưa làm gió trong nhà anh nhiều rồi, bây giờ cũng tới lúc tôi trả lại sự bình yên cho căn nhà này, cảm ơn anh vì tất cả”

Nói xong nó lấy trong tay một thứ gì đó đặt lên tay Khả Vy, rồi mang balo đi... Hấn vẫn im lặng nhìn theo nó, bóng dáng như khuất dần sau cánh cửa... “muốn ngăn em lại nhưng anh lấy cái lý do gì đây”, hấn như muốn nổ tung nhìn người con gái mình yêu từng bước rời xa mình...

Khả Vy mở tay ra thì thấy ...

-“Khánh... nhẫn... nhẫn này” – có chút ngạc nhiên với món đồ trên tay của mình

-“Nhẫn cầu hôn của mình với cô ấy”

-“Trả lại cho cậu với số tiền này, nó không thuộc về mình” – cô ta đưa chiếc nhẫn và cái bao thư cho hấn

-“Tiền” –hấn như chưa hiểu được lời của Khả Vy

-“Tiền cô ấy trả vì làm mất điện thoại mình”

Hấn cười nhếch môi, suy nghĩ gì đó “Có lẽ đây là lý do vì sao cô lại đi sớm về trễ mỗi đêm và muốn rời khỏi căn nhà này, dễ tiện”

24. Chap 23: Lại Có Thêm Một Ân Nhân

Đang định đi về phòng thì hần có cuộc gọi đến

-“Mẹ chuyện gì vậy, mẹ không ở nhà à”

-“Con Tổ Liên nó bị đánh phải nhập viện con vào với em đi”

-“Sao lại bị đánh”

-“Con vào rồi hần biết, ba và mẹ đang ở đây với nó”

-“Được, con tới liền”

Thấy thái độ của hần, Khả Vy hỏi –“Có chuyện gì vậy Khánh”

-“Tổ Liên nó đang ở bệnh viện, mẹ mình kêu vào đó”

-“Mình cũng đi nữa”

-“Uhm” - hần gật đầu

Cả 2 nhanh chóng chạy đến đó... được biết là Tổ Liên cặp với một ông đại gia nào đó bị vợ phát hiện đánh ghen nên nó ra nông nỗi này...

-“Mày điên rồi à con kia, mới chừng tuổi đầu mà yêu đương như thế đó hả”- hần tức giận mắng vào mặt nó

-“Anh cũng xem lại mình đi, có hơn gì em, đi yêu một con ô sin rách nát lại còn ăn cắp”

-“Mày im ngay cho tao”- hần tức giận nhìn Tổ Liên

-“Thôi đủ rồi ở đây là bệnh viện”- ông Lâm lên tiếng

-“Lúc sáng bác sĩ có nói, nhờ một cô gái trong hội hiến máu nhân đạo giúp nó, nhưng mà tôi không biết cô ấy là ai để mà cảm ơn”

-“Lại có một ân nhân giúp gia đình mình” – ông Lâm cảm kích

Hần chợt nhớ đến nó, nhưng có lẽ bây giờ với hần giận nhiều hơn thương...

Vài giờ trước...

Bước chân nó mệt mỏi đi ra khỏi căn nhà đó, căn nhà mà nó có biết bao kỉ niệm... giờ với nó đau khổ nhiều hơn, nước mắt vẫn ướt đầm trên má, chưa một phút nào mà ngơi nghỉ...

Trời dần xe lạnh, mưa bắt đầu rỉ rả... nó vẫn lặng lẽ đi, vẫn nghe tiếng mưa lách tách chan hòa vào nước mắt, tiếng khóc nó lớn dần... lớn dần theo tiếng mưa...

Gió thấy không, mưa đang ngồi khóc đấy...

Nhìn mưa buồn, mắt gió cũng cay cay...

Nơi xa lắm có 1 người đang khóc.

...Nhớ 1 người nước mắt lẫn vào mưa !!

Tình yêu cũng giống như một ngày nắng vậy...Khi bắt đầu, nó giống như ánh ban mai ấm áp vào buổi sáng...Dần dần nó trở nên chói bóng và gay gắt như cái nắng giữa trưa...Sau khi sức nóng lên đến đỉnh điểm, nó trở nên nhạt dần và lạnh đi vào buổi chiều...

Và cuối cùng nó tắt hẳn vào buổi tối...

Trong cơn mưa có một người con gái đang đau khổ...

Bước chân nặng nề của nó...rồi ngã quỵ ở nơi nào đó...

Những ngày sau đó hắn đến lớp cũng chẳng gặp được nó, hỏi thăm Nhật Hạ và Từ Duyên thì được biết nó đã chuyển đến chỗ của họ, thấy an tâm được phần nào... hắn cũng quyết định từ đó không gặp nó nữa... tất cả, tất cả niềm tin dành cho nó đã hết... hắn chọn con đường đi du học sang Mỹ....

Khi nó được biết hắn sang Mỹ du học không một lời từ biệt, nó thật sự bất lực... thật sự khó chịu...

Nó rất muốn gặp lại hắn, dù lúc đầu đã chọn con đường rời xa... Nhớ đến anh, nước mắt nó càng tuôn rơi mãnh liệt, kỷ niệm không sao kìm nén được...

“Rồi chúng ta sẽ phải hiểu và chấp nhận, rằng có những người mà chúng ta chỉ có thể giữ họ trong tim, chứ không phải là trong cuộc đời này....”

25. Chap 24: Tháng Ngày Xa Nhau

Thời gian thấm thoát đã 6 tháng 11 ngày nó và hắn xa nhau...

Nó vẫn cố gắng tự làm kiếm sống nhưng công việc cũng chỉ là để nó quên đi tất cả kí ức và nỗi nhớ về hắn... với nó điều đó thật khó

“Ngày anh đi em buồn nhiều lắm, buồn khi chính em không phải là người đưa anh ra sân bay, buồn khi cảm thấy vắng một ai đó. Nhưng em lại cảm thấy hạnh phúc khi anh thực hiện được mơ ước của mình, chỉ thầm mong cho anh thật vui vẻ thật hạnh phúc ở nửa vòng trái đất bên kia, anh nhé... em hứa chỉ hôm nay nữa thôi em sẽ thôi nghĩ về anh”

Trong tiềm thức nó dần lòng cố quên, nhưng trong trái tim nó cố quên thì sẽ càng nhớ...

Một mùa đông đã qua, mùa xuân lại đến, cảnh cũ nhưng người xưa không còn nữa... 2 ngày nữa là lại đến sinh nhật 20 tuổi của nó...

-“Ngày cái Lan, sắp đến ngày gì rồi ấy” – Nhật Hạ giả vờ

-“Ngày gì nhỉ” – nó mỉm cười ngốc ngếch nhìn cô bạn

-“Cái bà này, ngày sinh nhật mình cũng không nhớ nữa” –Từ Duyên trách mắng nó

Như nhớ chuyện cũ, nó ngăn người ra đời mắt chất chứa nỗi buồn, vẫn bình tĩnh trả lời –“Thì giờ mình nhớ rồi”

“Anh định đưa em đi đâu thế... sao em lại mặc cái váy sang trọng như thế này”

“Em không cần biết... cứ mặc cái đó cho anh, chú 6 sẽ đưa em đi đến đây... nhanh nha, mọi người đang đợi em đó”

-“Anh... là sao đây”

“Chi Lan, sinh nhật vui vẻ”

-“Anh đã sửa ngày trong điện thoại rồi, không cần phải coi đâu cô ngốc”

-“Anh chơi đùa... em giận”

- “Tôi ước tất cả mọi người đều hạnh phúc”

-”Tôi ước cả cuộc đời này Bảo Khánh luôn hạnh phúc

“Con cũng chỉ mong người con yêu luôn luôn hạnh phúc thôi”

-“Anh không cần biết em có đồng ý hay không, nhưng nhần em nhất định phải đeo”

-” Em chưa thấy ai cầu hôn bá đạo như anh hết”

Mỉm cười trước những kí ức hiện về... ” Anh có hạnh phúc không... Anh có nhớ em, có từng nhớ đến chúng ta đã từng yêu nhau”

26. Chap 25: Chuyến Tàu Từ Bắc Vào Nam

2 năm sau...

Nó chỉ còn vồn vẹn 6 tháng nữa là ra trường, chuẩn bị vào thời gian thực tập...

-“Lan này, bà có muốn đi thực tập cùng tui tui không?”

Nhật Hạ mon men đến chỗ nó ngồi, nó đang chăm chú đọc sách thì dừng lại nhìn Nhật Hạ...

-“Tui định vào Nam xin thực tập bà à”

-“Vào Nam?” – 2 cô bạn của nó cùng ngạc nhiên

-“Đúng rồi. Ở đây tui vẫn còn chưa quên được chuyện cũ, tui chỉ muốn đi đâu đó xa một chút...”

Ánh mắt thoáng buồn, dù không nói ra nhưng tui bạn nó hiểu, từ lúc đó nó thể hiện mình rất mạnh mẽ trước mặt mọi người, chưa từng rơi một giọt nước mắt... nhưng ánh mắt là thứ luôn phản bội lại chúng ta...

-“Nhưng mà... vào đó không quen ai, bà sống sao” – Từ Duyên lo lắng

-“Tui sống được mà, cũng giống như lần đầu tui lên đây thôi... thôi 2 bà đừng lo mà, nha, nha, cười lên cho tui vui coi” – nó cười toe toét trước mặt 2 cô bạn thân

-“Uhm... nhưng bà phải hứa với tui tui có gì là nói cho tui này biết liền nha, okie?”

“Được, được tui hứa mà”

Vậy là cuối cùng nó quyết định vào Nam xin thực tập, còn 2 cô bạn của nó thì vẫn ở lại ...

.....

Ga tàu-ngày nó đi.....

-“Tui đã bảo để tui mua vé máy bay đi mà không chịu, đi tàu mệt lắm” – Nhật Hạ cầu nài

-“Thôi, tui không sao mà, đi vào đó tui sẽ nhớ 2 bà nhiều lắm đó”

-“Tui tui cũng vậy” – Từ Duyên ôm nó, mắt ướt đầm

Nó vẫn mỉm cười an ủi –“Hai bà không được quên tui đâu đó, khi nào có thời gian thì vào thăm tui nghe chưa”

-“Okie, tui này nhớ mà” – Nhật Hạ bình tĩnh trả lời

Tiếng loa thông báo sắp đến giờ tàu chạy, nó nhanh chóng tạm biệt 2 cô bạn rồi lên tàu...

-“Thôi tui đi nha, 2 bà nhớ giữ gìn sức khỏe, thực tập cho tốt nhé”

-“Bà nhớ giữ gìn sức khỏe, tới nơi báo cho tui này biết đó”

-“Okie, bầy-bì... tạm biệt”

Nó mỉm cười thật tươi, vẫy tay tạm biệt...

Chiếc tàu chạy từ Bắc vào Nam để lại tất cả kỉ niệm, vô vàn nỗi nhớ... và một phần quê hương của nó ở lại đây... cuộc đời nó sẽ bước sang một trang mới, từ đây nó sẽ sống sao, liệu nó có quên được con người đó hay không...

Mấy ngày ngồi trên tàu, cuối cùng nó cũng đến nơi, một nơi hoàn toàn xa lạ ... Nhiệm vụ đầu tiên ở cái xứ lạ quê người này là đi kiếm cái “chỗ dung thân” của nó...

Cái cảm giác quen thuộc khi nhớ về ngày mới bước chân lên đất Hà Thành, làm nơi ngực trái nó nheo nhói cái cảm giác nhớ một ai đó...

Trong lúc đang mải mê suy nghĩ thì nó đụng phải một người nào đó...

-“A... tôi xin lỗi” – nó vội vàng xin lỗi, chẳng lẽ ông trời trở trêu với nó, cho nó gặp thêm một Bảo Khánh thứ 2, không phải chứ...

-“Không... tôi không sao, cô có sao không” – hấn sửa sửa cái áo rồi nhìn sang nó

-“Không... a ... tôi không sao”

Nói xong nó bỏ đi, thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng ...

Đi được vài vòng thành phố, nó cũng tìm được một chỗ ở ưng ý... Đó là một tầng trên của ngôi nhà, cũng đủ rộng ỉnh nó ở, chủ nhà là 2 ông bà già ngoài 60, họ rất thân thiện, tiền nhà lại vừa đủ sức với nó...

Vậy là ngày đầu tiên coi như may mắn mỉm cười...

27. Chap 26: Gặp Lại Người Xưa

”Đôi lúc, tôi thất vọng về cuộc đời, thất vọng về những gì xung quanh mình.

Cuộc sống là vậy, không ai tô vẽ cuộc đời mãi bằng những gam màu hồng được.

Cuộc sống chứa đựng những bon chen, muộn phiền, vui dập.

Cuộc sống dạy cho tôi hiểu nhiều điều, rằng sẽ không có phép màu nào giúp cho công chúa và con chó nhỏ đến được với nhau, rằng những ông bụt, bà tiên rốt cuộc chỉ là những hình ảnh mà con người ta vẽ ra để thấp lên hy vọng mà bước tiếp, rằng sẽ chẳng bao giờ tôi thấy cuộc đời sẽ ủng hộ mình.

Tôi đã từng tin, đã từng yêu, đã từng mơ mộng. Nhưng như người ta vẫn nói: ước mơ thì hảo huyền mà sự thật thì trần trụi.”

Những dòng tâm sự trên trang nhật ký đã ướt nhòe nước mắt của ai đó...

Bao lâu rồi mà nó vẫn chưa quên được con người đó, thời gian bao nhiêu mới là đủ để quên một người...

.....

Nó cũng đã xin vào thực tập ở một công ty, nó chuyên về bộ phận marketing... công việc ban đầu cũng tương đối ổn định, mọi người ở trong phòng rất thân thiện và quý mến nhau, nó cũng nhẹ nhõm được phần nào...

Phòng làm việc...

-“Chiều nay có ai muốn đi nhậu một bữa không này” – chị Hoa, trưởng phòng lên tiếng

-“Chị khao đúng không?” – anh Tuấn cười ha hả tiếp lời

-“Cái chú này, cứ thế... nếu thích tôi khao luôn cả phòng mình quây một bữa nhé”

Cả phòng vỗ tay, chỉ riêng mình nó tập trung vào công việc của mình..

-“Cái Lan, nó cứ mãi mê công việc ấy” – nghe chị Thư nhắc đến mình, nó giật mình lên tiếng

-“Dạ, em sao cũng được mà mấy chị”

-“Vậy nha... hẹn cả phòng chiều nay ta gặp lại, giờ chúng ta về thôi” – chị Hoa đưa ra quyết định

Nó vẫn cố làm cho xong rồi mới về sau...

Đang đoạn đi đến thang máy thấy bóng dáng quen quen, chẳng lẽ nào...

Cửa thang máy mở ra phá ngay cái suy nghĩ đang vẩn vương trong đầu nó...

Tối đó... bar Ti-up

Mọi người đang cười nói, vui vẻ thì nó xin đi vào phòng vệ sinh...

Đi đến gốc tường nó dừng lại trước cuộc trò chuyện đáng sợ của một ai đó, tiếng người phụ nữ đó rất giận dữ...

-“Mày đã bắt được nó chưa”

-“Được, tốt”

-“Ở phòng nào”

-“Tao qua ngay, lần này con nhỏ đó phải chết với tao”

Cũng chẳng biết tại sao nó lại đi theo bà ta, một cảm giác nguy hiểm đang rình rập... Chân nó dừng trước một căn phòng rất bình thường, bà ta vào trong, tường này cách âm nên nó cũng chẳng biết được bên trong đang có động tĩnh gì... nó chỉ biết sẽ có án mạng xảy ra, nếu không giúp người đó...

-“Mày là con hồ ly tinh đang dụ dỗ chồng bà đấy hả” – bà ta hất cằm lên nhìn người đó

-“Tôi không dụ dỗ chồng bà, là chồng bà chê bà già, mập béo xấu xí nên ông ta đi theo dụ dỗ tôi thôi”

-“Thì ra là vậy sao” – mặt bà ta giận như lửa đốt

“Bốp” “Bốp” bà ta quát mạnh sợi dây thừng vào con người kia

-“Tao ày chết”

-“Bà ... bà ... tính làm gì... tôi”-giọng nó run run khi nhìn thấy một cái dao đang đưa đến gần chỗ mình

-“Chút nữa mày sẽ biết” – con dao được bà ta kè sát vào cổ nó

-“Bà... tha cho ... tôi đi”

-“Tha ày để mày đi dụ dỗ chồng tao à... hahaha”

Giọng cười thật đáng sợ, người con gái đang cận kề cái chết kia toát cả mồ hôi

-“Mày yên tâm tao không giết mày đâu” – bà ta đưa cái dao lên sát mặt nó

-“Vậy... bà ... bà định ... làm gì... tôi, tha ... cho tôi ... đi” – giọng nó run run, mặt không còn một miếng máu

-“Tao chỉ là muốn lấy đi sắc đẹp yêu tinh của mày thôi... hahaha... chết nè con”

-“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

-“Cảnh sát, cảnh sát tới”

Cái dao chỉ còn vài giây nữa là lấy đi 2 đường dài bên má nó, nhưng có tiếng người bên ngoài làm bà ta và cả bọn chạy tẩu thoát ra ngoài...

Cô ta kịp thở phào, thoát chết may quá...

-“Cô không sao chứ”- nó chạy đến mở trời cho cô ta, nhưng chưa kịp ngược lên nhìn thì giọng nói ai đó cất lên

-“Là cô sao Chi Lan”

Nó ngạc nhiên nhìn người con gái đó, không ai khác ngoài Tố Liên...

-“Cô làm gì ở đây”

-“Em không cần biết” – mở trói cho Tố Liên xong nó bỏ ra ngoài

-“Đừng hòng giúp đỡ tôi rồi lên mặt với tôi, tôi không cảm kích đâu” – cô ta nói với theo

Nó vẫn không quan tâm lời nói đó, một nước đi ra ngoài...

.....

-“Em đi đâu lâu thế hả” – chị Thư thấy nó bước vào liền hỏi

-“Dạ em đi ra ngoài gọi điện thoại một chút”

Nó nhanh nhẹn tìm ra lí do rồi lại vui vẻ với mọi người...

28. Chap 27: Oan Gia Ngõ Hẹp (1)

Đang bê mấy tách café đến phòng làm việc thì nó nghe tiếng gọi của ai đó...

-“Này cô... cô là...”

-“Anh là...” – nó cố moi trong trí nhớ của mình hình ảnh người đàn ông trước mặt

-“Cô là người hôm bữa đụng phải tôi ngoài đường”

Nó như nhớ ra... “không phải chứ, đừng nói lại bắt tôi đền cái áo nữa nha, trời ơi... huhu”

-“Này cô...” – giọng hằn cấn ngang dòng suy nghĩ của mình, nó lấy lại bình tĩnh trả lời

-“Đúng là tôi, nhưng hôm bữa tôi xin lỗi anh rồi, mà hôm bữa anh cũng đâu có bắt tôi đền cái áo cho anh đâu”

-“Tôi không có ý đó” – anh ta mỉm cười trước thái độ của nó

“Trời ơi mày đang nói cái gì vậy Chi Lan” lấy lại bình tĩnh lần 2 nó trả lời –“Vậy sao anh đến tận đây tìm tôi”

-“Không, chỉ là tình cờ gặp cô ở đây thôi”

-“À... tôi đi làm việc của tôi đây... tạm biệt”

Nói xong nó quay người đi, một đoạn quay lại nhìn –“Anh giống như con búp bê nhà tôi ế”

Mặt anh ta có chút đỏ ửng lên “Cô ta nói mình giống búp bê... tôi là trai chính hiệu X – men đảng hoàng nhà... cô ấy đúng là thú vị thật”

.....

-“Chi Lan giúp chị đem cái báo cáo này lên phòng giám đốc nhé” – chị Hoa nhờ nó

-“Dạ, chị để em”

Nó nhanh chóng lên phòng Giám đốc, vào làm cũng được một tuần rồi mà nay nó mới được tận mặt gặp Giám đốc, nghe mấy chị ở phòng nói anh ta còn rất trẻ chỉ mới về làm Giám đốc thay ba anh ta mấy tuần nay...

Có chút hồi hộp định gõ cửa bước vào ...

-“Chúng ta thật sự là rất có duyên đó”

-“Tôi không thấy vậy”

-“Tôi thấy vậy, em lên tìm Giám đốc à”

-“Vâng”

-“Để tôi đem vào cho”

-“Vậy thì cảm ơn anh nhiều”

Nói xong nó quay lưng đi không quên để lại cho hắn một cái liếc đầy sắc bén...

“Tuột mất cơ hội gặp Giám đốc của ta, tức thiệt... mà khoan chẳng lẽ anh ta là Giám đốc, không phải chứ, mình mà đắc tội với anh ta coi như con F trong bài báo cáo tốt nghiệp... thôi rồi, lần này tiêu con rồi ông bà già ơi huhu... đúng là oan gia ngõ hẹp mà ... huhuhu”

.....

Hắn đẩy cửa đi vào, để tập tài liệu trên bàn...

-“Gì đây” – giọng người kia ngạc nhiên nhìn vào tập tài liệu trên bàn

-“Nhìn không biết à, ông làm giám đốc cái kiểu gì vậy”

-“Ông bắt đầu làm chuyện bao đồng này từ lúc này vậy” – gỡ từng trang ra vừa xem hắn vừa nói

-“Lúc này thấy một cô gái đứng trước phòng ông cho nên tôi lấy giùm ông thôi”

-“Cô gái nào mà Ken nhà ta tốt bụng thế”

-“Ông thôi cái giọng đó đi nha, tôi là tốt bụng nhất hành tinh này rồi” – hắn cười ha hả trước lời nói của mình

-“Vậy tôi là thiên thần đẹp trai nhất hành tinh này rồi ... hahahah”

-“Mà công nhận cô ấy xinh thật”

-“Tôi cũng muốn xem mặt cô ta là ai mà anh chàng tốt bụng nhất hành tinh có thể mê đến như vậy”

-“Jame ông không biết đâu tôi và cô ấy rất có duyên”

-“À... vậy kể tôi nghe thử xem”

-“Hôm nào tôi sẽ giới thiệu cô ấy với ông”

Nhìn anh bạn mình đang nghiêm túc, Jame cũng bật cười không tài nào dừng lại được, làm cho Ken ngượng chín cả mặt....

29. Chap 28: Oan Gia Ngõ Hẹp (2)

Giờ nghỉ trưa...

-“Đi ăn thôi nào cả nhà” – anh Tuấn gọi mọi người

-“Okie, đi nào”

-“Chi Lan đi luôn nhé”

-“Dạ mấy anh chị ra trước đi, em xuống sau” – nó tranh thủ dọn dẹp

Đang đi ra tới cửa thì bị giọng ai đó làm nó giật mình

-“Tôi muốn mời em đi ăn trưa được không”

-“Lại là anh à, nhưng tôi có hẹn đi ăn với mấy anh chị trong phòng rồi”

-“Chúng ta cùng là đồng nghiệp đi ăn chung có sao đâu”

Nó không biết cách từ chối, đành gật đầu đồng ý “biết đâu hắn là Giám đốc thật, mà mình đắc tội thì... ời thôi kệ để hắn đi chắc không sao đâu”

.....

-“Chi Lan ở đây” – chị Hương vẫy tay gọi nó

Đi đến chỗ mọi người ai cũng há hốc ngạc nhiên làm nó cũng giật mình...

-“Chào phó giám đốc” – chị Hoa lễ phép chào hẳn, tuy chị lớn tuổi hơn nhưng vẫn cung kính với cấp trên của mình

Mọi người đều chào hẳn, hẳn cũng lễ phép chào lại...chỉ có nó vẫn đứng như tượng chẳng hiểu gì

-“Đây là phó giám đốc?” – nó quay sang mọi người hỏi

-“Uhm, em không biết sao, chị còn tưởng em là bạn của Phó giám đốc chứ”

-“Em...”

Thấy nó ngượng ngùng hẳn tiếp lời

-“Em chưa giới thiệu với cô ấy, nhưng mà mọi người cứ gọi em là Ken được rồi, đừng gọi là phó giám đốc nghe già lắm”

Mọi người cười vui vẻ, nói chuyện rôm rả...

-“Bữa nay để chị trả hết” – chị Hoa lấy ví tiền ra

-“Không... hôm nay em trả” – anh Tuấn ngăn chị Hoa lại

-“Để em... mấy anh chị để em”

Nó nhanh nhẹn lấy ví tiền của mình ra thì ai đó ngăn lại

-“Em đã trả hết rồi mọi người đừng tranh nhau nữa”- Ken lên tiếng

-“HẢ” – mọi người đều ngạc nhiên

Ai cũng nhanh chóng về phòng làm tiếp công việc của mình, lúc định bước vào phòng thì anh ta chặn nó lại

-“Dương Nguyệt Chi Lan tên đẹp lắm”

-“Sao anh lại biết cả họ tên tôi”

Như nhớ ra điều gì nó nói tiếp –“À... tôi quên mất anh là phó giám đốc, nhưng mà anh không cần phải điều tra từng nhân viên của mình chứ”

-“Anh không điều tra từng nhân viên của mình, chỉ riêng một người thôi”

Nó như hiểu được câu nói của hẳn, nhanh chóng đánh trống lảng –“Tôi vào làm đây”

Hắn mỉm cười nhìn nó đi vào phòng, cô gái đó có nụ cười rất xinh, ánh mắt luôn cuốn hút người nhìn...

.....

-“Từ lúc đi ăn tối giờ ông bị làm sao vậy, cứ ngồi đó cười hoài” – Jame nhìn sang cái bàn của Ken

-“Kệ tôi, tôi cười liên quan gì chú em chứ”

-“Ông đúng là đồ điên nhất hành tinh”

-“Tâm trạng tôi đang vui không chấp”

-“Đồ khùng...”

Vậy là cả buổi có đứa ngồi làm việc mà cái mặt hớn hở, cười cười như người điên, còn một tên đối diện thì hằm hằm khó chịu...

.....

-“Hôm nay, tôi sẽ dẫn ông đi gặp một người rất đặc biệt” – Ken nhìn sang phía hẳn

-“Đặc biệt với ông hay với tôi” – mắt vẫn dán vào cuốn sổ

-“Tất nhiên là với tôi rồi”

-“Tôi cũng muốn xem mặt cô gái ấy như thế nào, mà ông trở thành người khùng khùng điên điên mấy bữa nay”

-“Đảm bảo với ông, không làm ông thất vọng đâu”

Jame lắc đầu nhìn ông bạn của mình....

Chiều hôm đó...

-“Chiều nay anh muốn mời em đi ăn, được chứ”

-“Tôi bận rồi”

-“Em có biết đặc tội với cấp trên sẽ như thế nào không, huống chi em chỉ mới là sinh viên thực tập”

Nó hiểu ý hẩn, liền gật đầu đồng ý –“Được rồi”

.....

Nhà hàng D’House

Ken đến nhà trọ rước nó, cả 2 cùng tới nhà hàng mà Ken đã đặt trước...

Hôm nay nó diện trên người một cái váy lửng ngang gối cùng cái thắt lưng dễ thương, tóc xõa, nhìn rất ư là đẹp...

-“Hôm nay em đẹp lắm”

-“Tôi biết” – nó cười ngượng nhìn Ken

-“Hôm nay anh sẽ giới thiệu với em một người”

-“Ai vậy, tôi biết không”

-“Chút nữa em sẽ biết”

Hẩn cứ đưa mắt nhìn về phía nó, làm cho ai đó khó chịu lên tiếng:

-“Anh không còn biết nhìn chỗ nào khác à”

-“Không... anh thích thế”

-“Đúng là..”

-“Em có bạn trai chưa”

Nó chưa trả lời hẩn thì ai kia có cuộc gọi đến –“Anh nghe điện thoại đi kìa”

Với lấy cái điện thoại trên bàn –“Sao giờ này ông chưa đến, tôi và bạn gái tôi đang đợi ông đây này, nhanh lên chứ”

-“Cái gì”

-“Ông... thôi được rồi tôi sẽ xin lỗi cô ấy”

Hẩn ngược lên nhìn về hướng nó, mặt buồn xo trả lời –“Thằng bạn của anh hôm nay nó có chuyện đột xuất không đến được em thông cảm nhé”

-“Không sao đâu... mà nè ai là bạn gái anh”

-“Chẳng lẽ là bạn trai”

Hẩn cười tinh ranh, rồi đưa cái menu cho nó

-“Em gọi món đi”

-“Cái gì cũng được hết”

-“Có cần phải lạnh lùng khi ngồi với anh vậy không”

Nó nhếch môi cười duyên –“Được rồi, em ăn gì cũng được mà”

Từ này giờ hần mới nhận được một câu nói ngọt ngào của nó, lắc đầu mỉm cười ...

30. Chap 29: Anh...

-“Lan hôm nay xinh quá nha” – chị Thương khen nó

-“Vẫn như mọi ngày mà chị...” – nó cười duyên

-“Hôm nay em như búp bê ế”

-“Thôi đừng khen em mà em ngại chết”

Cả phòng bật cười cả lên trước cái giọng dễ thương của nó..

-“Cái Lan, bài báo cáo hôm qua chị nhắc em làm xong chưa”

-“Dạ rồi chị”

-“Được rồi, em đem lên cho giám đốc Jame kí tên giùm chị nha”

-“Dạ”

Nó đi nhanh đến phòng Jame

.....

Trước cửa phòng Giám đốc

-“Ken, nhớ Ken chết đi mất” – tiếng một cô gái người Mỹ

-“Janne qua hỏi nào vậy, sao không báo Ken biết”

-“Bất ngờ chưa...” – cô gái cười tinh ranh đến ôm hôn Ken

-“Đây là chứ không phải Mỹ người ta hiểu lầm chết” –Ken ngăn cô gái lại

-“À, Janne quên mất, nhưng mà Janne quen rồi hoy cho Janne phá phách lần này hoy nha” – vậy là cậu bạn phải chào đáp trả bằng một cái hôn

-“Phá lệ chứ không phải phá phách Janne” – Jame đứng bên cạnh nhắc cô ấy

-“Janne ...quen nữa rồi” – cô ấy gãi đầu mắc cỡ nhìn về Jame, dễ thương làm sao

-“Ông cũng tệ thật, Janne qua mà cũng không báo tôi trước nữa”

-“Ông đang hẹn hò với bạn gái, ai muốn làm kì đà cản mở à”

-“Bạn... gái à” – Janne ngạc nhiên nhìn Ken

-“À... đồng nghiệp thôi hà Janne đừng tin Jame nói hần toàn xạo chứ”

-“Chứ không phải mấy ngày nay có người điên ngoài hành tinh trong phòng tôi à”

Ken ngượng cứng cả họng, đằng xa bóng dáng ai đi tới làm ánh mắt ai đó trùng xuống nhìn không rời... Nó vẫn thản nhiên đi tới cho đến lúc bắt gặp ánh mắt ai đó nhìn mình... bốn mắt nhìn nhau...

“Là anh, sao anh lại ở đây chứ?... anh có nhớ em không? Còn biết em là ai không, cô gái đó chẳng lẽ là ... bạn gái anh sao”

“Cô ấy ở đây sao, nhìn em ngày càng xinh, chắc được đại gia chiều chuộng lắm đúng không Chi Lan, chắc gì em nhớ đến anh như anh đang nhớ đến em”

Thấy Jame thần người ra, Ken quay lại nhìn theo ánh mắt hần thì thấy nó ...

-“Em đến tìm anh à” – Ken đi đến chỗ nó

Cắt ngang dòng suy nghĩ của ai đó, ai đó giật mình luống cuống trả lời – “À... em... em đến tìm ... giám đốc Jame”

Ken có hơi hụt hẫng, quay lại giới thiệu – “Đây là Chi Lan là sinh viên thực tập ở phòng marketing”

“Cô ấy vẫn còn là sinh viên? Mà đang nghĩ gì thế ở đây là mà, quên mất...”

-“Còn đây là giám đốc Jame” – hần chỉ tay về Jame

“Anh ta là giám đốc sao? chẳng phải còn đang du học ở Mỹ sao?”, như kịp bình tĩnh lại nó gật đầu chào hần – “Chào giám đốc, em mới là sinh viên thực tập có gì thiếu sót xin giám đốc bỏ qua”

Hần liếc sang nhìn thái độ lễ phép chào cấp trên của nó có hơi nhói nhói ở ngực, nhưng giả vờ phất lờ - “Được tôi sẽ xem xét”

Nói rồi hần định đi vào phòng, thì cô bạn kéo tay lại ôm hôn chào hần

-“Janne muốn đi tham quan, Janne đi chơi với Ken nha, bye Jame”

Cô ấy nhanh chóng kéo tay Ken đi, để lại hần đứng đó với nó...

Thái độ lúc nãy của cô gái làm cho ai đó đau nhức nhối, đau tức tối... nhưng mà làm gì được giờ cũng chỉ có quan hệ sếp và nhân viên không hơn không kém...

-“Này, lúc nãy nói tìm tôi mà, vào đi”

Hần đẩy cửa kêu nó vào

-“Vâng”

Khi hần đã ổn định trên cái ghế, nó mới đưa tập tài liệu cho hần

-“Giám đốc kí tên vào đây giúp em” – nó lễ phép

Hần không nói gì, cầm cuốn sổ trên tay lật từng trang rồi kí kí...

Xong, đoạn hần thấy cuốn sổ cho nó – “Dạo này em vẫn khỏe chứ”

-“Vâng, cảm ơn sếp quan tâm”

-“À... tôi quên không cần hỏi cũng biết... nhìn em được vỗ béo thế này chắc cũng là đại gia hạng nhất ấy chứ”

Nó trừng mắt nhìn hần – “Cảm ơn, giám đốc quá khen”

Nói xong nó bỏ đi ra ngoài không thèm chào lấy một câu “Thì ra trong mắt anh tôi là loại người như vậy, uống công thời gian qua tôi nhớ nhung anh, bỏ biết bao nhiêu thứ vì anh, vào tận trong Nam để mong có thể quên anh, vậy mà anh xem tôi là loại người đó, tôi hận... tôi hận chính mình sao mà ngu đến thế... tôi hận chính bản thân vì quá yêu anh” nước mắt ngấn nước mắt dài trên khuôn mặt tội nghiệp của nó, những người trong công ty cũng phải ngạc nhiên khi thấy nó...

-“Lan, em sao vậy” – chị Hoa thấy nó khóc lo lắng hỏi

-“Không sao đâu chị, bụi bay vào mắt em thôi” – nói rồi nó úp mặt xuống bàn tức tức khóc

Cả phòng đều im lặng nhìn mà xót cho nó, cũng chẳng làm được gì...

31. Chap 30: Để Em Lên Hỏi Anh Ta

Tối hôm đó, nó tức tưởi khóc cả đêm, cũng là tự oán trách mình ngu này, ngu nọ... rồi giờ nó xem hấn như kẻ thù không hơn không kém...

Hôm sau vẫn phải cố gắng làm mặt thật tươi rói đến công ty... “Vì cái báo cáo tốt nghiệp này, cố lên thôi Chi Lan mày mạnh mẽ lên, xem con người đó là không khí hay cục đá cũng được mà”

–“Lan này, điểm của em sẽ do giám đốc Jame quản lý” – câu nói của chị Hoa như quăng nó từ độ cao của 100 tầng lầu...

–“Hả, sao vậy chị, lúc đầu là do chị chấm điểm em mà, giờ sao đổi thành hấn... a là ... giám đốc Jame được chứ”

–“Chị không biết, sếp vừa nói với chị trong cuộc họp sáng nay thôi”

–“Không chừng giám đốc để ý đến em rồi đó” – anh Tuấn trên ghẹo nó

–“Để em lên gặp anh ta”

Mặt nó giờ như cái bánh bao chiều, tức giận đi một mạch đến phòng hấn

Khi gõ cửa bước vào, nó thấy Jame và Janne đang trò chuyện với nhau

–“Jame nghe Janne kể lể cái này nè, hay lắm”

–“Là kể chuyện chứ không phải kể lể”

Cô gái đó cười đầy tinh nghịch –“Hôm qua, Ken dẫn Janne đi ăn kem, Janne thấy được một cô gái rất là xinh đang khóc sụt sùi tội nghiệp lắm... lúc Janne kêu Ken thì cô gái đó đã đi mất tiêu rồi... cái lúc đó Janne bị kẹt tay trong cửa xe Janne khóc quá nhiều luôn... vậy là cuối cùng câu chuyện đã hết”

Cô gái cười nhìn Jame làm cho anh ta ngớ ngẩn, chẳng hiểu gì, nhưng cũng giả vờ cười thật tươi...

–“Xin lỗi tôi muốn hỏi sếp một việc được không?”

Nó cắt ngang cuộc trò chuyện của họ, nhìn hấn đầy giận dữ

–“Cô muốn gì nói đi...” – hấn lạnh lùng

–“Jame là... cô gái trong câu chuyện của Janne đó” – hấn như hiểu được chút ít “Thì ra hôm qua mình làm cô ấy khóc sao, chắc là không phải...”

Hấn chỉ mỉm cười nhìn sang Janne rồi gật đầu

–“Tại sao điểm của tôi lại do anh quản lý”

–“Có gì không ổn sao”

–“Lúc đầu là do chị Hoa sao giờ lại là anh”

–“Nói chuyện với cấp trên vậy à, tôi muốn quản lý không được sao, biết đâu cô đã dụ dỗ trưởng phòng để được điểm cao thì sao”

Nó nuốt cục tức này vào bụng đi một mạch về phòng... “Cuộc đời mình sao lại vậy chứ, sao phải gắn liền với hấn... điên mất”

.....

Bar Ti-up

–“Nay ông có tâm trạng à” – Ken ngậm một ngụm rượu, quay sang hỏi Jame

–“Không có gì, chỉ là nhớ một người thôi”

–“Vẫn là cô gái năm xưa à”

Thấy ánh mắt buồn vui của Jame, Ken nói tiếp –“Sao về đây rồi ông không đi tìm cô ấy đi, chờ đợi chẳng bao giờ là hạnh phúc như người ta nói đâu”

-“Không cần tìm nữa tôi gặp cô ấy rồi, nhưng mà bây giờ chắc cô ấy đang hạnh phúc bên người khác”

-“Sao ông nghĩ cô ấy đang hạnh phúc, ông đã nói chuyện với người ta chưa”

-“Tôi thấy vậy thôi”

Ken thấy hần buồn nên chuyển sang nói về mình –“ông thấy Chi Lan sao”

-“Sao là sao”

-“Cô ấy rất xinh đúng không, lại còn dễ thương nữa”

-“Người làm ông điên đảo mấy hôm nay là Chi Lan đúng không”

-“Uhm, sao ông đoán hay vậy”

-“Vì tôi cũng đã từng...”

-“Hả, ông nói gì, nói lớn lên nào nhạc to quá tôi chẳng nghe được gì cả”

-“KHÔNG CÓ GÌ”

Hần uống tiếp mấy ngụm rượu rồi suy nghĩ gì đó “Vì tôi đã từng rất điên đảo vì cô ấy... bây giờ vẫn vậy”

.....

-“Chi Lan giám đốc Jame muốn em chuyển lên làm thư kí riêng cho anh ta” – chị Hoa lại báo cáo với nó một tin động trời

Nó như từ mấy trăm trăm ngàn ngàn tầng lầu rơi xuống chứ không còn là 100 nữa

-“HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

-“Chị có hỏi tại sao, nhưng anh ta chỉ nói là chuyện riêng không cần biết”

-“Nhưng mà chuyên ngành của em là...”

-“Chị cũng biết vậy, chị cũng có hỏi nhưng mà anh ta nhất định bắt em làm thư kí riêng nếu không sẵn sàng trả danh sách em về trường”

-“Đúng là quá đáng mà...Để em lên hỏi anh ta” – Nó tức giận đi đến tính sổ với ai đó

-“Lần này không biết con nhỏ có chuyện gì xảy ra nữa, hôm trước thì khóc như mưa” – chị Thư lắc đầu

-“Lần này chắc có bão số 9 trong phòng mình quá” –Chị Thương cũng ngao ngán cho nó

-“Tội nghiệp con nhỏ không biết mắc nợ gì với giám đốc mà cứ bị hành hạ thế” – chị Hoa lo lắng...

.....

Chẳng thèm gõ cửa, nó đi một nước vào phòng hần, giận dữ mắng

-“Anh đang giở cái trò gì thế hả, tôi không thể nào làm thư kí riêng cho anh được”

-“Thái độ gì vậy” – hần vẫn không nhìn nó, lạnh lùng trả lời

-“Thư kí không phải là chuyên ngành của tôi”

-“Tùy cô, muốn làm gì thì làm”

-“Tôi là Dương Nguyệt Chi Lan của 3 năm sau chứ không còn là một con ngu như năm nào nữa đâu mà có thể bị anh chen ép sắp đặt theo ý mình, không được thì tôi đi, tôi cũng chẳng cần”

Mặt hần bây giờ xanh như lá, đỏ như máu, cô gái đáng chết, coi tôi là gì mà mắng mà chửi thế hả... Tốt, rất tốt... vô cùng tốt...

Hắn đứng lên, đẩy mạnh nó vào bức tường phía sau, áp sát vào mặt nó... Đã lâu rồi không ngửi cái mùi oải hương này, hắn nhớ cảm giác quen thuộc, tìm ai đó như loạn nhịp, mặt cả 2 đỏ bừng cả lên...

-“Cô muốn chống lại tôi, để xem cô có đủ khả năng đó không” – hắn lấy lại bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nó

-“Anh từng nghe câu núi cao còn có núi cao hơn chưa” – nó cười khinh nhìn hắn

Đẩy mạnh hắn ra, nó đi ra khỏi đó... làm cho ai đó giận tím mặt “em ngày càng lợi hại rồi đó”

32. Chap 31: Cafe Không Đường, Không Đắng, Không...

Nó tức đến đỏ mặt tím tai, nhất định nó không để hắn điều chỉnh mình ... nhưng

chuyện đời có ai ngờ được...

.....

-“Chi Lan tổng giám đốc Jame kêu em lên gặp anh ta gấp” – chị Hương từ cửa bước vào nói với nó

-“Dạ, em biết rồi” – mặt phụng phịu đi đến gặp hắn

Đẩy cửa bước vào lại thấy cảnh tượng Janne đang hôn Jame, nó chỉ càng ghét anh ta thêm...

-“Janne đi trước đây, hẹn Jame tối nay” – cô ta vẫy vẫy tay rồi đi ra ngoài

-“Anh gọi tôi” – nó lườm mắt nhìn hắn

-“Lấy tôi tách café không đường không đắng” – hắn nhếch môi, theo từ điển thì hắn quả thật rất đẹp trai nhưng với nó bây giờ không thể nào nhét chữ “đẹp” đó vào từ điển của mình

-“Vâng” – nó định đi ra ngoài lấy café theo yêu cầu thì giọng nói đó với theo

-“Và... không mặn nữa”

-“Vâng”

Lát sau nó đem vào cho hắn một tách café theo yêu cầu

-“Cái gì đây” –nhìn vào ly café chưa pha, hắn ngạc nhiên

-“Café không đường không đắng không mặn”

-“Giỏi... em khá hơn rồi đó... sau bao năm không gặp giờ em lợi hại hơn xưa nhiều”

-“Cảm ơn nhờ cuộc sống này dạy tôi cách biết đối xử với người như thế nào, với xúc vật như thế nào thôi”

-“Cuộc sống dạy hay những thằng đàn ông bên cô dạy hả” – hắn tức giận quăng luôn cuốn sổ trên bàn vào mặt nó

-“Đàn ông cũng được, dù sao họ cũng nuôi được tôi, chưa bao giờ họ làm tôi tổn thương, còn anh ... anh xem lại mình đi, anh được cái tích sự gì, bỏ đi không nói lấy một câu tạm biệt với người yêu mình...”

-“Là cô ... từ cái đêm cô ra khỏi nhà tôi cô có chịu gặp tôi không, tôi không được cái tích sự gì... ừ cũng đúng vì tôi ngu mới yêu một người có thể qua tay hết thằng đàn ông này đến thằng kia...” – hắn giận dữ đến nắm chặt bờ vai nó, có thể nói chặt đến nỗi gần như gãy vai con nhỏ

Giận hắn... hận hắn, nước mắt tuôn ra ... nó hất mạnh bàn tay hắn ra khỏi bờ vai mình, bỏ ra ngoài... quay lưng khỏi mặt hắn cũng là lúc nước mắt lên ngôi, ừ ừ kéo xuống ...

-“Em sao vậy Chi Lan” – Ken thấy nó vừa đi vừa khóc, nhưng nó chạy thật nhanh để Ken không đi theo

Lúc bước vào phòng hắn giật mình trước bãi chiến trường của Jame –“Cái gì đây, bão mới tấn công vô phòng mình à”

Hắn vẫn im lặng, Ken vừa nhặt những giấy tờ rơi tung khắp phòng vừa thắc mắc
-“Hôm nay mọi người làm sao vậy, ông cũng lạ, Chi Lan cũng lạ tự nhiên khóc quá trời”
Hắn trừng mắt xuống, có chút lo lắng...

Một đêm lạnh lẽo...

Trong cơn mưa có một người con gái đang đau khổ...

Bước chân nặng nề của nó...rồi ngã quỵ ở nơi nào đó...

Một chiếc xe đang lao tới thấy bóng dáng một người phụ nữ nằm dài dưới đường, người đàn ông mở cửa xe đi tới chỗ nó

-“Cô gì ơi, cô có sao không” – người đàn ông đó lắc mạnh tay nó, nhưng đáp lại lời anh ta là một sự im lặng đến đáng sợ

-“Này, anh xuống đỡ cô ấy vào xe giúp tôi” – anh ta ra lệnh với anh tài xế đứng đó

.....

11:30 pm, tại bệnh viện

Lúc nó mở mắt ra thì thấy toàn thân mình ê ẩm, đầu đau buốt...

-“Cô tỉnh rồi sao, thấy khỏe hơn chưa” – một người đàn ông đã ngoài 30 hỏi nó

-“Tôi không sao, cảm ơn, sao tôi lại ở đây...” – nó nhìn xung quanh không khỏi ngạc nhiên, đoán chắc đây là bệnh viện, trên tay vẫn còn truyền dịch

-“Tôi thấy cô ngất giữa đường cho nên tôi đưa cô tới đây”

-“Bây giờ là mấy giờ rồi?” – nó lo lắng điều gì đó

-“11:30”

-“Thôi chết, điện thoại tôi đâu rồi”

Nó loay hoay kiểm cái điện thoại của mình, nhưng nó đã rơi ngoài đường từ lúc nào đó...

-“Cô lấy điện thoại tôi này”

-“Cảm ơn” – nó nhanh chóng bấm số gọi cho ai đó

-“Hạ hử, tui Chi Lan nè”

-“Tôi đang ở bệnh viện”

-“Bà đừng lo cho tui nha”

Nói xong nó cúp máy trả điện thoại cho anh ta –“Cảm ơn anh”

-“Không có gì đâu, cô có muốn tôi đưa cô về nhà không”

-“Không đâu, mai tôi tự về được anh về đi khuya rồi, cảm ơn anh”

Khoảng nửa tiếng sau 2 cô bạn của nó cũng an tọa bên giường...

-“Bà biết tui này lo lắm không hử, chạy kiếm khắp nơi”

-“Tui không sao rồi mà, đừng lo nữa nha”

Mấy ngày liền nó sốt nằm ở bệnh viện, 2 cô bạn của nó thay phiên nhau chăm sóc...

Ở một góc nào đó có người đứng dựa vào tường khóc...

Ở một phòng nào đó có một người ngã lưng ra ghế lo lắng điều gì đó...

Tại sao yêu nhau lại làm nhau đau khổ như vậy? Phải chăng đó là quy luật... “Có hận, có đau, có buồn, có nhớ nhưng rồi mới có tình yêu vĩnh cửu”....

33. Chap 32: Anh Là Mặt Trời, Em Là Mặt Trăng

Nhà hàng D’house

-“Jame sao Ken chưa đến” – Janne nhìn xung quanh hỏi

-“Đợi thêm chút nữa đi Janne, chắc ổng còn đang trên đường tới”

Khoảng 10p sau, Ken đến phía sau là một cô gái diện trên người cái áo voan hoa kết hợp cùng chân váy bút chì đen đơn giản, rất lịch sự..

-“Chi Lan em ngồi đi” – Ken kéo ghế cho nó

-“Tui đến đón Chi Lan cùng đi ăn với tụi mình nên tới hơi trễ, thông cảm nha” – Ken nhìn sang Janne và Jame

-“Không sao, chào Lan mình là Janne” – cô ấy đi đến đối diện với nó, theo phản xạ nó đứng dậy chào

-“Chào Janne, rất vui được làm quen với bạn”

Cô ấy ôm chầm lấy nó, và...

-“KHÔNG ĐƯỢC” – cả 2 tên đều hét to. 2 cô bạn ngạc nhiên nhìn họ

-“Đây là , Janne không được ôm hôn như vậy đâu” –Ken ngăn cản

-“Janne chỉ ôm chào Lan thôi, Janne không có hôn nữa mà... hi hi” – cô ấy cười tinh ranh nhìn họ

Nó cười khúc khích nhìn cô bạn đáng yêu và thái độ hết sức mất cười của 2 tên con trai kia...

Cả bàn thức ăn mà nó chẳng thấy ngon gì cả, trong lòng rất khó chịu...

Ánh mắt từ bàn đối diện thỉnh thoảng vẫn rơi vào tầm nhìn của nó...

-“Lan ăn đi” –Ken gấp thức ăn cho nó

-“Cảm ơn” – nó cười duyên

-“Lan có bạn trai chưa?” –Janne ngây ngô hỏi nó, nó nhìn cô bạn trẻ con của mình mỉm cười trả lời

-“Lan chưa có”

-“Thật à” –Ken quay sang ánh mắt đầy hi vọng nhìn nó

-“Uhm” – nó khẽ gật đầu

Ai đó ánh mắt lạnh như băng hướng về ai đó –“Giả nai”

Nó như hiểu được ý hẩn, im lặng không trả lời, Ken mắt đỏ như lửa giận dỗi mắng -“Sao lại nói Chi Lan như vậy, ông xin lỗi cô ấy đi”

-“Tôi nói sai gì chứ”

-“Ông vừa nói Lan giả nai còn gì”

-“Chắc gì tôi nói sai, cô ấy nói không là vì muốn cặp kè với ông nữa đó, thật ra trong tay người ta đã có thêm mấy tên đại gia hạng xịn hơn ông nhiều” –lời lẽ như đâm vào tim ai đó, hơi nhói... hơi tức... nhưng vẫn im lặng

-“Ông điên à, vì nể ông là bạn tôi nên tôi mới rủ Lan đi cùng, ông làm tôi mất mặt quá” – Ken tức giận

-“Ông đang bị cảm sùng mà không hay đó”

Cả 2 cùng cãi nhau, Janne mệt mỏi giảng hòa –“Thôi đủ rồi, muốn gì về nhà mình nói sau giờ ăn đi”

Trong bàn ăn mọi người không ai nói với ai một lời nào...

Thấy khó chịu nó đành rút lui để không khí trong bàn ăn không vì nó mà mất ngon

-“Lan có chút chuyện Lan đi trước nha”

-“Em đi đâu anh đưa đi” –Ken lo lắng

-“Không em tự đi được”

-“Đừng cản đường người ta đi hên hò” – giọng nói lạnh lẽo ấy như phá nát tất cả trái tim ai đó, nó mỉm cười ..

-“Ừ mình có hên mình đi trước” – nói xong nó bỏ đi, bỏ lại sự lo lắng của Ken...

Mặt Ken đầy lửa giận –“Ông thật quá đáng mà, biết gì về con người Chi Lan mà ông có thể nói cô ấy như vậy”

-“Vậy ông thì biết cái gì nói nghe thử xem”

-“Tôi...”

Đúng là Ken không biết gì về nó cả, mọi thứ ...ngoài việc biết nó là nhân viên của công ty và có nhà trọ trên đường xxx...

.....

Đi lang thang trên hè phố, thoáng buồn... nước mắt lại bắt đầu lên ngôi... tất cả mọi thứ về hắn không còn gì nữa...

Liệu đến bao giờ, trái tim mình có thể lại yêu một ai đó, nhiều như ta đã từng yêu.

Liệu có khi nào, ta sẽ lại tin một ai đó, nhiều như ta đã từng tin?...

Đang xa, có một dáng người vẫn dõi theo nó... “Nói anh biết em đang nghĩ gì được không, sự mạnh mẽ của anh sắp không chịu nổi nữa rồi, anh phải làm sao, dừng mọi cuộc chơi của em lại đi... anh xin em”

”Anh là mặt trời, em là mặt trăng... ngày và đêm không bao giờ làm bạn...

Mặt Trăng làm bạn với những vì sao, có rất nhiều ... rất nhiều những ngôi sao nhỏ nhoi trong vũ trụ, nhưng Trăng vẫn thấy cô đơn lắm...”

”Anh là hoàng hôn, em là ban mai... hoàng hôn và ban mai không bao giờ gặp nhau...

Hoàng hôn chờ ban mai mãi, chờ mãi ... chờ trông mỗi mòn... rồi đến một ngày ban mai làm bạn với gió và sương ... đi mãi chẳng bao giờ gặp lại hoàng hôn...

Hoàng hôn cô đơn và lạnh lẽo lắm...”

34. Chap 33: The First Kiss Sau 3 Năm...

Phòng giám đốc...

-“Chào giám đốc Jame, rất vui khi chúng ta hợp tác với nhau”

-“Tôi cũng rất vui khi được hợp tác với công ty ông, Ryan”

-“Thật sự mà nói, công ty này mới thành lập trong 2 năm trở lại đây mà làm ăn rất tốt tôi rất ngưỡng mộ anh”

-“Ông Ryan quá khen, trước đây là do ba tôi quản lí, tôi chỉ mới thế ba thời gian gần đây thôi”

Nghe tiếng gõ cửa, hấn nghiêm giọng –“Vào đi”

-“Đây là tài liệu Giám đốc cần” – nó đưa cho hấn, thì bắt gặp khuôn mặt ai đó quen quen

-“Hình như Chi Lan đúng không”

-“Vâng, ông là...” – cố lục lọi thẻ nhớ của mình

-“Tôi là người đã đưa cô vào bệnh viện năm đó”

-“Đúng rồi, rất vui khi gặp lại ông, tôi thật sự cảm ơn ông”

Cuộc trò chuyện của họ bị cắt ngang bởi một giọng nói lạnh lẽo của ai đó vang lên –“Hai người quen nhau à”

Nó im lặng chào ông ta rồi đi ra ngoài –“Tôi có việc đi trước, chào ông”

-“Thật ra thì cũng không quen biết gì cũng chỉ là tình cờ gặp nhau thôi” – ông ta mỉm cười nói với Jame

Hấn có vẻ khó chịu “Cô cũng giỏi thật, quan hệ rộng rãi thế à”

Giờ nghỉ trưa hôm đó...

-“Tôi cùng ngồi ăn được chứ” – Ryan bước đến chỗ nó ngồi, cầm theo một đĩa cơm

-“Được, ông cứ tự nhiên”

Hai người nói chuyện vui vẻ, hành động ấy đã lọt vào mắt xanh của ai đó...

Hết giờ làm mọi người tranh thủ ra về, nó dọn dẹp một lát sau mới ra khỏi phòng... Cánh tay ai đó đang lôi nó đi...

-“Làm gì vậy buông tôi ra”

-“Im đi, đi theo tôi”

-“Điên à, buông” – nó hất mạnh tay hấn, Jame liền túm lấy tay nó lôi xuống hầm gửi xe, rất nhanh liền leo lên xe khiến nó không cách nào chống cự...

-“Anh bỏ tôi xuống, không tôi nhảy đó”- nó định đẩy cửa ra thì ai đó đã khóa cửa lại

-“Ngồi im đó đi”

-“Tên khốn anh bỏ tôi xuống tôi không muốn đi theo anh” – nó giận dữ lấy cái ví chộp thẳng vào mặt ai kia...

Kittttttttttttt....

Tiếng phanh gấp làm nó giật mình, chửi xối xả vào mặt hấn...

-“Muốn chết thì chết một mình đi, đừng có lôi tôi theo tôi không có mắc nợ anh”

Hấn bấm nút cho cái ghế ngã ra sau, nhào qua ôm chầm lấy thân hình mảnh mai của nó...

-“Làm gì vậy, BUÔNG RA”

-“Chó chết, tôi ghét anh”

-“Tên khốn, đồ hèn”

Mặc kệ cho nó liên tục đánh thùm thụp vào người hấn, miệng mắng chửi không ngừng thì hấn vẫn cứ mặc kệ ôm chặt nó vào lòng, bàn tay rắn chắc đột ngột kéo gương mặt của nó qua đối diện với mình, phủ chặt lên đôi môi đỏ mọng ấy...

Một nụ hôn sâu, một nụ hôn mãnh liệt. Đây là The First Kiss sau 3 năm gặp lại Chi Lan có tí không quen nên hoàn toàn nằm ở thế bị động, chỉ biết mặc tên đàn ông trước mặt liên tục cuồng dã chiếm lấy môi mình...

Cái cảm giác quen thuộc này đã lâu không cảm nhận, mùi hương nam tính này, cái ôm siết như không muốn để nó thở nữa... nó nhói, nó đau... người đàn ông đang hôn nó không phải là Bảo Khánh yêu thương nó ngày nào mà là Jame là người đàn ông lạnh lùng, tàn ác với nó...

Hắn tha cho đôi môi ai đó nhìn thẳng vào mắt nó, ánh mắt lạnh lùng...

-“Em ghét tôi lắm à”

-“Ừ rất ghét” – ánh mắt căm giận chứa đầy hận thù nhìn hắn

Hắn không nói gì, quay người sang ghế của mình tiếp tục lái xe, chiếc ghế về vị trí ban đầu, nó sửa sang cái áo của mình lại cho ngay ngắn...

-“Lấy điện thoại gọi về nói bà chủ hôm nay cô đi công tác không về” –hắn ra lệnh

-“Tại sao tôi phải làm vậy”

-“Nếu cô muốn họ không lo cho cô”

Nó hiểu được tính hắn làm cái gì chắc cũng phải có lí do... bà chủ nhà lại rất quan tâm nó, thôi thì ngoan ngoãn gọi về...

-“Con Lan nè bà ơi”

-“Hôm nay con có đi công tác đột xuất, bà đừng chờ cửa con nha”

-“Dạ”

Khi chiếc xe dừng trước một chung cư rất sang trọng, hắn lôi nó vào thang máy, đi đến lầu cao nhất... dừng trước một căn hộ 1805...

-“Tôi muốn ăn trứng chiên khổ qua với trứng cú sốt cà chua, cô làm đi”

-“Anh bắt tôi đi tới đây là để làm cho anh à”

-“Ừ thì sao, làm đi nói nhiều”

-“Janne đâu không kêu cô ấy làm, tôi liên quan gì anh”

-“Cô còn nợ tôi”

-“Nợ?”

Hắn đi đến gần nó, xô mạnh nó vào tường, áp sát vào tai nó thì thầm: - “Cô nợ tôi rất nhiều nữa là khác”

Nói xong hắn cắn nhẹ vào vành tai nó rồi đi thẳng vào nhà tắm không quên quăng cho nó một câu –“Tôi tắm xong không có thì đừng trách”

Cái cắn của hắn vẫn còn làm nó rùng mình... nó tự nhủ sẽ rất ghét hắn nhưng không hiểu sao cứ gần hắn là tim nó lại đập loạn lên... “Trốn” là cách tốt nhất, nó nhanh chóng mở cửa thoát ra ngoài...

“Cạch”... “Cạch”

“Cái quái gì thế này... cửa khóa mất rồi”, ngậm ngùi đành đi làm 2 món trứng, và tất nhiên trứng phải rất hoàn hảo như mong đợi của nó...Sau khi tắm xong hắn bước ra khỏi nhà tắm đến ngồi vào bàn ăn...

Nhìn 2 món trứng rất ngon, hắn ăn một cách ngon lành...

“Chết tiệt, mình nhớ món hắn đang ăn cay lắm mà, sao hắn vẫn thản nhiên như không có gì vậy chứ... còn món kia nữa mặn lắm mà... Cái quái”

Nó tức đỏ cả mặt –“Làm thì cũng làm rồi tôi về được chưa”

-“Tối nay cô ở đây, phòng kia” –hắn vừa ăn vừa chỉ tay vào phòng trống đối diện phòng hắn

-“Cái gì”

-“Lúc này cô chẳng phải đã gọi về nói là đi công tác rồi sao”

Lần này thổ con bị lừa một cách đau đớn ghê chưa... nó tức giận cung tay lại thêm đánh vào mặt hắn một phát –“Nhưng tôi không có đồ, mai tôi còn phải đi làm”

-“Trong phòng có sẵn” –Hắn vẫn ăn không thềm ngược mặt lên nhìn nó, cái mặt bốc khói của ai đó đang chuẩn bị đốt được cả cái chung cư này

-“Tôi không muốn mặt đồ của người khác”- nó biết chắc đây là đồ của Janne

-“Tùy cô, mặc vậy tôi thấy cũng ổn”

Nó tức giận đi một ạch vào phòng đóng cửa cái “Rầm”, biết chắc lần này nó thua nên cũng chẳng muốn nói nhiều làm gì...

-“Quần áo này toàn mới, còn cả tem nữa, chẳng lẽ Janne mới mua mình mặc được không đây, có kì lắm không...”

-“Nhưng không mặc lấy gì thay”

-“Thôi mượn đồ vậy, có gì mua trả sau”

-“Nhưng mà, lỡ Janne giận mình rồi sau”

Độc thoại nội tâm một lúc nó quyết định lấy đồ một bộ đi thay...

Ở căn phòng nào đó có một người vẫn luôn dõi theo nó...

35. Chap 34: Hẹn Hò (1)

.....

Cánh cửa phòng nó hé mở, ánh mắt bên ngoài đang dán vào khuôn mặt ngủ ngon lành của nó. Ánh mắt có chút yêu thương, có chút chua xót, có chút nhớ nhung, có chút đau lòng...

“Anh đã từng nghĩ sau khi quay về sẽ cùng em xây nên một gia đình ấm áp, nhưng sau giờ đây mọi thứ đều trở nên như thế này.... Trái tim em không còn thuộc về anh nữa, anh không xứng đáng cho em hạnh phúc hay sao? Anh không bằng những người đàn ông bên cạnh em sao? Tại sao vậy? Anh cần một câu trả lời em à?”

Sau những suy nghĩ đó là một loạt cảm xúc, trái tim ai đó đang bị vò nát từng chút... từng chút một.

Trong tình yêu đôi lúc người ta hi sinh quá nhiều để đến phút cuối chẳng được gì...

Cứ tưởng trong lòng hắn cô đơn, buồn tủi lắm... có ngờ đâu người hắn vô cùng thương yêu cũng trải qua nhiều đau đớn như vậy...

Ai đó bỏ lại một cái nhìn đầy luyến tiếc cho ai đó rồi bỏ đi

“RẦM”

Cánh cửa theo chiều gió tạo ra một tiếng động inh ỏi nghe nhức tai, làm cho ai kia đang ngon giấc cũng phải giật mình ngồi dậy ngơ ngác ngác nhìn xung quanh. Ai vậy nhỉ? Là anh ta sao? Sao lại nhìn lên mình? Sao lại tức giận đến thế?

Bao nhiêu là câu hỏi trong suy nghĩ nó... từ lúc tỉnh giấc nó cứ trăn trở không thể nào ngủ được nữa, đi ra ngoài ban công nhìn ánh trăng lấp lánh... Hôm nay trăng rất đẹp, chiếu sáng cả một vùng trời, gió hiu hiu thổi làm lòng người cũng theo đó mà dễ chịu...

“Em là mặt trăng kia, tỏa sáng soi đường cho anh, anh đã từng quay người nhìn lại để thấy em chưa? Tình yêu của em sẽ tắt dần sau khi một ngày mới đến, anh à, chúng ta là hai người ở hai nơi khác nhau, không thuộc về nhau... Chúng ta chỉ mãi có thể là bạn thôi, không có tình yêu, những thứ hạnh phúc trước đây nó mãi chỉ là kỉ niệm, mãi là một tia sáng của mặt trăng kia”

.....

Mới sáng sớm giọng hân la eo éo bên tai làm nó không cách nào ngủ tiếp được, đã vậy hân còn dùng cái giọng ớn lạnh và câu nói nổi óc chưa từng có để gọi nó dậy

-“Em yêu, dậy ăn sáng này”

-“Anh bị thần kinh à, trời ơi ớn quá” – Nó cố kéo cái chăn qua khỏi đầu mình

-“Em yêu”

-“Biến ra ngoài mau”

-“Em yêu ơi”

-“Cái quái! Anh muốn cái gì?” – nó ngồi bật dậy, giận dữ nhìn hân

Một nụ cười đáp trả -“Dậy đi cô nương, đi hẹn hò với tôi”

-“Hẹn hò?” – mắt to tròn ngơ ngác nhìn hân

-“Ừ”

-“Tôi còn phải đi làm”

-“Tôi cho nghỉ”

-“....”

Tình thế bấy giờ vô cùng nguy hiểm ột con heo đang mở ngủ, nó quay sang cắn mạnh vào tay hân

-” Á, cô điên à, đau chết đi được”

-“Vậy là đâu có mơ”

-“Mơ cái đầu heo nhà cô, ai đời thử nghiệm lại cắn vào tay người khác” – hân xoa xoa cái tay của mình

>

Một loạt âm thanh phát ra thật đáng sợ. Nó tán mấy phát vào mặt ai kia làm 5 dấu tay nó in thẳng vào bản mặt hân.

-“CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ THẾ HÂN”

-“Tôi... chỉ muốn thử xem mình đang mơ hay ngủ thôi”

-“Tổ cha nhà cô ngủ với mơ cái đếch” – hân giận dữ bụm 2 bên mặt mình, hằm hằm nhìn nó

Nó cười ha hả vào mặt hân, hân mắt đỏ lửa, cung tay thành nắm đấm định cho nó một trận...

-“Em yêu... 3p nữa anh chờ”

Nói xong hân đi ra ngoài vẫn không quên để lại một nụ cười đầy bá đạo...

.....

36. Chap 35: Hẹn Hò (2)

Nó nuốt cục tức xuống bụng, dồn tất cả sắc thái lên mặt: giận, tức, bực...

.....

-“Anh muốn đưa tôi đi đâu”

Ngồi nhìn chiếc xe bon bon chạy trên đường, nó không cách nào không thắc mắc...

-“Em cứ ngoan ngoãn ngồi im đó, tí nữa sẽ biết” – hần giọng điềm nhiên nhìn sang nó, không quên để lại một nụ cười thật tươi.

Tiếng chuông báo có tin nhắn mới của hần vang lên, nó nhanh tay chớp lấy cái điện thoại đang để phía trước ...

-“Để tôi coi giúp anh cho, à... tôi là tốt bụng nên coi giúp anh lúc đang lái xe thôi nhé, chứ tôi không có ý định xem lên tin nhắn đâu”

Hần không trả lời, nhìn nó mỉm cười lắc đầu... Nó nhanh chóng mở tin nhắn ra, có một chút ngạc nhiên khi thấy một dòng chữ ngắn gọn từ người gửi...

>

Chính xác hôm nay là sinh nhật hần, nó quá ngạc nhiên vì trước đây chưa hề biết sinh nhật hần là ngày nào... Như lé lên ý gì đó trong đầu, nó nhún miêng cười...

-“Ai nhắn thế” – hần nhìn sang nó hỏi

-“Không... tin nhắn rác thôi”

Nó vội tránh ánh mắt nghi ngờ của hần ...

Khoảng 35p sau chiếc xe dừng trước một khách sạn Sea-Night, phải nói là khuôn viên ở đây vô cùng rộng, xung quanh toàn cây xanh, ngoài xa là bãi biển, gió biển thổi man mác cùng với những đợt sóng vỗ lên vọn xuống nhìn đẹp mắt vô cùng...

Đang cảm nhận cái mùi gió biển khoan khoái ấy thì bàn tay to lớn kia kéo nó đi... Vào bên trong sảnh, mọi người ai nấy đều dán mắt vào họ, nó ngại chín cả mặt, hất mạnh tay hần...

-“Làm gì thế người ta đang nhìn kìa”

-“Sợ gì chứ, em hôm nay là bạn gái của anh”

-“Gì cơ?”

-“Đi thôi”

Cánh tay nhỏ nhắn, mảnh mai ấy lại một lần nữa bị lôi đi, biết bao nhiêu ánh mắt xung quanh đang thăm thẳm nhìn họ, họ cứ dán mắt vào cái tên hotboy đang lôi nó...

Đột nhiên có cảm giác khó chịu dâng lên tới cổ, nó nắm chặt tay hần hơn làm cho ai kia có chút ngạc nhiên, nhưng lại thừa cơ hội đó được nước lấn tới kéo nó sát vào người mình...

-“Một phòng vip” – giọng hần điềm nhiên nói với cô tiếp tân

-“Cho tôi xem giấy chứng minh của anh”

Hần đưa cho cô ấy không quên đi kèm một nụ cười thật tươi, cứ như nụ cười đó có thể giết chết bao trái tim

-“Đây là chìa khóa của quý khách” – cô ấy đưa cho hần, tay run run, mặt ửng đỏ...

Một lúc sau khi lên phòng cất đồ xong, nó và hần đi ra biển, con nhỏ hơn hỏ chạy tung tăng, trên người là một bộ đồ tắm siêu gợi cảm, với chiếc nón rộng vành cùng chiếc kính râm thời trang trên mặt. Nó hí hửng và thoải mái dang rộng đôi tay, ngược nhẹ gương mặt lên nhìn bầu trời để tận hưởng gió biển đang hòa lẫn vào không khí...

-“Anh cũng có mắt thẩm mỹ lắm đấy, bộ đồ này rất đẹp”

-“Em thích đến thế à?”

-“Vâng, rất thích hình như lâu lắm rồi tôi mới có thể thoải mái như thế này”

Hắn nhanh chóng kéo nó xuống biển, nước văng tung té cả người...

Họ chơi tạt nước nhau rất vui, mọi buồn phiền cứ như đang bị nước biển cuốn trôi, nó hạnh phúc lắm... Hắn cũng hạnh phúc...

Một đừ người cả hai nằm dài trên cát, bàn tay hắn chạm vào tay nó... nó giật mình rút tay lại, nhưng thân hình to con vạm vỡ kia đè ngược lên cơ thể mong manh của nó, có chút khó chịu...

-“Anh định làm gì, nặng như heo ế”

-“Em mới là heo á, heo con”

-“Anh á”

-“Em á”

-“Anh...”

-“Em...”

Hắn nhanh chóng lướt xuống hôn rất nhẹ nhàng lên mũi và gò má của nó, sau đó là một nụ hôn mãnh liệt trên đôi môi đang đỏ mọng ấy. Lần này, dường như đoán trước được tình huống, nó đã nhắm mắt lại và cảm nhận. Không giống như những lần trước nó không chống cự, ngoan ngoãn đáp trả nụ hôn đó, điều quan trọng lúc này chính là trái tim của nó đang rất hạnh phúc.

.....

37. Chap 36: Món Quà Đặc Biệt

Nhà hàng Hương Biển

-“Để tôi đút anh ăn cái này nè, ngon lắm” – Nó nhanh nhẹn tách từng lớp vỏ của con cua biển, lấy từng lớp gạch cua ra đút vào miệng hắn...

-“Không ... anh không ăn cua” – hắn xua xua tay cố né tránh miếng cua đang đưa trước miệng mình

-“Sao vậy ngon lắm mà, thử một miếng đi”

-“Không... ưm”

Vậy là miếng cua đã lọt vào miệng hắn, đột nhiên người hắn giờ nóng ran, mặt đã chuyển hoàn toàn sang đỏ ngầu... Nó có chút ngạc nhiên, hốt hải chạy đến cạnh hắn...

-“Anh sao vậy, không sao chứ?”

-“Tôi bị dị ứng với cua biển”

-“HẢ... sao anh không nói sớm”

-“Tôi đã kịp nói đâu”

-“Cái... cái miệng của anh... nó...”

-“Nó sao?”

-“Nó sưng to như con cua biển luôn rồi... hahahah” – nó không kìm nén được khi nhìn thấy bộ dạng của hắn bây giờ mà bật cười ha hả...

Mọi người xung quanh thấy vậy cũng cười theo, hấn giận đỏ mặt, bùm miệng đi một mạch ra xe...

Lúc sau nó rón rén chạy ra xe cùng với mớ đồ trên tay, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra nó chui tọt vào xe... thấy bộ dạng hấn đang giận nó cố ngậm miệng nín cười...

-“Sướng nhĩ, cười nữa đi”

-“Hahahahahah” – nó không tài nào nhịn cười được, tên kia xấu hổ đành bắt chập khóa miệng nó bằng một nụ hôn...

-“Thế nào, muốn cười tiếp không em” – hấn chu môi đe dọa

-“Không... không dám nữa”

Nó ngoan ngoãn ngồi im trong xe, cảm giác của ngày hôm nay nó không muốn qua nhanh chút nào, hạnh phúc mà sau bao năm nó chờ đợi...

Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà trọ nó....

-“Em...”

-“Em muốn nói gì sao?”

Nó lấy trong túi ra một cái hộp hình chữ nhật... đưa sang hấn cùng một câu nói khiến ai đó vô cùng bất ngờ...

-“Happy birthday to Jame”

-“Em biết hôm nay là sinh nhật anh sao”

-“Vâng, anh mở quà đi”

Hấn mỉm cười hài lòng rồi mở gói quà ra... sắc mặt từ hạnh phúc chuyển sang nổi giận, mây đen dần dần kéo đến...

-“CÁI GÌ THẾ NÀY”

-“Anh không thích sao”

-“Sao lại tặng búp bê cho tôi, còn cả mấy cái nơ này nữa”

Nó cố nhịn cười lấy lại bình tĩnh –“Lúc ở nhà anh tôi thấy anh để cả tủ búp bê đủ loại mà, tôi nghĩ anh thích chơi búp bê lắm mà”

-“Cô...”

Nhanh chóng bước ra xe, nó không quên để lại thêm một câu... -“Khi nào muốn thêm búp bê nói với tôi nhé”

-“Chết bầm nhà cô...đúng là tức chết mà...”

-“Em giỏi lắm Chi Lan hôm nay dám chọc tôi cả hai lần”

Nhìn con búp bê đang mỉm cười với mình hấn thầm rửa “Cũng tại mày không đẩy Tố Liên khi không đem tủ búp bê gửi sang phòng tao...”

Ai đó tức dần dần hết cảm xúc lên tay lái...

Đó cũng là cái sinh nhật thật sự rất ý nghĩa đối với hấn, nhưng chỉ duy nhất món quà vô cùng đặc biệt đó làm hấn tức điên...

Với nó hôm nay là ngày vui nhất trong chuỗi ngày dài trước đây....

.....

38. Chap 37: Buổi Sinh Nhật Muộn

.....

-“Ông đi đâu cả ngày hôm qua, tội này kiếm ông mà không có hả?” –Ken kéo Janne đi vào phòng giám đốc giận dữ với hấn

-“Jame làm cả kế hoạch của tội này đổ sông đổ suối hết đó” – Janne hờn dỗi trách

-“Ông đúng là quá đáng mà”

-“...” – hấn im lặng, nhớ đến chuyện hôm qua, nhẹ mỉm cười

Đúng lúc đó, nó đẩy cửa đi vào...

-“Giám đốc Jame đây là bản báo cáo của tôi”

Không đáp trả lời nó, hấn giọng trầm thấp ...

-“Hôm qua là do tôi bị một người bắt cóc đấy chứ” – vẻ mặt điềm nhiên bình tĩnh trả lời cho câu hỏi của hai người bạn, ánh mắt vẫn dán vào ánh mắt đang hăm hực của ai kia...

Ai là kẻ bắt cóc chứ?

-“Hả... ai bắt cóc ông/Jame” – cả hai cùng đồng thanh

-“Một con thỏ con rất đáng ghét”

-“HẢ” – cả hai đều ngơ ngác nhìn nhau

-“Thôi được rồi, hôm nay tôi sẽ bù lại ọi người, đừng trách tôi nữa” – hấn quay sang nhìn hai người bạn của mình giả vờ có lỗi...

-“Được rồi, biết lỗi là tốt, tạm tha cho ông đó, tội này đi trước”

Nói xong Ken quay sang nhìn nó...- “Anh đi trước nhe”

-“Dạ” – nó lễ phép gật đầu

Ken đi ra ngoài, Janne cũng nhanh chóng tạm biệt rồi chạy theo...

-“Ai là người bắt cóc anh? Rõ ràng bắt cóc người khác mà còn nói, đúng là cáo già” – không gian yên tĩnh thay vào đó là những lời nói hờn trách của ai đó, khiến ai đó cũng phải bật cười...

-“Đây là bản báo cáo của tôi, anh xem qua dùm” – nó đặt cuốn sổ báo cáo trên bàn

Hấn cầm bản báo cáo lên xem, nở một nụ cười nói... -“Em làm tốt lắm”

-“Cảm ơn, giám đốc quá khen”

-“Nhanh thật, hơn 3 tuần nữa em xong khóa tốt nghiệp này rồi”

-“Tôi biết, anh là trông đến ngày đó để không phải gặp tôi nữa đúng không”

Hấn nhếch miệng cười, hỏi sang vấn đề khác...

-“Em định làm ở đâu?”

-“Liên quan gì anh”

-“Vậy sao...”

Nó đi ra ngoài không thèm chào hấn lấy một tiếng...

Trong phòng bây giờ còn một bóng người cùng với những suy nghĩ... ” Đột ngột, em nói không liên quan là không liên quan sao, ở đâu có em nhất định có Lâm Nhật Bảo Khánh anh”

.....

Tối hôm đó, mọi người cả công ty đều đến nhà hàng Shabu Kichoo để ăn sinh nhật muộn cho giám đốc Jame...

Hôm nay hắn mặc một bộ vest màu xám nhìn rất lịch lãm, vừa bước vào nhà hàng đã có một đám người vây quanh đến chúc mừng...

Không ngờ ánh mắt nó lại đùng phải ánh mắt của hắn một cách dễ dàng đến như vậy, xung quanh hắn có rất nhiều nhân viên, nhưng hắn vẫn tìm ra nó...

Hôm nay nó diện trên người một cái váy hở vai màu xanh nhẹ, có cái nơ to ngang eo, tóc búi cao để lộ làn da trắng ngần...

Tất cả mọi người đều đến chúc mừng Jame, nó cũng phải chủ động cầm ly rượu đến trước mặt hắn, giọng điệu tôn trọng cấp trên...

-“Giám đốc Jame sinh nhật vui vẻ”

Khóe miệng hắn nhếch lên trước thái độ xa lạ của nó... -“Cảm ơn em”

Sau câu nói đó là cả một đám nhân viên nam bao quanh lấy nó, cứ như nó là tâm điểm của buổi tiệc hôm nay...

-“Chào em, nghe nói em là sinh viên thực tập ở phòng marketing đúng không” – một anh nhân viên cầm theo ly rượu đến hỏi nó

-“Hôm nào rảnh đi ăn với anh nhé”

-“Cho anh làm quen với”

-“Em đã có bạn trai chưa đấy”

-“Xinh thế này chắc gì chưa có”

-“....”

-“....”

Rất nhiều câu hỏi làm nó choáng ngợp, mặt của ai kia chuyển sang màu xám xịt, mắt đỏ lửa, tay cung thành nắm đấm...

Cả buổi tối nó có chút khó chịu, dường như ánh mắt ai đó đang dán thẳng vào người nó như không muốn nó đi khỏi tầm kiểm soát...

Hắn đang chuyện trò vui vẻ với bạn nhưng thật ra thì chú ý đến nó đang đi về phía toilet ở góc trái...

Trong toilet...

Nó vỗ nhẹ nước lạnh vào mặt, lấy lại bình tĩnh nhìn vào gương nó tém nhẹ những sợi tóc đang vươn lại trên trán...

Một lúc sau, nó bước ra khỏi toilet, nhưng khi vừa bước ra ngoài thì thân thể mảnh mai của nó đã bị áp mạnh lên tường

-“Á” – phản xạ tự nhiên nó thét lên một tiếng

39. Chap 38: Buổi Sinh Nhật Muộn (2)

Trước mặt nó bây giờ là một khuôn mặt điển trai, ánh mắt đang nhìn thẳng vào mắt nó có chút tức giận, một hơi thở quen thuộc phả vào mặt nó, một giọng nam tính truyền đến...

-“Ai cho em vui vẻ với những tên đàn ông ngoài đó”

Nghe giọng hần nó có chút lo sợ, người nó đang bị giữ giữa hai tay hần và bức tường sau lưng phản ứng lại...

–“Anh buông ra, người khác thấy thì không hay đâu”

Ánh mắt của hần ngày càng nóng giận hơn, sợ hần có ý đồ xấu xa như mọi lần, nó giãy giụa mạnh hơn ...

–“Mau thả tôi ra”

Hần nắm lấy đôi tay đang cố gắng kháng cự lại của nó...

Hơi thở hai người hòa lẫn vào nhau, nó vì quá căng thẳng mà tim nhảy loạn nhịp cả lên...

–“Anh không thích em quá thân mật với họ”

–“Liên... quan gì anh... Anh ... ghen sao” – nó quá hồi hộp mà nói không suông một câu

Hần im lặng nhìn nó... bỗng chốc hần đặt tay nó lên tường, đầu hơi nghiêng, chóp mũi hần sắp chạm vào nó...

Nó luống cuống hốt hoảng kháng cự, nếu như ai đó thấy được hành động này, nó sợ mọi người sẽ nghĩ xấu về nó... Đang loay hoay không biết làm sao thì đôi tay ấm áp của hần giữ lấy tay nó chặt hơn khiến nó không thể nào nhúc nhích...

Cái cảm giác này nó cảm thấy rất lạ... Lí trí mách bảo nó hãy cố tránh xa anh ra, nhưng trái tim nó lại luôn phản bội lại lí trí kia, chỉ muốn ôm anh thật chặt...

Nó muốn con người đang nhìn nó mãi mãi là của riêng nó, phải chăng nó ích kỉ? hay nó đang muốn giữ tình yêu của chính mình?... nó cũng chẳng biết... Nhưng liệu nó có giữ được trái tim anh không? Bản thân nó đang muốn gì nó cũng chẳng biết.... Nó chỉ biết bây giờ trái tim nó không còn nghe lời nó nữa...

Ngay lúc đó, một giọng nói làm không khí căng thẳng này vỡ tan...

–“À, thì ra giám đốc và Chi Lan ở đây sao, mọi người tìm 2 người khắp nơi” –chị Hoa định đi vào toilet thì thấy hình ảnh 2 người trước mặt có chút ngượng ngùng

–“Chị... em... à... em ... em ... và giám ... đốc...” – nó ngượng ngùng không biết nói gì

Hần nhanh chóng kịp giúp nó thoát khỏi cái bối rối đó –“Mình đi vào thôi” – nói rồi hần kéo tay nó đi, ai đó ngượng đỏ mặt, buông tay hần ra...

–“Tại sao anh không giải thích với chị Hoa mà lại kéo tay tôi đi nhờ chị ấy hiểu lầm thì sao”

–“Mặc kệ, em sợ gì chứ”

–“Tôi...” – nó đang suy nghĩ cho câu trả lời của hần thì thêm một hành động chết đứng...

Đôi môi nó lại bị cưỡng đoạt một cách thô bạo, hần đang giữ chặt nó một lần nữa, lần này là áp sát vào thân người của hần, tay nó bị kẹp giữa ngực hần, cơ thể nó đang dần nóng lên....khó chịu nó đẩy mạnh hần ra rồi bước nhanh đi vào bàn ăn của mình...

Hần chỉ lắc đầu mỉm cười trước thái độ thật sự rất đáng yêu của nó rồi cũng bước theo vào bên trong...

Những hành động đó đã được một người nào đó quan sát rất kĩ từ đầu đến cuối không để sót một biểu hiện nào...

Mọi người ra về gần hết, hần cũng đưa nó về đến nhà an toàn mới yên tâm lái xe ra về...

.....

Trước cửa phòng 1805...

Hần đang cầm chìa khóa vào mở cửa thì nghe một giọng nói quen thuộc ...

–“Hai”

Quay người lại nhìn thì thấy cô em gái nhỏ của hần đang cầm trên tay một hộp bánh sinh nhật...

–“Đến đây có việc gì?”

-“Hai không hỏi em tại sao biết hai đang ở đây sao?”

-“Cần gì phải hỏi tao thừa biết điều đó... chỉ cần mày hỏi ba là biết ngay, ông luôn ngằm quản lí tao có gì mà không biết...” –hắn quay lại tiếp tục công việc của mình

-“Hai đúng là... em chỉ muốn đến chúc mừng sinh nhật hai thôi mà” – Tổ Liên biểu mô

-“Sau lúc này không ra mặt mà phải về tận đây?”

-“Hai... hai biết em...”

-“Có gì mà không biết, mày còn nhỏ lắm không qua mặt anh mày được đâu”

-“Tại lúc này ở nhà hàng đông người em không muốn...”

Khi hắn mở cửa xong, cả hai đi vào trong nhà, Tổ Liên đặt hộp bánh lên bàn rồi đi xung quanh xem nhà của anh mình....

Thấy anh hai đang mệt mỏi dựa người ra ghế, Tổ Liên đến bên cạnh hỏi han...

-“Hai sao vậy, không khỏe à”

-“Không”

-“Em hỏi cái này nha”

.....Im lặng....

40. Chap 39: Bình Yên Qua Rồi... Sóng Gió Lên Ngôi (1)

-“Hai vẫn còn yêu con nhỏ ô sin đó sao”

.....Im lặng.....

-“Nó có gì tốt mà hai phải yêu nó như vậy”

.....Im lặng.....

-“Không phải là em ghét nó mà em nói xấu nó đâu, nó yêu hai vì lợi dụng hai thôi... nó cũng đã quen biết bao nhiêu thằng đại gia rồi đấy, đến lúc hết lợi dụng được thì nó bỏ... Bây giờ thì hai đã mắc bẫy của nó, một lúc nào đó hai hết lợi dụng được nó sẽ bỏ hai thôi.... Em nói thiệt hai tin em đi”

-“Mày biết gì về cô ấy mà dám bảo tao tin”

-“Mỗi lần em đi bar đều gặp nó, em hỏi hai này con gái đang hoành gì mà đi bar đến 1 2 giờ sáng chưa về”

-“Mày cũng vậy thôi nói gì người khác”

-“Hai...” – Tổ Liên giận dữ lấy túi xách đứng lên, không quên liếc hắn một cái...

-“Em muốn nói lại lần cuối là hai không tin em có ngày bị cầm sừng mà là sừng trâu đó, lúc đó đừng có nói em không nói trước”

Cô ta bỏ ra về, sắc mặt hắn lúc này chuyển sang xám xịt cứ như mây đen đã kéo đến chỉ cần gió lên là bão dữ tấn công...

Mấy ngày hôm sau, hắn không đến công ty cũng ít gặp nó hơn, nó có chút cảm giác bất an, chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với hắn...

Nhưng rồi cũng tự trấn an mình... chỉ là hắn bận việc gì đó thôi... như vậy cũng sẽ tốt hơn cho nó ... Chỉ duy nhất một chút khó chịu, một chút trống trải, một chút... nhớ ai đó thôi...

Cứ như một thói quen mỗi khi đến công ty nó đều liếc sang phòng giám đốc xem hấn đang làm gì... mọi ngày thấy cái tên “cà chớn” đó nó thấy bức mình vô cùng... Nhưng hôm nay không thấy hấn nó còn khó chịu gấp trăm ngàn lần...

Nó không hiểu trái tim nó muốn gì? Nó không hiểu cảm giác này là sao? Nó thật sự không biết tình cảm này sẽ về đâu? Nó chỉ biết lúc này nó đang rất nhớ... rất nhớ ai đó...

.....

Bar Heaven...

Nhạc sinh sịch, ai đó vẫn ngồi đó một mình với bao tâm trạng thỉnh thoảng lại uống một ngụm rượu...

Những ngày qua với hấn cứ như một chuỗi ngày dài ở Mỹ... Nhớ một người thương là cảm giác thật khó chịu... Càng muốn quên thì lại càng nhớ...

Hình ảnh của nó, nụ cười đó, đôi mắt lưu luyến lòng người, đôi môi đỏ mọng ấy... thân hình mảnh mai rồi những cái ôm siết chặt khiến nó như muốn tắt thở cùng những cái hôn điên cuồng mãnh liệt của hấn... Tất cả... tất cả hấn đều không thể quên...

Trong lúc đó, bỗng một giọng nói phá tan những suy nghĩ của hấn...

-“Giám đốc Jame anh cũng ở đây sao” –anh Tuấn ngạc nhiên khi thấy hấn ngồi một mình gục đầu trên bàn

-“Mọi người... đều ở đây sao” –hấn liếc sang nhìn xung quanh

-“Cả phòng hôm nay đi ăn để chuẩn bị chia tay Chi Lan, Giám đốc sẵn có anh ở đây, anh cùng chúng tôi góp vui chứ” – chị Thương đề nghị

-“Được thôi”

-“Giám đốc say lắm rồi, em nghĩ đưa anh ấy về trước đi” – nó lấy tay đỡ hấn

-“Chi Lan nói đúng đó, giám đốc say lắm rồi” – chị Hoa lên tiếng

-“Vậy mọi người vào chơi trước đi để em đưa giám đốc về” –anh Tuấn quay sang đỡ hấn

Ngay lúc đó, hấn hất mạnh anh Tuấn ra, nhìn sang nó... ánh mắt đó làm cho chị Hoa hiểu được vấn đề liên quan đưa ra quyết định

-“Thôi để Chi Lan đưa giám đốc về, dù sao Lan nó cũng biết chỗ Jame ở... chúng ta vào thôi nào” – chị Hoa đẩy mọi người vào trong...

Nó nhanh chóng đỡ hấn ra đón taxi, trên đường về ánh mắt của hấn vẫn luôn dán vào nó, có chút khó chịu... nó quay sang gắt

-“Anh không còn biết nhìn chỗ nào nữa sao”

-“Anh thích”

-“Tùy anh”

-“Anh muốn hỏi em..?”

-“Chuyện gì?”

-“Em còn yêu anh chứ”

-“....”

Chiếc xe dừng trước chung cư, nó nhanh chóng xuống xe để phớt lờ câu hỏi của hấn...

Thật sự nó không biết còn yêu không? Hay là quá yêu ...

Cả 2 dừng trước cửa phòng, giọng hấn thấp trầm vang lên...

41. Chap 40: Bình Yên Qua Rồi... Sóng Gió Lên Ngôi (2)

-“Chi Lan”

Thường ngày nghe người khác gọi tên mình nó thấy bình thường lắm mà sao hôm nay trái tim nó có chút xót xa như muốn tan chảy ra, sống mũi cay cay. Lại cái cảm giác này...Nó chẳng biết cái cảm giác này là gì mà luôn làm nó khó chịu...

Bất chợt cánh tay ai đó luồn qua eo ôm chặt lấy nó, nó không muốn chống cự...

-“Anh yêu em, quay về với anh”

Giờ phút ấy, nó chỉ ước những từ này có thể nói cách đây 3 năm vào cái đêm nó ra đi. Tại sao lúc đó anh không ngăn nó lại? Tại sao không nói với nó lấy một lời? Vậy mà hôm nay anh lại nói...Là tại sao? Nó không tìm được mà rơi nước mắt...

Hắn càng siết chặt nó hơn. Nó có chút đau nhưng cái đau đó không thể nào so sánh bằng cái đau trước ngực...

Hắn nhẹ nhàng cúi xuống trao một cái hôn dịu dàng trên trán, ai đó không tự chủ được lần mò xuống đôi môi đang đỏ mọng...

Như biết được hành động hắn chuẩn bị làm, nó có chút sợ...

-“Em không thể”

Hắn cảm thấy đau lòng nhưng nhẹ nhàng mỉm cười với nó, rồi kéo tay ai đó lên tận sân thượng, đưa nó lại một góc...

Hắn lạnh lùng buông tay nó ra, ánh mắt dịu dàng lúc nãy thay vào đó là tức... là giận... là hận...

-“Anh cho em 2 sự lựa chọn” –giọng nói của hắn lạnh lùng

-“Gì chứ”

-“Một là quay về với anh, anh sẽ cho em tất cả tiền, mọi thứ của anh và tất nhiên những thứ anh cho em sẽ nhiều hơn những tên đàn ông kia, em quá lời rồi còn gì, chỉ cần em quay về với anh”

-“Thứ 2 là gì nói đi”

-“Nhảy xuống dưới kia” – hắn chỉ tay về phía trước ý muốn nó phải nhảy xuống, ánh mắt lạnh lùng không chút thương xót cho nó..

Nó nhẹ nhàng đi về phía hắn, vòng tay qua ôm lấy cổ, thơm nhẹ vào má, ai kia như hài lòng mỉm cười...

-“Anh đã từng nghe câu đường cùng là lối thoát tốt nhất chưa” –giọng nói toát lên sự lạnh lùng, oán trách...

Nó buông hắn ra chạy thật nhanh đến thành sân thượng, bỏ lại ai nào là ngạc nhiên, lo sợ... chỉ còn một bước nữa thôi là nó có thể rơi tự do từ đây xuống dưới đó.

Cánh tay to khỏe của hắn kéo chặt nó vào lòng, hắn giận dữ như muốn bóp nát nó ra...

-“Em điên rồi hả, rơi xuống dưới có nước chết thôi”

-“Là do anh bắt tôi phải chọn”

-“Tại sao em có thể chọn người đàn ông khác mà với anh thì không?”

-“...”

Ánh mắt ai đó nhìn ai đó rất buồn, nó giận hắn lắm vì hắn làm nó đau ... một vết thương có uống ngàn viên thuốc cũng không thể nào lành lại...

“Nếu như anh mong em quay về với anh, em sẽ quay về bằng tình yêu chân thành nhưng không phải vì tiền như anh nói, những thứ đó không phải là tình yêu của em, em thật sự không cần”

Người hấn bây giờ toát ra một ám khí thật đáng sợ, ánh mắt đỏ lửa, khuôn mặt xám xịt, hấn bế nó về phòng... Rồi chuyện gì xảy ra với nó cũng chẳng ai biết, chỉ hi vọng tình yêu sẽ là sức mạnh để bảo vệ nó...

.....

42. Chap 41: Đêm Định Mệnh (1)

Hấn giận dữ, ném nó lên giường, trông hấn bây giờ thật đáng sợ...

Nó không biết hấn định làm gì, nhưng muốn thoát ra khỏi đây... lấy thể ngồi dậy...chạy thẳng ra ngoài

Vừa lúc tay nó tiếp xúc được tay cầm cánh cửa... thể nhưng nó chuẩn bị xoay tay mở chốt cửa định bỏ chạy, đáng người mảnh mai của nó lại bị ai kia từ phía sau tóm lấy, nhanh chóng ôm nó vào trong ngực...

Hơi thở của nó bây giờ chạy toán loạn hòa vào hơi thở của hấn có chút dễ chịu, cái cảm giác có chút quen thuộc làm cho trái tim nó đau nhói.

Ngay lúc đó, hấn nhanh nhẹn bồng nó lên, cả 2 nặng nề ngã xuống giường..

-“A”

Theo bản năng nó nhanh chóng ngồi dậy, nhưng bị thân hình hấn đè ngược lại...

-“Anh mau thả tôi ra”

Nó liên tục đánh thùm thụp vào người hấn mong thoát ra khỏi cơ thể nặng nề bên trên

-“Câm miệng” – Ánh mắt lạnh lùng ra lệnh cho nó, sau đó dùng đôi tay nắm giữ hai tay không ngừng kháng cự của nó

Toàn thân nó bây giờ không thể nào tự làm chủ được nữa, ngoài việc không ngừng mắng chửi con người đáng ghét phía trên

-“Chết tiệt anh muốn làm gì tôi, thả tôi ra”

-“Tôi làm giống như mấy thằng đàn ông của cô thường làm thôi” – giọng điệu khinh bỉ, ánh mắt đỏ lửa nhìn nó, càng giận tay hấn càng cấu chặt vào tay nó như muốn trút giận...

-“Anh... BUÔNG RA” – Nó như hiểu ý hấn, kêu la vùng vẫy không ngừng

-“Tại sao với họ cô ngoan ngoãn còn với tôi thì không” – hấn bây giờ như con hổ dữ sắp ăn thịt con mồi trước mặt mình, vẫn tiếp tục cấu chặt tay nó, gần như chảy máu...

-“THẢ TÔI RA, ANH LÀ ĐỒ HÈN, KHÔNG ĐÁNG MẶT ĐÀN ÔNG”

-“Tôi mặc kệ, cô cũng còn gì nữa đâu mà chửi tôi”

Hiển nhiên, những lời kêu la của nó chỉ tốn công vô ích không hề làm hấn có chút lay động... ánh sáng trong phòng làm cho khuôn mặt hấn hiện rõ trước mặt nó, một con người thật sự rất hoàn hảo, con người này với nó là mối tình đầu rất đẹp, rất buồn, rất đau... hấn nhìn nó bằng một ánh mắt thật lạnh nhạt kiêu ngạo, trên người hấn còn vờn một chút mùi rượu vang nồng lúc tối...

-“Anh thả tôi ra” – nó dứt khỏi cái suy nghĩ của mình, kêu la khan cả cổ

-“Cô thường dùng chiêu ra sức cự tuyệt này để bọn chúng càng thích đó sao, cô đúng là hạng đàn bà rẻ tiền đến đáng sợ mà tôi chưa từng gặp qua đó, bên ngoài dịu dàng để đánh lừa đàn ông, giỏi lắm”

Nó đau nhứt nhối trước câu nói của hắn, người đàn ông trước mặt nó bây giờ thật đáng sợ, đây có thể là người đàn ông nó yêu sao? Hắn cuối xuống chiếm đoạt lấy bờ môi đang mím chặt của nó...

-“Ừm... buông... ừm... thả ra” – nó cố gắng nói từng chữ, nhưng đôi môi ấy nhất quyết không tha cho nó

Nó vừa tức, vừa ghét con người trước mặt mình quay mặt đi, nụ hôn của hắn trượt trên cổ mềm mại của nó và không quên để lại “dấu” trên đó. Nó khó chịu, vùng vẫy như con cá sắp chết...

-“Buông tôi ra, nếu không anh sẽ hối hận suốt đời đó”

-“Thôi ngay cái giọng đó đi” – hắn dừng lại nhìn nó, giọng nói lạnh nhạt khó chịu không một chút thương xót vang lên, rồi tiếp tục dùng đôi môi mình bịt cái miệng đỏ mọng đang ăm ỉ đó lại.

Nó căm ghét hắn, không ngừng kháng cự lại, nhưng mọi thứ đều do hắn làm chủ, hai tay nó vẫn bị hắn khóa chặt.

Hắn càng hôn điên cuồng bá đạo, khiến nó không thể nào chống cự nổi nữa, hơi sức cũng không còn chống lại cơ thể bên trên...

Bờ môi ấy đã chịu buông tha cho đôi môi nó, hắn trượt tiếp xuống cổ, bàn tay to lớn của hắn đi xuống cởi từng nút trên người nó... dần dần toàn bộ quần áo trên người nó đã được yên vị dưới sàn nhà...

Nó bây giờ đã trần trụi trước mặt hắn... cảm giác nóng bừng cả mặt, nó sử dụng tất cả hơi sức còn lại kháng cự...

-“Dừng mà Bảo Khánh, anh nói tôi là loại đàn bà rẻ tiền đáng sợ mà, tôi không đáng để anh làm vậy đâu, thả tôi ra đi”

-“Không, tôi cũng muốn thử coi cô đáng sợ như thế nào”

Và bây giờ cả hắn cũng không mảnh vải che thân, nó xấu hổ hai mắt nhắm lại muốn dùng đôi tay che lại tất cả mọi thứ đang phơi bày trước mặt hắn..

Hắn tiếp tục vừa cắn vừa hôn khắp người nó, cổ gầy gầy nhưng không thể nào ngăn được hành động của hắn, từng đợt công kích của hắn khiến nó run rẩy, như cảm giác không còn được an toàn nữa, nó như gào thét hết những sức lực còn lại

-“DỪNG LẠI NGAY...AAAAAAAAAAAAA”

43. Chap 42: Đêm Định Mệnh (2)

Phút chốc nó có cảm giác đau đớn, nước mắt ứa ra, đôi tay vấu chặt tay hắn, miệng thốt lên –“Đau quá, anh rút ngay cho tôi”

... Đoạn hắn dừng lại... ánh mắt kinh ngạc nhìn nó khi phát hiện nơi đó vẫn còn nguyên vẹn...

-“Em... Em... vẫn ... còn ... sao”

Nó cố đè nén nước mắt, ánh mắt nhìn về phía hắn như muốn nói ra bây giờ nó rất rất ghét hắn–“Là chuyện của lúc này, còn bây giờ thì không”

Nó im lặng nhìn hắn, ánh mắt như chất chứa bao nỗi đau, hắn đau khổ khi biết mình làm ra một thứ vô cùng tội lỗi với nó, là hắn đang làm tổn thương người con gái hắn yêu...

-“Tôi còn cái mạng này nè anh muốn thì lấy luôn đi” – nó nhắm mắt buông xuôi

Hắn ôm nó thật chặt, lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má nó, xoa xoa cái cổ tay đang rướm máu...

-“Anh xin lỗi”

-“Không cần, tôi chỉ cần anh biến càng xa tôi càng tốt”

Kéo cái chăn đắp lên người nó, tay vẫn ôm chặt lấy thân hình mảnh mai kia mặc cho nó vùng vẫy đẩy ra...

“Tôi hận anh hận suốt cuộc đời này”

“Là anh không tốt anh đã nghĩ xấu về em, anh sai rồi Chi Lan suốt cuộc đời này có lẽ em sẽ hận anh”

Đêm đó nó vừa đau thể sát lẫn tinh thần, nước mắt tuông ra ướt cả vai hấn, hấn cũng đau lắm, nhưng biết phải làm sao, bây giờ trong mắt nó hấn như “tội nhân thiên cổ” rồi...

Ngày hôm đó cũng chính là ngày mà Dương Nguyệt Chi Lan nó cảm nhận được đâu là đau cả trái tim, đâu là đau tới từng lớp da thịt, đau tê tái...

Đêm đó, có người lẻ loi âm thầm ra đi một mình trong tiếng nấc...

Cả thế giới ... cả vạn người chỉ duy nhất một người nó yêu...

Thế giới này rộng lớn là vậy nhưng sao nó cảm thấy cô đơn, nó cảm thấy mình chẳng còn gì, như mất tất cả...

Niềm tin mất rồi cũng như ly nước đổ đi có hốt lại cũng không thể nào đủ đầy như lúc đầu...

Tất cả mọi thứ về hấn từ giây phút này coi như sụp đổ ...

Lặng lẽ bước... lặng lẽ khóc...

.....

Sáng hôm sau khi thức dậy hấn nhìn xung quanh không thấy nó, chạy khắp nhà tìm cũng không thấy... lo lắng cho nó, hấn cuống cả lên...

Tất cả cuộc gọi cho nó đều không thể nào liên lạc được... đến nhà trọ nó ở, bà chủ cũng bảo nó đã dọn đi từ sáng sớm...chỉ để quên một cuốn sổ nhỏ... hấn cầm quyển sổ trên tay hoàn toàn suy sụp, mọi thứ trước mặt hấn bây giờ cứ như không khí...

Đến công ty cũng không có, điện thoại không liên lạc được hấn như muốn lục tung cả thành phố mà kết quả vẫn không như mong muốn... hấn biết giờ đây nó rất đau khổ, tổn thương rất nhiều, phải làm sao mới có thể nhận được sự tha thứ từ nó...

44. Chap 43: Trò Chơi Trốn Tìm (1)

.....

Đang lái xe đi khắp nơi tìm nó, thì có cuộc gọi đến, hấn nhanh chóng nghe máy...

-“Tôi nghe đây Ryan”

-“Anh có thể gặp Ken, bây giờ tôi đang bận”

-“Thôi được rồi, anh ra quán café nào ngồi đợi tôi đi tôi tới ngay”

Nói xong hấn cúp máy, để điện thoại xuống, thấy dưới xe có một cái thẻ nhỏ, chẳng biết là gì, hấn nhặt lên...

-“Thẻ ATM của ai”

-“Cái thẻ này nhìn quen lắm”

Như nhớ ra điều gì đó –“Đúng là cái thẻ năm đó mình làm cho cô ấy mà”

Nói đoạn hấn cất ngay cái thẻ vào bóp rồi lái xe đến chỗ hẹn Ryan...

.....

Café Sun-ny

-“Chào anh Ryan” –hắn tiến đến cái bàn của ông ta đang ngồi

-“À, chào Jame”

-“Anh muốn bàn về hợp đồng hôm trước sao”

-“Đúng vậy, tôi muốn thêm một khoản vào hợp đồng đó được chứ”

-“Nếu như có lợi cho 2 công ty thì okie”

-“Tất nhiên là có lợi cho cả 2”

Hắn im lặng ánh mắt nhìn xa xăm, khiến người khác cũng chưa xót theo...

-“Anh đang có chuyện gì à”

-“Không ... à mà có, Ryan tôi muốn hỏi anh cái này được không”

-“Anh cứ hỏi”

-“Anh làm sao quen được Chi Lan vậy”

-“À thật ra là..”

-“...”

-“...”

-“...”

-“Mọi chuyện là vậy đó, lúc đó tôi thấy Chi Lan tội nghiệp lắm, người cô ấy xanh xao lại còn dầm mưa nữa”
-Ryan nhìn sang hắn

Hắn như sụp đổ hoàn toàn, mọi thứ hắn nghĩ về nó đều không đúng... tất cả đều không đúng...là do 2 chữ “hiếu lăm” mà hắn đã tự đưa ra một câu chuyện khiến nhân vật chính phải đau khổ... người con gái ấy phải làm cái bóng thể thân cho nhân vật chính độc ác mà hắn nghĩ ra... tất cả mọi thứ xoay vòng vòng trong đầu hắn...

Cái đêm hôm đó, hắn bỏ mặt nó đi trong tuyệt vọng, hắn chưa từng nghĩ đến cảm giác của nó mà toàn oán trách nó, hắn thấy mình có bị giết trăm ngàn lần cũng không thể nào tha thứ được...

Ba năm qua nó luôn luôn hi vọng một ngày nào đó có thể gặp lại hắn, thậm chí đã từng mơ tới cảnh hai người họ trong khung cảnh lãng mạn vô số lần. Nó sẽ không để ý tới bất kì thứ gì khác chạy tới ôm hắn thật chặt, kể với hắn những uất ức mà nó phải chịu suốt ba năm qua... Đường như nỗi nhớ đã đè bẹp lí trí của nó, nó không muốn giận hắn nữa, nó sẽ bỏ qua tất cả để hắn quay về bên nó, nhưng hắn vẫn đi biệt....

Nó ngu ngốc yêu hắn trong suốt thời gian qua để giờ đây hắn quay về với một con người hoàn toàn khác... một con người độc ác lấy đi thứ quý giá nhất của nó... nó hận...

.....

Tối đó tại phòng 1805

Hắn gọi điện cho ai đó, mặt có vẻ trùng xuống, mồ hôi bắt đầu toát lên... tay run run cầm cái thẻ ATM...

-“Anh nói sao nói lại một lần nữa”

Giọng đầu dây bên kia vang lên

-“Chưa ... rút, còn... nguyên... sao”

Hắn bỏ điện thoại xuống, ngã người ra ghế, nhớ lại chuyện một ngày xa xa...

-“Lan nè, cậu ... có lấy thì trả mình đi”

-“Chắc là tôi lấy đó”

-“Vậy trả mình đi được không”

-“Không ... tôi bán nó rồi”

-“Em cần tiền đến vậy à”

-“Tiền mà ai không cần”

-“Mỗi tháng anh đều chuyển tiền vào thẻ cho em, tại sao không lấy đó mà xài”

-“Tiền anh chuyển chắc có đủ với tôi, tôi còn phải ra ngoài shopping, ăn uống với bạn bè, còn phải hẹn hò bồ bịch nữa”

“Bốp”

“Anh sai rồi, anh đánh oan cho em rồi, anh xin lỗi”

“Anh sai rồi, về với anh đi em ở đây anh vẫn đợi, anh sẽ đợi, không cần em tha thứ, chỉ cần em bên anh”

Có trăm ngàn lời xin lỗi, hắn biết nó sẽ không bao giờ tha thứ...

Trái tim ai đó như rỉ máu, lấy rượu uống và uống...

Đã mấy ngày đi tìm khắp nơi vẫn không thấy nó, chạy muốn hết thành phố, thậm chí là bay ra Bắc về quê nó vẫn không thấy, trong lòng ai đó cảm thấy trống trải xen vào đó là hối hận gấp ngàn lần...

45. Chap 44: Trò Chơi Trốn Tìm (2)

Một buổi chiều nắng nhẹ trên đất Hà Thành, người người tấp nập nhưng lòng người đầy ập những nỗi lòng...

Nhìn xa xa là cây, là xe, là người ... nhưng trong số đó không có người hắn cần tìm... ray rức, ray rức... tất cả không thể trách ai khác được là do ai?...

Nhớ da diết...

Nắng chiều dần tắt đi, hoàng hôn cũng buông xuống, màn đêm buốt giá trôi qua, những ngày dài dần khép lại... thời gian chậm đến từng tích tắc.

Hắn vẫn ngồi đó, đợi nó!

Cảm giác xa cách, ngọt ngào, đau đớn, nhức nhối, trống rỗng...

Không có nó thời gian như đang đùa giỡn với người chờ đợi... Hắn đau khổ hơn bao giờ hết, thà bây giờ ở bên cạnh nó bị nó mắng, nó chửi, nó căm ghét, nó hận, nó hành hạ... hắn vẫn cảm thấy hạnh phúc hơn là như thế này...

Đợi chờ thật sự rất mệt mỏi, nhưng chưa bao giờ khủng khiếp đến như vậy...

Đợi chờ chưa bao giờ là hạnh phúc... nhất là... chờ người mình yêu tha thứ...

.....

Một ngày nắng ấm nhưng chưa bao giờ làm tan đi sức lạnh trong lòng ai đó...

Dù nắng có đẹp đến đâu nhưng vẫn không làm con người vui hơn khi mang trong mình đầy tâm sự...

Cafe Summit Lounge...

- “Hạ, Duyên 2 bạn ngồi xuống đi” – hấn mời họ ngồi xuống đối diện mình
- “Nay rỗng đến tìm tép hiêm thấy dữ hen Hạ” – Từ Duyên giọng chua chát
- “Ừ chẳng biết điềm lành hay dở nữa đây” – Nhật Hạ liếc hấn một phát thật bén
- “Mình muốn hỏi chuyện của Chi Lan, 2 bạn nói ỉnh biết được không ”
- “Chẳng có gì để nói”- Nhật Hạ lạnh lùng
- “Làm ơn đi một chút thôi”

Nhìn thái độ của hấn thật đáng thương, nhưng chỉ cần biết hấn đã làm tổn thương cô bạn đáng yêu của họ là họ ghét cay ghét đắng

- “Không rảnh mình đi thôi Hạ”- Từ Duyên kéo tay Nhật Hạ định bỏ đi ra khỏi quán café đó thì hấn giọng mỉa mai
 - “Chắc cô ấy cũng không có gì tốt đẹp cho nên 2 người mới không dám nói”
- Chỉ còn cách đánh đòn tâm lí này thôi, quả thực rất có hiệu quả...

- “Ông biết cái gì mà nói, ông có biết Chi Lan vì ông mà đau khổ như thế nào không hả?”
- “Nó bị gia đình ông bêu xấu là người ăn cắp, nó nhẫn nhịn chịu đựng từng lời của mọi người trong nhà ông, lúc đó sao ông không ra mặt bảo vệ nó..”
- “Tức nhất là nó bị cô người yêu của ông đổ oan, lúc đó nó phải đi kiếm tiền trong một tuần để trả 20 triệu...”
- “Một tuần đó nó như chết đi sống lại, ông có biết một ngày nó làm 3 công việc, sáng sớm đi giao báo, rồi đi làm phục vụ nhà hàng, trưa tranh thủ giờ nghỉ trưa mà chạy đi bán hoa...”
- “Sức người mà, ông làm được như nó không”
- “Ông biết nó đã mấy lần xỉu tại chỗ làm chưa, lúc đó ông đâu, ông chỉ biết lo yêu đương người con gái khác...”
- “Còn nữa nha, cái đêm nó từ nhà ông bỏ đi nhém chết rồi đó sao ông không quan tâm nó lấy một lời, đi Mỹ cũng chẳng tạm biệt nó, thời gian đó nó tuyệt vọng biết chừng nào, bởi vậy mà nó phải vào tận trong Nam để cố quên ông”
- “Ông biết mình hèn đến thế nào không hả, ông không đáng...”

-“NHẬT HẠ SAO BÀ KHAI RA HẾT RỒI”- Từ Duyên giận dữ quay sang Nhật Hạ

- “Bà cũng khai ra hết mà... tui với bà bị dụ rồi”
- “Cảm ơn những lời nói hôm nay của 2 bạn”

Sau lời nói đó hấn như rơi từ độ cao cao nhất, mặt tái mét, mồ hôi lả chả, tim đau nhói... Hiểu được tất cả vấn đề hấn biết mình đáng bị trừng trị như thế nào mà...

Tại sao hấn có thể ngu ngốc đến nỗi tin người khác mà chưa hề suy nghĩ đến cảm nhận của nó... cũng chưa từng tin nó lấy một lần? Tại sao? Chính hấn mới là kẻ không đáng được nó tha thứ... Chưa từng bảo vệ người mình yêu như vậy có đáng để người con gái ấy chấp nhận thêm một lần nào nữa không?...

Dù có thế nào... nó có chấp nhận hấn hay không nhưng nhất định hấn vẫn phải tìm ra nó...

Gần ba tuần đi qua, nó và hấn vẫn chơi trò trốn tìm... hấn tìm, nó trốn... chẳng biết cuộc chơi này bao giờ mới kết thúc...

46. Chap 45: Anh Sai Rồi...

.....

Ngày nhớ anh...

”Nhiều khi trong cuộc sống...

Rất buồn vẫn cố cười...rồi cô đơn cũng cố cười

Mệt mỏi...cũng phải cười

Đôi lúc muốn khóc

Nhưng...

Mãi chẳng thấy nước mắt trào ra, để rồi bất giác miệng nở một nụ cười.

Cuộc sống nhiều lúc cần phải như vậy.

Càng buồn...Lại...Càng nên cười

Vì sao?

Vì cười...để tạo ỉh một thứ gọi là niềm tin ...dù nó có giả tạo nhưng cứ thế để mà tiếp tục “tồn tại”

Vì em muốn chờ đợi anh, em không bỏ cuộc em sẽ chờ ngày anh về - Bảo Khánh”

.....

Một ngày không nắng, em nhớ...

”Hôm nay một ngày man mác dễ chịu lắm anh à, nhưng sao lòng em nó trống trải lắm... đã 192 ngày xa nhau rồi phải không anh, sao mà dài đến thế...

Anh không nhớ cô ô sin của anh sao? Nhưng em thì nhớ anh nhiều lắm”

.....

Mùa đông lại sắp qua rồi anh à...

”Mùa đông này không lạnh lắm, nhưng trái tim em sao lạnh đến thế...

Em rất nhớ anh

Em cần anh

Yêu anh

Tất cả những thứ đó có nói ra thì anh cũng chẳng quan tâm đâu”

.....

Ngày nhớ... tháng nhớ... và năm cũng rất nhớ

”Cố quên nhưng sao vẫn cứ yêu

Phải chăng em đã yêu anh nhiều như thế nào?

Em cũng không biết...

Em sợ lắm cái cảm giác tưởng chừng như ôm trọn yêu thương... Nhưng rồi biến mất như chưa từng tồn tại...

Em mệt lắm Bảo Khánh”

.....

”Hôm nay là ngày thật buồn anh à... anh nhớ hôm nay là ngày gì không hả?

Sinh nhật em đó anh... cái Hạ với cái Duyên nó cố làm cho em vui nhưng không hiểu sao em vẫn thấy thiếu cái gì đó ... đến bao giờ em mới ổn đây anh, nhưng em biết không có anh em chưa từng ổn một lúc nào hết Em thật sự không chịu nổi nữa rồi”

.....

”Cuối cùng thì 2 năm rồi anh nhỉ, giờ em chuẩn bị đi thực tập... thời gian nhanh thật... mình bao lâu rồi chưa gặp... bao lâu rồi chưa từng quan tâm nhau...

Chắc gì anh nhớ đến em, phải chăng giờ đây anh đã yêu một ai đó cũng nên..

Em thua rồi... em bỏ cuộc, nhưng vẫn mỉm cười chúc anh hạnh phúc mà... người thương em xin lỗi”

.....

Từng trang nhật kí được lật nhẹ nhàng như nâng niu trên tay ai đó, hẳn hiểu sự thờ ơ của mình trong thời gian qua ... là hẳn ... hẳn sai rồi...

Những giọt lệ cứ thế mà tuôn ra... hẳn khóc đấy... người con trai ấy đã khóc ... khóc bằng tình cảm thật sự... chứ không phải giả tạo...

Hắn đã hiểu được cảm giác đau đớn của nó khi bị chính người yêu mình dày vò... lòng tin ư? Tại sao chưa từng đặt lòng tin vào người mình yêu...

Hắn đúng là đại ngốc mà... ngốc lắm...

Thời gian ở Mỹ hẳn cũng chưa bao giờ dám liên lạc hỏi thăm ai đó, vì sao chứ?

Sao lúc đó lại có thể để ai đó ra đi khỏi trái tim mình một cách hững hờ như thế được chứ?

Trong lúc ai đó bị nghi oan sao chưa một lần đứng ra bảo vệ?

Rõ ràng niềm tin đó là gì đây hở?

Vậy mà...

Đến hôm nay cõi lòng hẳn như tan nát... chỉ một từ thôi “Đau” ...

Đau vì thương nó, đau vì yêu nó, đau vì... có lỗi với ai đó

Tất cả mọi thứ nhanh chóng tan vỡ như những mảnh thủy tinh mong manh...

Trái tim ai đó cũng tan vỡ... thất vọng cho chính mình, vốn tưởng hạnh phúc đã cận kề bên tầm tay vậy mà giờ đây nó vụt xa mất rồi liệu ai đó có hàn gắn những mảnh vỡ yêu thương kia lại được nữa hay không?

“Anh sai rồi Chi Lan... ”

47. Chap 46: Ngọn Lửa Sinh Tử (1)

Biệt thự Lâm gia...

-“Tụi bây đang ở đâu? Tao đang chán đây?”-Giọng yếu điệu của Lâm Tổ Liên

- đầu giấy bên kia đáp lại

-“Okie”

Cô ta nhanh chóng thay ình một bộ quần bó sát mỏng, áo lửng ngang eo đi ra khỏi nhà... đứng trên vỉa hè đón taxi nhưng mà hình như hôm nay có gì đó khác mọi ngày, đoạn đường trước nhà cô vắng một cách lạ lùng...

Không hiểu sao hồi nãy đến giờ cô ta luôn có cảm giác như là ai đó đang nhìn về hướng mình, nhưng khi quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy đoạn đường vắng tanh không một bóng người, dường như chỉ có bóng của cô đổ dài trên nền đường nhựa. Tuy có hơi bất an nhưng Tổ Liên vẫn tặc lười cho qua, chắc chỉ là do cô ảo giác mà thôi.

Đang định giơ tay ra vẫy bắt taxi thì bỗng có ai đó từ phía sau bịt kín miệng cô bằng một chiếc khăn tay. Tổ Liên giãy giụa chống đối cật lực, dùng hết sức có thể để vùng chạy ra khỏi tay người đó...

Nhưng ... không, cảm giác gì đây?

Cô bắt đầu cảm thấy hơi chóng mặt hoa mắt không nhìn rõ mọi thứ nữa rồi, hình như trong chiếc khăn tay kia có thuốc mê thì phải. Sự chống đối, vùng vẫy của cô cũng trở nên chậm lại... chậm lại cho đến lúc không còn trụ nổi nữa, đôi mắt cô nhắm dần, rồi cả người theo đà bất lực ngã xuống...

.....

Lúc dần dần mở mắt ra cô thấy mình bị chói chặt tay chân vào cây cột giữa nhà... mà không hẳn là nhà... đây giống một ổ chuột hơn, nhìn xung quanh căn phòng thật đáng sợ, toàn những thứ dơ bẩn, bụi bặm đeo bám ...

Định bụng hét lên kêu cứu nhưng miệng bị miếng băng keo dán ghét quẩn lấy...Biết chắc không thể nhờ người khác cứu giúp được, Tổ Liên tự tìm lối thoát ỉnh cái đã. Cô quay ngang quay ngửa tìm vật gì đó có thể cắn đứt dây, nhưng hoàn toàn không có khi quanh chỗ cô ngồi không hề có thứ gì giống như vậy cả, nếu có cũng chẳng thể nào nhúc nhích ra được khi đang bị trói như vậy... thật khó quá mà.

Tiếng cửa mở ra “Cạch” một người phụ nữ đi vào, thấy có người đang đến... Cô bắt đầu lo sợ. Người đã bắt cóc cô, là ai?

Giọng nói đáng sợ đó vang lên –“Lâm Tổ Liên tôi nghe danh cô từ lâu mà nay mới có dịp gặp nhau, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này... hahah”

-“Ừm... Ừm...” - Cô ta rất muốn hỏi bà ấy là ai, sao lại bắt cóc cô nhưng vô hiệu vì miệng đã bị bịt kín, vẫy vẫy hai tay hai chân thật là khó chịu...

Bà ta đi đến chỗ Tổ Liên xé toạt cái miếng băng dán miệng...

-“Bà... Bà... là ..” – giọng Tổ Liên bắt đầu run run

-“Là vợ ông Trần Đức, ngạc nhiên chưa cô em”

-“Tại... sao ... bắt tôi”

-“Còn dám hỏi ư”

“Bốp”

Theo sau câu nói đó là một cái tát từ mặt Tổ Liên nghe nhói cả tim, mắt cô rơm rớm...

-“Bà...”

-“Vì cô em đang phá nát gia đình tôi” – nói xong bà ta tát cái “bốp” tiếp theo vào mặt cô ta

-“Tôi không... làm gì cả”

-“Dụ dỗ chồng bà mà không làm gì à, tôi còn nghe nói cô đã dụ rất nhiều đàn ông, phá nát biết bao nhiêu gia đình đang hạnh phúc”

-“Tôi không ... có”

Thêm một cái tát trời giáng vào mặt Tổ Liên...

-“Còn dám lên tiếng, hôm nay bà sẽ thay những người kia cho cô một bài học”

Người phụ nữ đáng sợ nhất chính là người phụ nữ đang ghen, bà ta nhìn nó bằng con mắt đỏ lửa, thật đáng sợ...

-“Bà ... định làm.. gì tôi, tha cho tôi đi ... tôi ... tôi hứa không can thiệp vào gia đình nhà bà nữa” – cô ta van xin người đàn bà đang giận dữ như con hổ đó

-“Tao sẽ chôn sống mày con ranh à, hahahah”

Nói xong bà ta đi ra ngoài làm cái gì đó, nó cố gắng lấy cái điện thoại trong túi quần ra, do tay bị trói cho nên nó cuộn cả lên, may quá cái điện thoại đã yên vị trên tay nó...bấm nút gọi cho ai đó... bật loa ngoài, chỉ còn cách này thôi... Giọng nói bên trong bắt đầu vang lên

-“Hai... Hai ... tới ... cứu... cứu em ... nhanh em ... em sắp chết... rồi ...” – giọng cô ta run run nói không suông một câu

-”Em... em ... không biết...áaaaaaaaaaaaa>

Cái điện thoại trên tay nó văng qua một bên tan nát, tiếp đến là bà ta cho nó ăn vài cây roi vào mặt, khuôn mặt đẹp đẽ bây giờ đã đượm máu...

-“Mày định nhờ người cứu à, họ không tới kịp đâu con à”

-“Tôi xin ...bà tha cho tôi lần... này đi... tôi lạy bà”

-“Mày nghe đây, tha ày mày có làm gia đình tao hạnh phúc như lúc trước không hả con kia... không bao giờ tao tha ày đâu”

Nói xong bà ta đi ra ngoài lấy vài thùng gì đó đem vào đổ xung quanh căn nhà... một mùi hăng hắt khó chịu bốc lên... xăng... đó là xăng

48. Chap 47: Ngọn Lửa Sinh Tử (2)

Tổ Liên vùng vẫy để thoát ra, nhưng dây thừng chắc quá, cửa chảy cả máu mà vẫn không thoát ra được...

Trên tay bà ấy đang cầm một cái quạt diêm, Tổ Liên bắt đầu run sợ... chỉ còn biết cầu nguyện ngay lúc này thôi... chắc là không ai đến cứu cô kịp nữa rồi, chỉ cần một ngọn lửa nhỏ đó thôi ngôi nhà này sẽ bốc cháy...

Giọng nói làm cô lạnh toát cả người vang lên...

-“Chuẩn bị chết đi con hồ ly tinh kia”

-“KHÔNG... CÓ AI KHÔNG CỨU TÔI VỚI”

Bà ta quạt lửa và quăng ngay vào thùng xăng còn dở lúc nãy rồi nhanh chóng phi nhanh ra bên ngoài...

Ngọn lửa bắt đầu bùng cháy dữ dội, lan nhanh khắp ngôi nhà, Tổ Liên vẫn vùng vẫy trước sức nóng của lửa đang lan tỏa khắp nơi, xung quanh chỉ toàn lửa với lửa... chỉ còn cánh cửa trước mặt là lối thoát cuối cùng, cô nhanh chóng cựa quậy để thoát ra nhưng toàn thân đều bị vướng lại do dây trói quá chặt...

Bỗng ngay lúc đó một cái cây trên trần rơi trúng vào chân cô, cứ như ông trời đang đổ thêm xăng vào lửa ấy... đây phải chăng là quả báo như người ta thường nói...

-“ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ” – chân Tổ Liên bị phỏng nặng, lửa nóng ...rất nóng đang dần thêu chết cô...

Không còn hi vọng nào hết, Tổ Liên gục mình xuống nhắm mắt buông xuôi...

Chốc lát có một giọng nói ai đó vang lên...

-“ Tỉnh lại đi Lâm Tổ Liên” – nó nhanh chóng cắt dây cởi trói cho cô ta

-“Chi... Lan”

-“Nhanh ra khỏi đây, lửa sắp cháy rụi nơi này rồi”

-“Sao chị... chị lại ở đây”

-“Bây giờ không phải là lúc giải thích đâu” – nó cố cắt dây nhưng thật sự rất khó khăn với sợi dây thừng đáng chết đó...

Sau một lúc loay hoay cuối cùng nó cũng cắt đứt sợi dây ấy...

Nó nhanh chóng đỡ Tố Liên đứng dậy nhưng do vết thương lúc nãy khá nặng... Cô ta vừa đứng dậy lại ngã ục ịch xuống ngay, đau đớn cô nhăn mặt..

-“Chị chạy ra mau đi mặc kệ em, đây là quả báo của em thôi”

-“Tôi mặc kệ bây giờ không phải là lúc nói những chuyện đó, cố đứng dậy nào, lửa sắp thiêu chết chúng ta đây này”

-“Chị chạy nhanh đi, em không đi được nữa đâu, chạy nhanh lên”

-“Không, đứng dậy mau”

Nó cố đỡ cô ta đứng dậy, nhưng Tố Liên đau đến nỗi không trụ nổi nữa... cả hai cuống cả lên thì bóng dáng ai đó lao nhanh vào ngay chỗ họ..

-“Chi Lan ... em... em cũng ở đây sao”- hần hết sức ngạc nhiên khi thấy nhân vật mình đang cần tìm cũng ở đây liền ôm chầm lấy người trước mặt

-“Điên à, giờ này mà anh còn hành động gì thế hả” – nó cố đẩy hần ra, nhìn con người đang ôm lấy mình giận dữ...

-“Sao em...”

-“Anh đừng hỏi gì cả, mau đưa Tố Liên ra đây nhanh lửa đang nóng lắm rồi này”

-“Anh...”

-“NHANH ĐI”

-“Được ... được... Tố Liên em cố leo lên lưng anh này”

Tố Liên đã yên vị trên lưng hần, họ nhanh chóng chạy ra ngoài...

Đang lúc định bước vội theo chân họ thì một thanh xà ngang rơi xuống trước mặt nó, cánh cửa trước mặt cũng cháy nốt... không thể nào thoát ra ngoài bằng lối đó được nữa...

Bên ngoài mọi người đang xôn xao, người người cố gắng tìm mọi cách dập lửa nhưng ngọn lửa ngày càng dữ dội hơn, thật đáng sợ...

Giờ lúc này đây hần mới phát hiện người con gái kia vẫn còn bên trong, như chết ngay tại chỗ...

Hần lao nhanh vào bên trong để cứu người ấy... nhưng đã bị mọi người giữ lại, hần vào đó bây giờ có nước thành con chuột quay...

Phút chốc căn nhà nhỏ ấy đã nằm gọn trong ngọn lửa dữ dội đang tước lấy tất cả sự sống bên trong...

Lửa ngày càng lan nhanh hơn, nóng hực cả một vùng trời... tất cả lụi tàn nhanh chóng, ai nấy đều bàng hoàng đứng nhìn cảnh tượng kinh hoàng này mà chẳng thể làm gì khác..

Giọng nói oai oái làm mọi người không khỏi rùng mình...

-“Tôi phải vào trong đó, cô ấy vẫn còn bên trong tôi phải cứu cô ấy” –hần cố đẩy mọi người đang giữ chặt lấy mình ra để chạy vào trong đó, nhưng tất cả đều bất lực... họ giữ chặt hần hơn...

Cảm giác bất lực nhìn người mình yêu đang ở trong biển lửa... hần thật sự không chịu nổi...

Một vài giọt nước mắt rơi lả chả trên khuôn mặt xám xịt của ai đó, bất lực mọi hành động của hần đều dừng hần... ngã quỵ xuống đất

Lần đầu tiên cô thấy anh khóc, lần đầu tiên cô thấy anh mình đau đớn như bây giờ... hơn bao giờ hết, cũng là lần đầu tiên cô thấy anh mình yếu đuối như vậy...

-“Hai... em... em xin lỗi...tất cả... tất cả là lỗi do em” – Tổ Liên ân hận nắm chặt lấy tay anh mình, nước mắt không ngừng tuông ra...

“Chát”

-”Bây giờ mày xin lỗi tao thì được cái gì, tại sao không ai khác mà phải là Chi Lan của tao, mày nói đi cô ấy đã làm gì mày hả? –hắn tức giận tát mạnh vào mặt Tổ Liên, mắt hầm hầm lửa giận...

49. Chap 48: Hai... Em Muốn Ăn Kẹo Hồ Lô

-“Em.... Sai rồi... hai... hức...hức...hai ... đánh... hức...em ...đi”

-“Tao không có đứa em gái như mày, mày biến đi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao một lần nào nữa tao thấy tao sẽ giết mày chết đó, CÚT NGAY ĐI”

Thấy anh mình đang tức giận như ngọn lửa trước mặt phừng phừng, cô sợ... sợ... sợ xanh tái mặt, ánh mắt căm hận anh dành cho cô cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt...

Cô sợ lắm nhưng tất cả là do cô, vì ganh ghét cô đã hại chết một mạng người, hại người anh mà cô yêu thương nhất phải ray rức và đau khổ như bây giờ...

-“Hai em muốn ăn kẹo hồ lô”

-“Đợi chút hai đi mua cho Ly Ly ăn nha”

-“Nhanh nha hai”

.....

-“Hai ơi, em mệt lắm rồi không đi nổi nữa đâu”

-“Đây... em leo lên lưng hai công cho”

-“Nhưng mà... em nặng lắm... hai gãy lưng thì làm sao”

-“Ngốc quá, làm sao mà gãy lưng được Ly nhẹ ừ hà”

.....

-“Ly không uống thuốc đâu đáng lắm cơ”

-“Ly không uống thuốc thì làm sao mà hết bệnh được chứ, uống xong hai dẫn Ly đi ăn kem”

-“Không”

-“Được rồi mặc kệ Ly”

-“Haiiiiiiiiiiiiiiiiiii”

-“Bây giờ có uống không”

-“Dạ”

.....

-“Hai ơi tử búp bê của Ly để phòng hai nha”

-“Sao lại để phòng hai”

-“Ly muốn khi nào hai nhìn thấy nó là hai nhớ Ly”

-“Lúc nào hai cũng nhớ tới Ly mà”

-“Nhưng mà em muốn...hức hức”

-“Thôi được rồi nín đi cô em gái nhỏ”

Những kí ức khi cô lên 6 tuổi cứ hiện về.... Lúc bé anh là người cưng chiều cô nhất không la không mắng như ba mẹ... Anh luôn thể hiện tình thương em gái tuyệt đối vì thế mà khi có anh bảo vệ cô chẳng sợ gì cả...

Cô luôn làm một công chúa nhỏ trong lòng anh mình... rồi khi cô bước sang tuổi 15, anh hai có một mối tình dặt lửng... anh chăm sóc quan tâm rồi anh thương anh yêu cô gái ấy ... cũng chẳng có nhiều thời gian dẫn em gái đi chơi, ít quan tâm cô hơn trước... từ lúc đó cô buồn nhiều hơn... dần tạo ra ình những thói quen không tốt...

Khi anh bị cô gái đó phản bội, anh đau cô cũng đau, cô thương cho anh mình... Anh thay đổi hẳn ra, anh hay đi nhậu nhẹt la cà ở bar có đêm chẳng chịu về nhà...

Anh hai cô khác xưa nhiều lắm... cô buồn ... buồn nhiều hơn từ lúc đó, với một đứa trẻ được cưng được chiều giờ người anh đó không những không quan tâm mà còn hay la rầy ... cô sợ...

Cô ghét những người con gái luôn bám lấy anh mình, ghét họ yêu anh vì họ không tốt họ sẽ làm anh đau... cô không thích anh buồn như thế...

Nhưng những gì hôm nay cô làm, cô hiểu không ai khác đã làm anh buồn như vậy ... chính là cô là đứa em gái bé bỏng của anh ngày nào...

Không tìm được nước mắt cô gục mặt khóc như mưa...

Căn nhà cũng đã cháy sạch, chỉ còn những mảnh tường còn vương lại... lửa nhỏ dần... nhỏ dần... mọi người đều buồn nhìn đồng hoang tàn trước mặt...

Hắn cứ như một thằng điên la hét kêu tên nó, ai đứng đó cũng xúc động trước cảnh tượng này...

Ngay lúc đó xe cứu thương cũng đến, mọi người nhanh chóng đỡ 2 anh em họ lên xe, Tổ Liên mệt quá ngất hẳn đi... hắn cứ như người mất hồn ai dắt đâu thì đi đó chẳng còn biết trời trăng gì cả... ai cũng thương cho họ..

Xe đang chuẩn bị lăn bánh thì giọng nói của một người đàn ông gọi với theo rồi mọi người xung quanh xì xào ầm lên....

-“Còn một cô gái đằng kia mọi người ạ” – người đàn ông đó gọi to...

Hắn nghe được liên tung cửa xe chạy ra ngay...

-“Cô... cô gái đó đâu”

-“Đằng kia...” – ông ta chỉ tay về phía góc cây sau ngôi nhà

Hắn nhanh chóng len nhanh vào đám đông rồi chạy ngay đến chỗ người con gái ấy đang nằm... Sững sờ khi nhìn thấy người đang nằm trước mặt không ai khác là nó... là Chi Lan của hắn... là cô ô sin đáng ghét nhất trên đời... là người mà hắn yêu nhất...

Hắn ôm chầm lấy nó, hôn hít lên má ai đó vui mừng đến nỗi nước mắt cứ ứa ra thay vì là nụ cười hạnh phúc...

-“Chi Lan em làm anh sợ lắm biết không hả?”

-“Tại sao lúc này không theo anh ra mà ở lì trong đó chứ”

-“Còn nữa...sao em lại nằm ở đây được”

-“Em... em... trả lời anh đi chứ”

Nó vẫn bất động, ai đó tím mặt... mồ hôi ra như tắm...

-“Chi Lannnnnnnnnn”

-“Dương Nguyệt Chi Lan cô tỉnh lại cho tôi”

Hắn hét to kêu tên nó, nhưng nó vẫn nằm im ...

Ngay lúc đó, một cô y tá chạy đến kiểm tra thì cho hay nhịp thở nó vẫn đều không sao, hắn liền bế ngay nó lên xe...

Tiếng xe cấp cứu vang inh ỏi, nhanh chóng vào ngay bệnh viện...

.....

Phòng cấp cứu vẫn sáng đèn, Tổ Liên và Chi Lan đều vào bên trong...

Hắn đứng ngoài dựa vào cửa lo lắng, cứ vài phút lại liếc nhìn vào bên trong...

Nhưng đâu hay bên ngoài phòng chờ không phải chỉ có mình hắn mà vẫn còn sự xuất hiện của một người khác...

Khoảng nửa tiếng sau, đèn tắt bác sĩ cùng cô y tá bước ra..

-“Bác sĩ ... bác sĩ sao rồi”

Hắn cùng người thanh niên kia ngay lập tức chạy đến hỏi vị bác sĩ vừa bước ra..

Ông điềm nhiên trả lời..

-“Họ không sao đâu, chỉ có cô gái đang có thai là nguy hiểm nhưng bây giờ thì ổn cả mẹ lẫn con rồi, mọi người có thể yên tâm”

Nói xong ông bác sĩ đi nhanh ra khỏi đó... để lại cho 2 anh trai hết ngạc nhiên lại ngạc nhiên..

-“Có thai sao... chẳng phải là” – hắn đỡ người ra, miệng lẩm nhẩm rồi nhanh chóng vào bên trong...

50. Chap 49: Có Thai Sao?

Bên trong là hai cái giường bệnh, bên phải là cô em gái hắn hận đang nằm, bên trái là người hắn yêu. Cả 2 đều đang bất tỉnh nằm đó, tay vẫn truyền dịch...

Có chút xót, chút nhói cho cả 2...

1 bên là người em gái hắn từng thương yêu bây giờ lại làm hắn ghét đến như vậy...

1 bên là người hắn yêu và bây giờ là người hắn có lỗi nhất...

Phải làm sao đây? Khó xử quá à?

Lặng đứng nhìn họ một lúc lâu...

Cánh cửa phía sau lưng hắn bị một ai đó đẩy vào tạo ra một tiếng “cạch” bây giờ trong đầu hắn mới nhớ ra sự xuất hiện của con người kia...

-“Tôi nhớ không lầm anh là Lưu Thiên Vũ”

-“Đúng là tôi cậu cũng nhớ dai thật đấy”

-“Không phải tôi nhớ dai chẳng qua anh từng là tình địch của tôi nên tôi có chút ấn tượng. Anh làm gì ở đây?”

-“Chuyện của tôi chẳng liên quan gì cậu”

-“Nói thế mà nghe được à”

Hắn túm lấy cổ áo của Lưu Thiên Vũ, hắn mắt nhìn anh ta như muốn ra lệnh ‘có nói ra không thì bảo’

Anh ta chỉ mỉm cười rồi gỡ tay hắn ra sửa nhẹ lại cổ áo đã bị nhăn...

-“Đúng là trẻ con, chẳng có chuyện gì mà tôi phải báo cáo với cậu” – nói xong Lưu Thiên Vũ đi ngay đến giường bệnh của nó

Anh ta vuốt nhẹ lên 2 gò má đang xanh xao như trái bí đao của nó, ánh mắt u buồn nhìn ...

Những hành động đó lại một lần nữa làm cho ai đó tức điên, lại bốc khói nữa rồi...

Người kia nắm chặt tay thành nắm đấm muốn cho cái tên đáng chết kia vài phát cho biết mùi, hắn ghét con người đó quan tâm nó như vậy, hắn ghét người khác đụng vào nó...

Nhưng tại sao lại không mở miệng ra ngăn lại được chứ...

Hắn lấy cái tư cách gì để làm điều đó? Người yêu ư?

Hắn tự trách mình tại sao lại có thể vô dụng đến như vậy...

-“Hai..” –giọng nói yếu ớt của đứa em gái đang gọi cắt ngang những gì đang suy nghĩ trong đầu

-“Mày tỉnh rồi à, thấy trong người sao?”

-“Em không sao, hai đừng lo cho em”

-“Mày nghĩ tao đang lo sao”

-“...”

Chỉ một câu thôi... 1 câu đủ để cô hiểu anh mình muốn nói gì

Anh không còn lo cho cô, thậm chí bây giờ cô như cái gai trong mắt... Tổ Liên nghiêng người quay lưng đối diện với anh, cô khóc đó... cô đau đó...

Cô buồn nhiều lắm... cổ nén nỗi đau vào tim, cô khóc...khóc thật nhiều nhưng lại kéo cái chăn ngang miệng nhắm nghiền mắt, cô sợ tiếng nấc của mình làm anh nghe thấy...

Cô biết bây giờ cô có khóc nhiều như thế nào anh cũng chẳng màn tới còn nghĩ đó là nước mắt cá sấu cũng không chừng...

Hắn lặng người nhìn đứa em gái mình, nhìn bờ vai run run... hắn biết Tổ Liên đang khóc, nhưng nhiều đó làm sao có thể bù đắp lại tất cả những nỗi đau mà Chi Lan phải chịu đựng trong mấy năm qua...

Quay sang nhìn nó, nó vẫn nằm đó vẫn xanh xao, trên tay và chân còn vài vết bồng để lại, hắn xót, ở chỗ đó hắn đau... rất đau.

Nhưng vẫn đau hơn là nhìn người con trai kia đang nắm chặt lấy tay người hắn yêu...

Đoạn 1 lúc sau hắn đi xuống canteen bệnh viện mua chút súp cho Tổ Liên và lấy 1 ít nước nóng...

“Cạch”

Đẩy cửa đi vào, thật ngạc nhiên à, trong lúc hắn đi nó đã tỉnh dậy từ lúc nào. Nó tươi hẳn ra, 2 má ửng hồng đầy sức sống so với lúc nãy. Hắn vui lắm khi nhìn người con gái kia tươi tỉnh trở lại.

Nhưng phút chốc hắn không còn thấy vui nữa mà thay vào đó là khó chịu khi thấy họ đang nói chuyện rất vui vẻ, mới tỉnh dậy thôi mà nói chuyện như con chim hot ấy à, mặt hắn càng cau có hơn...

-“Cảm ơn anh rất nhiều Thiên Vũ”

-“Ồ, không có gì đâu em, cái gì anh biết thì anh giúp thôi dù sao anh cũng đã trải qua rồi”

-“Không có anh giúp em chẳng biết sửa cái lỗi đó như thế nào nữa, thật sự rất là biết ơn anh”

-“Em chỉ cần giúp anh việc kia là được rồi” –anh nháy mắt với nó

-“Okie con tê tê em hứa”

-“Nhớ đó nhe chưa, vậy là em sắp thực hiện được ước mơ rồi hê”

-“Vâng, ngày mốt là lên đường bảo vệ bài báo cáo tốt nghiệp”

-“Chúc em may mắn, anh tin em làm được mà, cơ bản mọi thứ em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chỉ còn chờ vào sự tự tin của em nữa thôi”

-“Tự tin... tự tin mà run quá à” – nó mếu mếu cái mặt trông thật sự là rất đáng yêu

-“Hê hê”

-“...”

-“Hai người nói chuyện đủ chưa?” – hắn bước tới cái bàn nhỏ ở giữa phòng đặt nước nóng và súp lên đó, lạnh lùng phán cho họ 1 câu...Nếu không có tên kì đà kia chắc là hắn đã lao tới ôm chặt lấy nó cắn ột phát, nhìn thấy mà ghét à...

Họ chào tạm biệt nhau rồi Lưu Thiên Vũ đi ra khỏi đó, trong phòng bây giờ chỉ còn 3 người, Tổ Liên đã ngủ từ lúc nào, không gian bây giờ chỉ còn nó và hắn...

Khi Lưu Thiên Vũ đi ra khỏi phòng cũng là lúc nó chuyển biến sắc mặt, từ hồng hào trở thành tím ngắt, từ vui vẻ trở thành lạnh lùng...

Tên cóc kia tiến tới gần nó, ngồi cạnh bên giường nắm chặt tay ai đó, ánh mắt lo lắng, giọng bực bội..

-“Em đi đâu mấy tuần nay thế hả? Có biết anh đi tìm em suốt không? Lại còn cắt đứt liên lạc với anh, em biết em tội nặng lắm không hả?”

Nó chẳng quan tâm đến những gì hắn nói ra cũng chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái, liếc sang giường bên cạnh quan sát người nằm đó...

-“Quay sang nhìn anh”

-“...”

-“Anh nói có nghe không hả?”

-“...”

-“QUAY SANG NHÌN ANH”

Hắn tức giận nắm chặt tay nó như muốn nghiền nát nó ra, to tiếng... làm ai đó giật mình quay mặt lại..

Nó nhìn hắn ánh mắt vừa giận... vừa tức... vừa hận... Là ai làm nó như ngày hôm nay? Là ai làm nó đau?

Hắn nhìn nó ánh mắt thâm trầm như muốn cầu xin được tha thứ..

Họ nhìn nhau bao cảm xúc...

Hắn ghé qua má nó để lại một cái hôn thật nhẹ, khẽ mơn trớn vành tai nó, phả một

hơi thở nhẹ nhàng rồi cắn thật mạnh... thật đau. Ai đó giật nảy mình chưa kịp phản ứng làm sao thì đã bị người ấy ôm thật chặt. Một nụ hôn thật sâu, thật mãnh liệt, khát khao sau bao ngày chơi trò “trốn tìm” mệt mỏi. Mối ai đó cứ thế bị xâm chiếm mạnh mẽ, cả người nó mềm nhũn, bị hắn làm cho đến mơ màng, đầu óc trống rỗng.

Nó bị hắn tấn công đến nỗi hô hấp cũng khó khăn, cứ như sắp bị hắn bóp chết...

Người trước mặt đang muốn lấy hết hơi thở của nó thì phải...

Dù có thể cũng chẳng thể làm hắn vui đi những gì sau bao nỗi nhớ, buồn bã và hối hận...

Ngay lúc này, tim nó tưởng chừng như ngừng đập, sao lại thế này rõ ràng nó đã hận hắn như thế nào mà... hắn lấy đi đời con gái nó, nó ghét hắn... rất ghét

Lúc này đây, mới nhận ra rằng dù có hận hắn tới mức nào, tình cảm ấy, tình yêu đó vẫn không cưỡng lại được...

Nó ghét chính mình quá đi à... Tự hứa phải trả thù dù có thế nào cơ mà...

Ai đó bực, cắn mạnh vào đôi môi đang đùa giỡn kia, ai đó ngậm ngùi nhìn mặt tròn tròn mắt nhìn nó..

-“Buông ra đi, mệt chết đi được”

-“Ai đời hôn người yêu mà mệt à”

-“Tôi và anh chẳng có quan hệ gì hết nhá, tôi không quen biết anh”

-“Vậy còn đứa con trong bụng”

-“CÁI GÌ”

-“Em chưa biết gì sao?”

-“HẢ”

-“Em là đang có thai với anh đó”

-“Có thai sao? Anh điên à”

-“Anh biết là anh sai, anh ngu, anh thật ngu, thật đáng ghét, thật đáng chết, vì anh mà ... em khổ, hãy tha thứ cho anh”

-“I don't care”

-“...”

51. Chap 50: Mật Ngọt Chết Ruồi

Hắn trầm mặt, thoáng buồn biết chắc hậu quả sẽ như thế này, không giỡn mặt với nó được nữa, đành dùng biện pháp ‘mật ngọt chết ruồi’, là biện pháp mạnh đó nha...

Từ lúc đó hắn cứ lấy nhẩy hết lần này đến lần khác, không ép nó ăn cháo thì cũng ép nó uống sữa... nhưng tất cả ... tất cả mọi thứ đó đều nằm cả trên người hắn.

-“Cố ăn một chút thôi, em còn phải nuôi con của mình đấy”

-“Chỉ mới mấy tuần thôi mà anh điên nhiều thế cơ à”

-“Em muốn nói sao cũng được hết, cố ăn một chút thôi, từ sáng giờ em đã có gì trong bụng đâu”

-“Đã bảo tôi không ăn mà, đem ra hết đi”

Nó một mực không ăn lại còn hất ngay tô cháo nóng vào người hắn, đây là lần thứ 4 thôi à..

Khiến ai đó phát khùng, cuối cùng hắn chẳng còn kiên nhẫn, chỉ thẳng vào người đối diện, ai đó tức điên nhấn mạnh từng chữ..

-“Được, tôi cóc cần em có tha thứ hay không, em không chấp nhận hay không quan tâm tới cảm nhận của tôi cũng được. Nhưng hôm nay tôi nói rõ ràng cho em biết nhé, từ giờ em và con là của tôi, không ai được quyền quyết định những gì tôi muốn, kể cả em”

Nói xong hắn không thèm đôi co với cái người cứng đầu cứng cổ trước mặt nữa, lấy ngay 1 tô cháo khác múc 1 muỗng cháo, tay còn lại bóp miệng nó...

Cứ thế mà làm, nó chẳng kịp làm gì, cháo vào miệng là cứ nuốt... cũng may là cháo thịt băm chớ có xương là toi mạng con nhỏ...

Thế là 5p thôi cháo đầy cả bụng người kia... Ai đó bực nhần nhó..

-“Tôi... nhin anh”

-“Nhin anh sao?”

-“Nhịn... nhịn không phải là nhục, mà là gom lại 1 cục tôi DỤC VÀO MẶT ANH ĐÓ”

Cục tức này nó nuốt không nổi mà, mặt ầm ầm sát khí, nếu như nó có ‘súng nước’ chắc cũng dám bắn cái người trước mặt à, thật đáng ghét mà...

Ai đó quăng 1 lèo cho người kia đứng hòng...

-“HẢ”

-“Ờ... tức chết đi được” – nó ôm bụng cứ muốn nôn ra hết những gì đã nuốt vào

-“Em không sao chứ, ồm nghén sao? Để ... để anh gọi bác sĩ”

-“Anh gọi bác sĩ ngay đi, nhanh đi tôi sắp chịu hết nổi rồi”

-“Được... được anh đi ngay”

Hắn nhanh chóng cong chân lên mà chạy... 1p30s sau bác sĩ đã có mặt...

-“Đâu?... đâu? Ai bị làm sao?” –ông bác sĩ thở hổn hển hỏi

Nó bực dọc chỉ tay về người đứng cạnh ông ấy, quát to:

-“ANH TA ĐANG ỒM NGHÉN ĐÂY, ÔNG KHÁM NGAY CHO ANH TA ĐI”

-“HẢAAAAAAAA”

Cả 3 đồng thanh trừ nó, vị bác sĩ ngơ ngác ngó ngang ngó dọc, chẳng hiểu chuyện gì nữa...

-“Là cô ấy đang không khỏe” –hắn cố bình tĩnh lấy lại cú sốc lúc nãy, trầm giọng nói...

-“Tôi không có thai mà cứ bảo tôi có thai, ông cứ khám cho anh ta biết đâu có ‘vật thể lạ’ trong bụng anh ta thì sao”

Lại bị sốc lần 2... mọi người suýt chết ngất... vì câu nói bá đạo của nó...

Hắn tức điên, cứng cả họng, đi ngay về chỗ nó vén nhẹ cái áo ngang bụng đặt tay vào đó...

-“Là con tôi trong này, hôm trước bác sĩ nói như thế”

-“A... anh làm cái quái gì thế”

Ông bác sĩ có chút ngạc nhiên, mặt đổi sắc nhìn sang chiếc giường bên cạnh, người ngồi trên đó từ nãy đến giờ đã méo mặt, hơi run run...

-“Tôi cứ tưởng cô này mới là vợ cậu”

-“HẢ”

Sốc lần 3 à nha... lần này tiêu rồi... Tổ liên bắt đầu thấy sợ, ánh mắt nhắm nghiền lại ụp mặt vào 2 đầu gối, nước mắt cô rơi lả chả nhưng chẳng ai thấy...

Thật sự... bây giờ cô trống rỗng.

-“Bác sĩ nói vậy là sao? Chẳng nhẽ...” –nó căng tròn mắt to hét cỡ cổ hỏì..

-“Đúng... người có thai hôm trước tôi nói là cô ấy”

Nói xong ông bác sĩ kia đi ngay ra khỏi phòng, để lại không gian cho 3 người, không khí bây giờ căng thẳng đến khó thở ...

-“Mày bày cái trò gì thế hả con kia?” – hắn tức phát điên trước lời nói của ông bác sĩ lúc nãy, tay cung thành nắm đấm, ánh mắt bùng bùng như một con hổ dữ sắp xé sát con mồi...

-“...”

-“Nó là con của ai”

-“...”

-“Tao nói mày có nghe không hả? Thằng đó là thằng nào?”

-“...”

Mặt kệ những gì anh nói, Tổ Liên từ đầu đến cuối vẫn lặng yên không ngốc đầu lên, đến khi nghe 1 tiếng “Xoảng” giờ lúc này cô mới giật mình ngược lên nhìn anh, anh thật đáng sợ mà... đây cũng là lí do mà cô luôn sợ anh...

Anh hất tung những gì trên bàn xuống đất, mọi thứ đều vỡ ra ... anh nhìn cô ánh mắt như bốc hỏa...

Cô sợ... sợ đến lắm tấm mồ hôi trên trán..

“Bốp”

Anh đánh mạnh vào mặt Tổ Liên làm cô sợ đến phát khóc, cô khóc nức nở

-“Lâm Tổ Liên tao thật sự thất vọng về mày, mày không có tư cách làm em tao, mấy lần trước mày cặp hết thằng cha này đến thằng cha kia, tao bỏ qua hết, nhưng hôm nay mày gây ra hậu quả này, tao để coi ba dạy mày như thế nào”

-“Hai... đừng nói... đừng... đừng nói cho ba biết, ông ấy giết em chết” –Tổ Liên nước mắt ngấn nước mắt dài năn nỉ, van xin anh

-“Chết tiệt”

Hắn bực dọc chữ thề 1 tiếng...

Ngay lúc này nó chạy đến trước mặt hắn, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói chua xót...

-“Anh cũng chẳng có tư cách gì mà nói em mình như vậy đâu. Đời con gái anh biết nó quan trọng như thế nào không hả? Tổ Liên nó bị như vậy anh là anh 2 mà không biết an ủi lấy 1 tiếng ngược lại anh mắng nó, anh đã từng chăm sóc, quan tâm, bảo vệ nó chưa? Anh là anh 2 thế hả? Đồ tồi”

-“Em là đang lấy 2 chuyện gộp lại 1 đó sao?”

-“Đúng thì sao”

-“Em ... khá lắm”

Nó nhìn hắn... nhìn sâu trong mắt hắn, hận ... hận và hận...

52. Chap 51: Tẩu Thoát Không Thành

Vài tuần trước...

Một ngày mưa, gió phất làm lạnh lòng người

-“Bà ơi, con xin lỗi vì dọn đi quá đột ngột không nói trước”

-“Sao vậy con, con có chuyện gì sao?”

-“Không có gì đâu bà ơi, thời gian qua con cảm ơn bà rất nhiều”

-“Con dọn đi sớm quá bà không có quà gì cho con hết”

-“Dạ thôi con biết ơn bà nhiều lắm rồi”

-“Con ngốc này, khi nào có thời gian thì ghé chơi với ông bà nghe con, con đi đột ngột như vậy, bà nhớ con lắm”

-“Con cũng nhớ bà lắm...” – sau câu nói đó là những giọt nước mắt ngậm ngùi, 2 bà cháu họ ôm nhau cảm động...

.....

Sài Gòn mưa rồi, lòng người cũng lạnh lắm rồi, cuộc sống là vậy, không ai tô vẽ chúng bằng những gam màu hồng mãi được...

Nhật...

Cuộc đời nó chứa đựng những phiền muộn, lo âu, vui dập... chẳng bao giờ tự nhiên cho ta một cảm giác bình yên bao giờ...

Nó đã từng yêu, từng tin, từng mơ mộng đến một cuộc sống chỉ có hoàng tử và công chúa, có những giấc mơ lãng mạn, họ yêu nhau, yêu say đắm...

Nhưng...

Bây giờ khác rồi đó mãi chỉ là những hình ảnh do nó tự vẽ ra, không bao giờ có thật... niềm tin mất rồi hy vọng còn đâu...

Những suy nghĩ đó cùng với tiếng ‘ùnh ỳnh’ của từng toa tàu chạy xa... xa ... xa mãi cái Sài Gòn đau lòng người đó về lại quê hương, một nơi nó cũng từng có biết bao kỉ niệm ...

.....

“Tíng...Tong”

2 tiếng chuông kéo dài, cánh cổng mở ra, bao cảm xúc cứ trào về...

Ai đó mừng đến phát khóc...

–“Hạ”

–“Cái Lan... bà... đúng bà rồi... trời ạ, tôi nhớ bà lắm đó”

–“Tôi cũng nhớ bà và cái Duyên lắm đó đa”

–“Về mà không báo trước à, tôi ghét bà lắm đây này”

–“Ai vừa mới nói nhớ tôi mà”

–“Cóc thềm giỡn với bà”

–“Thôi cho tôi xin mà, tôi cố tình làm 2 người bất ngờ đó, cái Duyên đâu?”

–“Nó về quê mấy hôm ngày mốt nó lên cùng tôi chuẩn bị báo cáo tốt nghiệp bà ạ...”

–“Tôi cũng về cùng mấy bà chuẩn bị lên ‘kinh ứng thí’ đây này”

–“Thôi vào nhà mau tôi có nhiều chuyện muốn nói với bà lắm”

–“Tôi cũng vậy mà...”

2 người cứ thế thao thao bất tuyệt, đi dần ... xa dần... khuất dần sau cánh cổng...

.....

–“Cái chỗ này của tôi làm sao ấy” –nó nhìn vào bài báo cáo của mình

–“Hình như bị lỗi chỗ này rồi Lan à” – Nhật Hạ chỉ vào chỗ bị sai

–“Bây giờ phải làm sao đây Hạ”

–“Cái này thật sự bị lỗi trầm trọng rồi, cái số này ảo quá à, bà nhìn thử xem nè”

–“Đúng ha, vậy bây giờ phải làm sao?”

–“Tôi chưa gặp trường hợp này bao giờ”

–“Tiêu rồi đó đa... huhu...”

–“Anh giúp được không” – một người thanh niên bước vào chỗ họ đang ngồi, anh ta nhẹ nhàng hỏi

–“Sao anh vào đây được” – Nhật Hạ liếc mắt sang người đối diện

-“Anh thấy cổng không đóng, ở nhà toàn phụ nữ mà để cổng vậy à”

-“Mặc kệ tôi liên quan gì anh”

Thấy 2 người họ, cứ 1 tung 1 hứng nó khó chịu nhảy vào ...

-“NÈ... 2 người quên sự hiện diện của tôi à”

-“Chào em Chi Lan, tại cô gái này cứ bướng bỉnh lại anh”

-“Anh là...” – nó cố lục lọi lại hình ảnh người trước mặt, nhưng thật sự ... thật sự là không nhớ à...

-“Lưu Thiên Vũ từng để ý đến em”

-“À, em nhớ rồi, anh học khóa trên mà đúng không”

-“Đúng rồi, vậy có cần anh giúp gì thì nói nhé”

-“Em đang gặp khó khăn ở chỗ này nè, anh giúp với”

.....

-“Vậy là cuối cùng cũng sửa xong, cảm ơn anh nhiều lắm nhé Thiên Vũ”

-“Em cứ thế”

-“Thiên Vũ có phải anh thích Nhật Hạ không?”

-“Em nhận ra à”

-“Nhìn ánh mắt của anh dành cho Nhật Hạ là em đoán ra ngay mà, vì em cũng từng bị ánh mắt đó làm cho ...”

-“Em và Bảo Khánh có gì sao”

-“Không anh à... Thiên ... Vũ...”

-“Anh đang nghe đây, em nói đi”

-“Anh... anh nhìn kia, cô gái kia”

-“Đâu, cô ấy bị làm sao”

-“Cô ấy bị người phụ nữ... bắt cóc thì phải”

-“Anh thấy rồi”

-“Bây giờ làm sao anh? Báo ... công an?”

-“Chúng ta đi theo họ trước đã”

Ngày hôm sau, 2 bệnh nhân phòng 1403 cùng xuất viện, hẳn cũng đã gọi ẹ đến đón Tổ Liên... Bà cũng biết được mọi chuyện nhưng rồi cũng chẳng nói gì, bà biết Tổ Liên như thế 1 phần lỗi cũng do bà nuông chiều, không nghe theo lời chồng... Bà giận mình thương con, khóc sưng cả mắt thương cho đứa con gái tội nghiệp của mình...

Trong lúc hẳn đưa mẹ và em gái ra xe, ai kia nhanh chóng ‘tẩu thoát’

Chạy đến bên đường bắt 1 chiếc taxi nhưng chẳng may sao, 1 chiếc Ford đang lao tới xém xiu nữa là đâm chết nó à... Nó định chửi cho họ 1 ‘tặng’ thì giật mình khi thấy người trong xe bước ra, ai đó sớm bủn rủn hết cả người chỉ biết đứng trơ ra đấy...

Nó cố hít 1 hơi thật sâu, chuẩn bị thôi nào, sẵn thế ai đó bung chân chạy thật nhanh...

-“A...”

Tít tất cả người nó bị cánh tay sắt chắc kia kẹp túm lấy, nó ngã nhào vào người đang đứng đó... Hấn ôm chặt nó vào lòng cứ như sẽ không bao giờ để người đó chạy thoát một lần nào nữa, vòm ngực anh sắt chắc bao phủ lấy người nó, mùi hương nam tính thật dễ chịu làm sao, nó lại bị cái cảm giác này mê hoặc... thật đáng ghét mà...

Ai đó nhẹ nhàng lên tiếng

-“Em... vẫn còn muốn trốn?”

-“Thả tôi ra, anh không có quyền ... ummmm”

Không kịp để nó dứt câu, hấn liền cúi xuống chiếm giữ lấy đôi môi đang căng mọng của nó 1 cách thô bạo, nó vẫn ngoan cố vùng vẫy không yên, thái độ của nó chắc là đang hận... hận hấn nhiều lắm..

Ai đó vẫn mặc nhiên, giữ chặt 2 tay nó, vẫn trao nụ hôn nóng bỏng, vẫn chiếm đoạt 1 cách thô bạo, mặc nó đang khó chịu, mặc mọi người xung quanh đang dòm ngó...

Hấn vẫn cứ thế, vẫn tiếp tục...

Đoạn hấn dừng lại nhìn sâu vào mắt nó

-“Anh phạt em vì tội vẫn còn muốn chạy trốn”

-“Anh thích phạt người khác bằng cường hôn thế này à”

-“Không... chỉ riêng với em thôi”

-“Anh vẫn ngang ngược như lúc nào, tôi ghét... rất ghét anh”

-“Anh tin rồi em sẽ yêu anh như lúc trước”

-“Không bao giờ trừ khi heo nái biết leo cây”

-“Rồi heo nái sẽ biết leo cây thôi”

-“Tôi là tôi chờ xem đây”

-“Em thật sự ghét anh đến vậy sao”

-“ĐÚNG”

Ai đó cứ nói làm tim ai đó đau nhói... trái tim hấn chỉ yêu 1 người và cũng sẽ chỉ đau vì 1 người, như thế đã là gì so với những gì hấn đã làm.

53. Chap 52: Ép Hôn

Hấn kéo tay nó vào xe cần thận thắt dây an toàn, mặt hấn áp sát vào mặt nó, mùi hương nam tính xộc vào mũi làm nó có cảm giác quen thuộc dâng lên... lại cái cảm giác đó, tim ai đó lại loạn nhịp nhưng vẫn cố giữ nhịp thở đều đều kéo ai đó phát hiện...

Hấn ngược lên nhìn nó mỉm cười, ai đó ngượng đỏ mặt

-“Anh đã làm gì đâu mà căng thẳng quá vậy”

-“Tôi... tôi căng thẳng lúc nào”

-“Tim em đang nhảy lung tung đó thôi”

-“Không có”

-“Anh cảm nhận được, đồ ngốc”

-“Anh...”

Chết tiệt... lần này là bị đoán trúng rồi, xấu hổ quá đi à... Nó cố né tránh ánh mắt của người bên cạnh, chột bàn tay của hắn nắm chặt tay nó... Ai đó giật mình rút tay lại, nhưng vẫn không được tay người kia nắm rất chặt, bàn tay ấm phủ chặt bàn tay lạnh kia, nó có chút dễ chịu, chỉ muốn cảm giác này sẽ không bao giờ ngừng lại...

-“Anh yêu em”

Vâng, nó biết điều đó, hắn nói cứ như thừa... tim nó lại 1 lần nữa không nghe lời mà sắp nhảy tung ra ngoài mắt rồi

Sao lạ quá nhỉ? Cũng là 3 từ này nhưng khi nghe hắn nói nó có cảm giác thích lắm...

Bao năm qua nó chờ cái cảm giác này... chờ... chờ trong mỗi mòn... mà hắn vẫn biến biệt... nó ghét

Cảm giác cứ lâng lâng làm nó quên luôn chiếc xe kia đang đưa mình đi đâu

Chiếc xe dừng trước cổng biệt thự quen thuộc...

-“Nhà... nhà...”

-“Em sao vậy”

-“Sao anh lại...”

-“Ngày mai em đi bảo vệ báo cáo tốt nghiệp rồi anh muốn em thoải mái 1 chút”

-“Anh cũng biết nghĩ cho tôi quá”

-“Là vì anh thương em”

-“Thôi... không cần nói những lời ngọt ngào giả tạo đó đâu”

-“Tùy em thôi”

-“Tôi vào đây dù sao cũng cảm ơn”

Nó đẩy cửa xe ra, bước vội chẳng thèm nhìn sắc mặt của người ngồi đó...

Mặt hắn xám xịt, nó vô tình đến thế là cùng... hắn vội bước theo nắm vội cánh tay kia giật ngược lại, giọng nói lãnh đạm

-“Em đừng mong tìm cách trốn anh”

-“Nếu tôi thích anh làm gì được tôi?” – nó ngênh mặt tự tin

Hắn mỉm cười bình thản nghịch tặc của nó nhẹ nhàng – “Nếu em có đủ bản lĩnh đó”

-“Được thôi, anh chờ mà xem”

-“Anh càng lúc càng có hứng thú với em đó”

Đoạn hắn dừng lại để 1 nụ hôn nhẹ trên trán ai đó...

Cảm giác là gì đây? Sao thích quá đi à, thôi cố làm mặt lạnh thế này lại hay, ai đó cười thầm trong bụng...

Hắn dừng lại nhìn vào mặt nó, ánh mắt nó chuyển từ đắc thắng sang lo sợ...

Có lẽ nào? Anh ta phát hiện ra những gì nó đang suy nghĩ... không phải chứ, có thể chỉ mong tìm chỗ chui thật nhanh thôi à, xấu hổ chết đi được...

-“Em vào đi, thời gian này anh sẽ không làm phiền em”

Nó thở phào nhẹ nhõm, cứ ngỡ đã bị đoán trúng tim đen 1 lần nữa chứ, lấy lại phong thái lúc đầu, thản nhiên trả lời

-“Anh chắc”

-“Không tin anh sao?”

-“Cách tốt nhất là anh đừng bao giờ làm phiền tôi nữa”

Ai đó chưa kịp dứt lời đã bước ngay vào bên trong, để hẳn đứng nhìn cho đến lúc bóng nó khuất dần... khuất dần sau cánh cổng

Một cái bĩu môi, một ánh mắt lạnh đậm, một câu nói móc cùng với cách lạnh lùng của nó khiến ai đó lại càng muốn tấn công...

.....

Cuối cùng mọi việc của nó cũng xong chỉ chờ kết quả nữa thôi...

Đúng như những gì hắn hứa, mấy ngày qua hắn không tìm đến làm phiền nó, cũng chẳng liên lạc lấy một lần... Nhưng thôi như vậy cũng tốt, ai đó tự an ủi...

Nó định tự thưởng mình một kì nghỉ thoải mái nhất nhưng lại bị người ba đáng kính réo về nhà ngay

-“Ba à, về gấp vậy sao? Mà có việc gì ạ?”

-“Nhưng...”

-“Được rồi, sáng mai con về sớm”

Lại khăn gói về quê, trong lòng có chút tiếc nuối vì bỏ lỡ một dịp đi chơi cùng 2 đứa bạn thân suốt 4 năm đại học..

Nhưng rồi lại thôi, vì thương ba mẹ ở nhà... nó ngồi trên xe suy nghĩ... suy nghĩ điều gì đó...

Bước vào cổng nhà, ngạc nhiên... ngạc nhiên chưa, có rất nhiều thứ thay đổi... Cánh cổng cũng sơn sửa lại mới tanh, còn cái kia nữa... cái ... cái xích đu mà nó rất thích đã bị đứt trong một lần bão lớn cũng đã được sửa lại, rất đẹp à...

Tường cũng được sơn sửa, xung quanh nhà khác quá...hay là nó đi lộn nhà, định quay ra xem lại sổ nhà thì bóng dáng ai quen thuộc gọi tên nó

-“Chi Lan con về rồi sao?”

-“Ba, nhà này...”

-“Nhà của mình, có gì lạ sao con?”

-“Không giống...”

-“Ba sẽ giải thích, con vào nha đi”

-“Vâng ạ”

.....

-“CÁI GÌ”

-“Con bình tĩnh đã”

-“Sao lại kết hôn sớm thế hả ba, con chưa muốn”

-“Ba đã tìm được đối tượng thích hợp cho con, anh ta rất tốt con à”

-“Nhưng con chưa muốn lấy chồng bây giờ”

-“Con cũng tới tuổi lấy chồng có gia đình rồi còn gì, chẳng nhẽ muốn ở vậy với ba mẹ suốt đời sao”

-“Con...”

-“Ngày mai anh ta đến coi mắt, con chuẩn bị thật đẹp vào”

-“Tất cả những gì thay đổi hôm nay cũng là do anh ta...”

-“Đúng, cậu ấy rất tốt đã cho người đến sửa hoàn toàn những thứ này”

-“Nhưng ... ba à, ba biết anh ta là người như thế nào đâu mà làm như vậy, nhờ người ta nói mình lợi dụng họ thì sao”

-“Không sao đâu con, họ cóc dám nói vậy đâu”

-“Sao ba tin chắc được như vậy chứ”

-“Ba biết rõ anh ta mà, con đừng cãi lời ba nữa, ba đã quyết định rồi”

-“Ba...”

Nó dù biết có cãi lời ba thì cũng chẳng thay đổi được gì, vì khi ông ấy quyết định rồi thì đừng mong thay đổi...

Chỉ còn cách làm theo những gì ông ấy muốn, nhưng cũng chẳng sao, đây cũng là dịp hay để nó được bày trò quậy phá một bữa...

Ai đó mỉm cười đắc ý, như mở cờ trong bụng, nước cờ này nó thắng chắc...

54. Chap 53: Gả Cho Anh

Sáng hôm sau nó dậy rất sớm chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo, ba nó rất hài lòng vì đứa con gái đã ngoan ngoãn nghe lời mình

Nhưng sự tình trở trêu đâu ai hay nó đang định giở trò...

Đúng 9h, người đó xuất hiện, nó cũng muốn xem anh ta bảnh trai đến mức nào, nhưng cũng muốn xem thái độ của anh ta hoảng sợ thế nào khi gặp người con gái ‘đẹp’ như nó...

Ba mẹ đang trò chuyện với anh ta, đợi đến khi ra hiệu nó bước ra ngay...

A ... nôn quá à, nếu Bảo Khánh mà thấy bộ dạng của nó lúc này, ôi thôi anh ta xỉu chết mất...

-“Chi Lan ra đây đi con” – giọng ba nó oai oái bên ngoài gọi vào

Vậy là sắp có trò hay để xem rồi à, chuẩn bị thôi nào, ba mẹ rất hài lòng vì đứa con gái ngoan ngoãn của mình

-“Chào mọi người”- nó nhẹ giọng yếu điệu

-“HAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Cả nhà giật mình... người trước mặt... là một con ‘quỷ’ thì đúng hơn...

Tóc tai bù xù, 2 mắt thâm đen không khác gấu trúc là bao... còn... cái miệng đỏ chót tèm lem tùm lum... mặt nó chẳng biết trét cái gì mà đen thui à, bộ đồ nữa, cái áo vá cả chục mảnh, còn cái quần đen ống ngắn ống dài kia chẳng phải cái nùi giẻ ngoài chuồng heo sao... bộ dạng đó lại còn đi giày cao gót nữa à...

Ôi! Con gái ơi, con bày cái trò gì thế này...

Ba mẹ và anh chàng kia chết đứng, họ bị sốc toàn tập

Anh chàng kia chẳng phải... chẳng phải... thôi chết rồi, xấu hổ quá đi à, chui ở đâu cho lẹ bây giờ... Bảo Khánh – sao anh cứ ám nó hoài vậy nè, anh muốn nó sống sao đây...

Lần này toi rồi...

-“Con bày cái trò gì thế hả” – Ba nó hỏi, rồi cũng bật cười trước bộ dạng đó

-“Con... con, sao lại là anh ta?” – Nó chuyển từ xấu hổ sang bực dọc

-“Thôi... thôi vào trong thay đồ ra cho ta, cái con bé này xấu hổ chết đi được” – mẹ nó đẩy nó vào bên trong

Ai đó vừa ngượng vừa giận chạy vội vào phòng, ván cờ này nó thua thê thảm à, đúng là người hại không bằng trời hại mà... nhục nhã trước mặt hân quá mà.. còn đâu là hình tượng ‘tiểu thư đài cát’ nữa đây chứ

Nó vừa khép cửa phòng lại cũng là lúc cả nhà có một tràng cười vỡ bụng

-“Bảo Khánh con thông cảm cho con bé vì ta không có nói người hôm nay đến đây là con” –ông Dương vừa ôm bụng cười vừa nói...

-“Con biết mà, cô ấy cũng xinh ‘phết’ ”

-“Ta biết nó làm vậy là vì không muốn lấy ai khác ngoài con”

-“Chuyện này con không chắc, cô ấy vẫn còn hận con nhiều lắm”

-“Ta là ba nó, ta hiểu con mình nó ra sao, con cứ yên tâm nó bướng như vậy thôi chứ nó vẫn còn thương con nhiều lắm”

-“Vâng..”

Hai người đàn ông cùng trò chuyện về một cô gái ‘ngốc’... cuối cùng thì cô ấy cũng bước ra, bây giờ là một Bạch Tuyết đẹp chứ chẳng còn là bà phù thủy nào đó

Nó mặc cái đầm hồng ngang gối kiểu cách đơn giản, nhẹ nhàng, có chấm bi ngang vai, tóc búi cao, mặt đen thui lúc này thay vào đó là một lớp kem dưỡng mỏng, 2 má lót màu hồng nhạt, đôi môi lem lét bây giờ là một màu hồng nhẹ nhàng...

Giọng mẹ nó vang lên

-“Công chúa nhà ta ra rồi đây”

-“Sao con có thể biến mình thành ‘Thị Nở’ như thế hả” – ba nhìn bộ dạng nó mà lên tiếng

-“Làm sao con...”

Chẳng nhẽ nói với mọi người là vì không muốn lấy chồng mà bắt buộc nó mới làm như vậy... không thể nào, như thế hân sẽ nhìn nó bằng con mắt gì đây... không được.

-“Em có cần vì anh đến coi mắt mà tạo ra một chương trình quá ấn tượng này không?” – giọng nói trêu ghẹo, ai kia thẹn đỏ mặt như trái cà chua

Anh ta là đến coi mắt sao? Quên mất luôn à...

-“Làm ơn đi, tôi không rảnh vì anh mà làm như vậy, tốn công vô bổ à”

-“Lan, con đồng ý với Bảo Khánh đi” – ba nó lên tiếng

-“Mẹ thấy cậu ấy tốt với con lắm đó”

-“Con cảm ơn 2 bác”

Hân biết được phần thắng sẽ thuộc về mình, liếc mắt đưa tình nhìn nó, mỉm cười nhẹ nhàng...

-“Gả cho anh”

-“Anh ngủ thêm chút nữa đi”

Nó lẳng lơ buông một câu vô tình...

Ai đó bước đến gần người đứng đó, hân siết chặt lấy eo nó, cười dịu dàng...

Nó khó chịu, đẩy hân ra, nhưng càng đẩy lực hút càng mạnh, hân siết chặt hơn, ai đó chau mày nhăn nhó..

-“Tôi có thể đồng ý lấy một người đàn ông khác nhưng tôi sẽ không bao giờ đồng ý lấy anh”

-“Không sao, em không đồng ý cũng được. Anh chỉ biết bây giờ anh muốn cưới em, muốn em là người vợ bên cạnh anh suốt đời. Dù sao thì chúng ta cũng...” – lời nói có chút ẩn ý, nhưng đủ để nó hiểu...

-“Đồ trơ trẽn”

-“...”

-“Chi Lan con không được nói chuyện như vậy” – ba nó tức giận trước thái độ của nó, ông mắng...

-“Con... con nói có gì sai”

-“Cho con ăn học tới chừng này mà con ăn nói thiếu phép lịch sự thế hả?”

-“Con...”

-“Không sao đâu bác, sau này về con dạy bảo lại cô ấy”

-“Anh dám?”

-“Với em thì cái gì anh cũng dám”

-“...”

Lại một bàn thua trông thấy... nó giận vì ba mẹ không bảo vệ mình mà đứng về phía hấn...

Ai đó cũng chịu ‘gã’ cho người kia sau một hồi cãi vã, chỉ là nghe lời ba mẹ thôi à... thật sự nó đang tính toán chuyện trên trời dưới đất gì cũng chẳng ai biết...

Hấn đáng ghét quá à, lúc nào cũng làm nó điên đảo, bày ra thế trận rồi bắt nó vào mê cung để bị lạc trong đó không biết đường ra...

Nhưng hấn ngược lại rất thích cái tính cãi bướng của nó, rất đáng yêu...

55. Chap 54: Lâu Đài Cổ Tích

-“Cảm ơn em đã cho anh một ngày thật đặc biệt”

-“Đi vào mà cảm ơn ba tôi”

-“Em rút cuộc muốn như vậy đến bao giờ?”

-“Cách tốt nhất anh biến ngay đi đừng để tôi nổi giận”

-“Anh mặc kệ, trước sau gì thì em cũng là vợ anh, chấp nhận từ lúc này đi cô bé à”

-“Làm vợ anh thì đã sao? Tôi mãi mãi chẳng bao giờ cho anh một cơ hội nào nữa đâu”

-“Bây giờ tâm trạng anh rất vui nên tạm tha cho em” –hấn vòng tay qua siết chặt eo nó, ai đó tức giận trừng mắt nhìn người kia.

-“Những ngày qua anh không làm phiền tôi là vì cái lí do này sao?”

-“Em đúng là rất hiểu anh, chúng ta rất hợp nhau đó” – hấn cười đầy tình ý

-“Xin lỗi, anh hiểu lầm rồi, tôi không có nhiều thời gian để nói chuyện vô bổ với anh”

Nói xong nó gỡ tay hấn ra rồi quay vào trong nhà, ai đó vội bước theo kéo tay cái người bướng bỉnh kia lại...

Ánh mắt lo lắng của nó nhìn hấn như muốn cảnh báo hành động tiếp theo không được thực hiện tại đây...

-“Anh dám làm bậy tôi sẽ giết anh”

-“Giết anh cũng làm”

Hấn lại bắt đầu cưỡng hôn cái người cứng đầu cứng cổ kia, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng mà nóng bỏng trên môi nó...

Chỉ được vài giây, ai đó nhanh chóng thoát khỏi nụ hôn đó rồi ngo ngoàng đọc...

-“Anh hôn vợ anh, em có gì mà phải lo lắng”

-“Tôi làm gì sai? Sao lại phạt?”

Câu nói của nó làm ai đó phải bật cười...

-“Lúc nào anh cũng phạt em hết, nhớ nhé”

-“Anh...”

-“Hay là em muốn anh phạt nặng hơn”

-“Về đi”

-“Giận anh rồi sao? Anh xin lỗi bà xã đừng giận mà”

-“...”

-“Bà xã, anh về ngày mốt anh xuống rước em”

-“...”

Nó vẫn mặc kệ cho cái người kia đang nheo nhéo bên tai, bỏ mặc hấn một mạch đi vào trong nhà...

Trời! thế trận gì đây? Mọi người nhìn nó thế này là thế nào? Ba ... mẹ... hai người chơi ác quá.

Họ nhìn nó, nụ cười nham hiểm đầy chăm chọc

-“Con và cậu ấy nhanh đến thế”

-“Mẹ nói cho con biết, mẹ thề là không có ý nhìn trộm hai đứa đâu là do ba con...”

-“Bà nó cứ vậy, tôi nào có rình chúng nó, tôi vô tình đi ngang thấy tụi nó đang hôn nhau rồi đứng lại nhìn thôi mà”

-“Mẹ cũng vô tình nhìn thấy con à... mẹ không có ý..”

-“...”

-“...”

-“Ba mẹ... hai người thiệt là...”

Nó đỏ mặt, tím tai đi ngay tức khắc chẳng chờ họ kịp nói tiếp...

Ba mẹ nó sao mà tàn nhẫn đến thế, họ cứ trêu nó hết lần này đến lần nọ mặc cho nó mắc cỡ đỏ mặt... Đã vậy còn cho con gái ăn ‘đưa bỏ’ của hai người, đúng là quá đáng mà.

.....

Hai ngày sau...

Trời quang mây tạnh nhưng mây đen kéo đến trong chiếc xe hơi sang trọng. Người ngoài nhìn vào thì ngỡ họ đang rất hạnh phúc, cô gái trên xe cứ bị giữ chặt bởi bàn tay to lớn của anh chàng kia.

-“Anh lại muốn đưa tôi đi đâu?”

-“Em ngoan ngoãn ngồi im đó đi, một chút xíu nữa là đến rồi”

-“Cái chút xíu của anh nó to chừng này này” – nó đưa tay ra miêu tả cho câu nói của mình

Hắn cũng phải bật cười nhìn tính khí trẻ con của nó, nếu một ngày nào đó không có nó hắn cũng chẳng biết mình có thể sống được không nữa...

Nó bây giờ là cả bầu trời, là cả đại dương, là tất cả... tất cả tình yêu của hắn.

Em là bầu trời...

Em là đại dương rộng lớn

Anh ... chỉ là một hạt cát nhỏ
Nhỏ đến mức em không nhìn thấy
Em là tình yêu...
Em là biển cả

Anh ... chỉ là một thằng ngốc
Một thằng ngốc trong mắt em
Nhưng em yêu dấu hồi
Dù anh có ra sao
Anh vẫn là một thằng ngốc yêu em
Yêu em nhất cuộc đời

Dù anh có ra sao
Anh vẫn có một vòng tay rộng lớn
Đủ để bảo vệ em
Em yêu dấu ơi
Em yêu dấu hồi
Em là tất cả, tất cả cuộc đời anh

Bản nhạc du dương làm khoe mắt nó cay cay, chỉ là một bài hát không tên thôi mà... sao làm nó chạnh lòng đến như vậy? Phải chăng...?

Kitsssssss...

Tiếng phanh xe dừng trước một ngôi nhà cổ kính. Không ... một căn biệt thự, mà cũng không đúng... là một lâu đài.

Hắn dắt tay nó vào bên trong, có rất nhiều người hầu à... họ đứng xếp hàng hai bên, lễ phép cúi đầu chào...

-“Chào cậu chủ”

-“Tôi giới thiệu với mọi người đây là vợ tôi sau này cô ấy sẽ là bà chủ ở ngôi nhà này”

Cái gì? Anh ta đang làm cái trò gì thế? Bà chủ sao?...

-“Thưa cô chủ”

-“Chào... mọi người, cứ gọi em là Chi Lan”

-“Vâng, cô chủ”

-“Đừng gọi em là cô chủ nghe già lắm ạ”

-“Dạ, cô chủ”

-“Đã bảo đừng kêu em là cô chủ mà”

-“Vâng, cô chủ”

Họ đứng là chậm tiêu mà, đã bảo là gọi tên mà cứ neho neho ‘cô chủ’ này ‘cô chủ’ nọ...

Ngôi nhà lát toàn bằng gỗ quý, tường treo những đệm đá kim cương sang trọng đến thế là cùng, mỗi phòng có một kiểu cách riêng, còn cách trang trí trong phòng rất cổ kính tôn lên vẻ sang trọng của ngôi nhà...

Phòng ngủ của họ rộng gần một nửa ngôi nhà, còn có cả vườn hoa di động luôn à, ngay cửa sổ nhìn ra có thể ngắm cả vùng núi rừng nơi đây, trong phòng cái gì cũng đặc biệt nhưng chỉ riêng cái giường là tỉ lệ nghịch với độ rộng của căn phòng...

-“Em có thích không?”

-“Tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra?”

Hắn vòng tay từ phía sau ôm lấy eo nó, thì thầm vào tai...

-“Từ nay nó sẽ là thiên đường của chúng ta”

-“...”

Nó ngẩn người đứng nhìn ra cửa sổ, khung cảnh cứ như mơ... giữa núi rừng này chỉ duy nhất một lâu đài sừng sững, trong lâu đài ấy có cả hoàng tử, công chúa và những người hầu...

Một giấc mơ trong chuyện cổ tích đời thường...

Tối đó có người lại giờ trò, ai đó chia ranh giới, cả con gấu to dùng được nằm giữa.

“Cạch”

Cánh cửa nhà tắm mở ra, hắn vừa tắm xong trên người vẫn còn hơi nước lạnh lẽo...

Ai đó ngạc nhiên nhìn về hướng con gấu to tưởng đang chắn giữa cái giường nhỏ nhắn của mình...

-“Cái gì đây?”

-“...”

-“Anh hỏi em cái gì đây?”

-“Không thấy ha mà còn hỏi”

-“Em định cho nó ngủ chung à?”

-“Đúng đó”

-“Vậy còn anh?”

-“Bên cạnh con gấu”

-“Được anh sẽ xuống đất ngủ luôn”

-“Thiệt hả? Mừng quá à...”

-“Em...”

Ai đó bực rồi giận, bỏ mặt nó xuống sàn ngủ... để ột đũa gỗ nằm trên giường mà sung sướng cười ha hả...

-“Có ...im ...ngay ...không ...thì ...bảo” – ai đó tức điên, nhấn mạnh từng chữ

-“Điên hả, làm người ta giết mình à”

-“Tôi điên lên là em chết đó”

-“Vâng...” –nó nghe câu đấy như hiểu được những gì hắn nói liền ngoan ngoãn nằm im cắn miệng lại, kéo chết uống ...

Nhưng lạ thay sáng hôm sau mọi chuyện lại khác à...

56. Chap 55: Vợ Ơi Là Vợ!

Nó đưa tay che những tia nắng đang phá giấc ngủ của mình, đôi mắt nheo nheo từ từ mở ra...

Ai đó tròn mắt khi thấy người bên cạnh đang ôm mình, vòng tay của hắn bao phủ toàn bộ cơ thể nó, chẳng chỉ mà tối hôm qua nó lại có một giấc mơ thật đẹp, một nàng công chúa nhỏ ngủ trong lâu đài cùng hoàng

tử lại còn có những chú thỏ trắng chạy tung tăng... một giấc mơ thật đẹp, một giấc ngủ ngon lành từ trước đến nay...

Ai đó mỉm cười nhìn lên khuôn mặt vẫn còn đang ngáy ngủ đó, khuôn mặt này đã làm nó yêu từ thuở nào, đôi chân mày rậm, cái sống mũi cao vút à... đôi môi này lại khiến nó chết lên chết xuống... dù có làm đủ trò đủ kiểu lạnh lùng thế nào thì cũng không thể phủ nhận được tình yêu này, thật sự nó cũng yêu hắn...

Bàn tay nhỏ nhắn của nó chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt ấy thật nhẹ để hắn không tỉnh giấc... rồi một cái hôn nhẹ trên trán, nó mỉm cười vì hành động của mình rồi nhanh chóng vào nhà tắm...

Một kẻ ngốc đang từ từ mở mắt ra nhìn theo bóng dáng của cô vợ đáng yêu rồi cũng bật cười trước hành động của nó, hắn cũng hiểu được tình cảm của cô vợ ngốc này chỉ là không nói ra...

.....

Từ dưới phòng ăn nó trở lại phòng ngủ thì thấy hắn đang thắt caravat...

-“Chào buổi sáng bà xã”

-“Không cần làm mè vậy đâu” – nói xong nó tiến đến gần chỗ hắn đang đứng

-“Anh thắt cái kiểu gì mà xấu như ma vậy hả? Đi ra làm xấu mặt tôi”

Rõ ràng là đang muốn giúp người ta mà còn kiếm có chê à?... vợ ơi là vợ!

-“Vậy từ nay em giúp anh nha?” – hắn đưa mắt nhìn nó trong lúc nó đang tỉ mỉ thắt caravat giúp hắn...

-“Anh đang mơ hả? Xem tôi làm rồi bắt chước theo”

-“Anh thích em làm hơn”

Sau câu nói đó, nó siết mạnh cái caravat làm hắn suýt nghẹt thở...-“A...Em định giết chết anh hả?”

-“Anh bỏ cái tật hù dọa tôi đi”

-“Anh đã làm gì đâu nhưng mà tối hôm qua có cục đá nó đè anh chẳng ngủ được gì cả”

-“Cục đá nào mà ngoan thế?”

-“Chẳng biết cục đá nào đuổi anh xuống sàn rồi khuya lại xuống ôm anh ngủ à...”

-“Anh... tôi là tôi không có làm điều đó nhá”

-“Thật không?”

-“Thật...”

-“Vậy ai nhìn lên anh lúc sáng lại còn thơm vào đây nữa nhá” – hắn lấy tay chỉ vào trán mình không quên để lại một giọng cười tinh ranh...

Rõ xấu hổ mà, anh ta cố tình giả vờ ngủ để chọc giận nó, đã vậy còn bịa thêm chuyện nữa, tức quá tức quá... ai đó đỏ mặt chẳng thềm trả lời...

Người kia thấy vậy quay sang đánh công kích...

-“Cục đá đó còn bảo từ tối nay anh không cần phải xuống sàn ngủ nữa, anh ngủ cùng với cục đá còn gấu to thì xuống sàn nữa đây”

-“Anh... tôi nói từ lúc nào”

-“Anh đã bảo em nói đâu”

-“Anh...” – có đứa nói không lại đành cắn răng chịu đựng

-“Em biết tối qua cục đá còn dặn anh thế nào không?”

-“...”

-“Cục đá bảo anh mỗi sáng, mỗi trưa, mỗi tối anh phải thơm lên má cục đá vài phát nữa đây...”

Rõ cáo già mà nó đã bảo thế từ bao giờ? Thù này nó nhất định phải xử đẹp...

-“Tôi thấy cũng tội cho cục đá làm sao lại đi yêu một con cáo già thế”

-“Cục đá là may mắn lắm mới yêu được cáo già đấy chứ”

-“Cáo già xấu, cáo già thôi chỉ biết ăn hiếp cục đá từ hôm nay cục đá sẽ yêu người khác”

Dám chê người ta xấu? thôi sao? Lại còn yêu người khác à? Ai đó nghe đến đó máu ghen lại lên đỉnh, giận đỏ mặt...

-“Được, cô đi mà yêu người khác”

-“Anh nói nhá, dù gì chúng ta cũng cưới hỏi gì đâu, tôi sẽ yêu người khác tốt bụng hơn anh gấp trăm ngàn lần”

Lần này là giận thiệt rồi nha, ai đó bẻ nhẹ nó lên quăng mạnh lên giường, cả người nó ê ẩm nhăn mặt lại còn bị cái người kia nằm đè lên trên, có cần phải mạnh tay với phụ nữ vậy không chứ...

-“Em ngon anh thách”

-“Đừng thách tôi, tôi có sợ anh đâu”

Hắn nhìn nó như bốc lửa, cục đá mạnh miệng lúc này bây giờ sợ đến phát rét rồi à...

Hắn không hôn nó mà để lại một dấu đỏ chót trên cổ à, tay còn lần xuống mở từng cúc áo, ai đó sợ nắm chặt bàn tay quậy phá của người kia lại...

-“Đừng...”

-“Bây giờ có còn muốn yêu người khác nữa không?”

-“Không”

-“Em chắc?”

-“Chắc...”

-“Cục đá yêu ai nhất”

-“Ba mẹ...”

-“Ai nữa?”

-“Anh 2”

Hắn lại tiếp tục vừa cắn vừa mở từng cúc áo tiếp theo...

-“Anh hỏi lại lần nữa, em yêu ai nhất”

-“Cáo... già”

-“Ngoan”

-“Như vậy thì được rồi anh buông ra”

-“Là em không ngoan anh phạt”

-“Cục đá ngoan rồi”

Hắn thơm chụt lên môi nó rồi mỉm cười –“Hôm nay anh phải họp cả ngày, em ở nhà muốn ăn gì thì nói ọi người làm chiều anh về sớm với bà xã”

-“Vâng” – nó nhanh chóng ngồi dậy cài cúc áo ngay ngắn chẳng thèm liếc đến người trước mặt đang nhìn mình...

Hôm đó đúng là có mấy cuộc họp quan trọng hắn bù đầu bù cổ mà vẫn phải dạy cho bà xã một trận...

Nó hậm hực vì hết lần này đến lần khác bị hấn làm cho nó lên mây xuống chó, con nhỏ không chịu ngồi im đành đập kê tài xế riêng đưa đến công ty hấn đang làm...

.....

Công ty Jewelry – Gems K&L

Sao lại là làm ở đây? Nó ngơ ngác nhìn, vốn hấn đang làm giám đốc ở Nam sao giờ lại chuyển thành giám đốc quản trị ở K&L?

Định đi vào gặp hỏi ột trận thì bảo vệ ngăn nó lại..

-“Cô tìm ai?”

-“Tôi vào một chút thôi”

-“Ở đây không ai có thể tự tiện vào được”

-“Vậy sao? Tôi không biết. Nhưng cho tôi vào gặp giám đốc một chút được không?”

-“Giám đốc đang họp”

-“Nhưng...”

Một giọng nói lãnh đạm vang lên –“Để cô ấy vào”

-“Nhưng thưa giám đốc...”

-“Cô ấy là vợ tôi”

-“Hả? Thật tình là tôi không biết ... xin lỗi giám đốc phu nhân”

Là giám đốc có khác à, ra oai phét...

-“Em là Chi Lan đừng gọi em là phu nhân gì cả”

-“Vâng”

Nói xong hấn kéo tay nó đi vào trong, tiếng thang máy mở ra cả 2 cùng bước vào...

-“Sao em lại đến đây?”

-“Đến kiểm tra chồng tương lai có gì không được à”

-“Vậy chứng tỏ em đã xem anh là chồng rồi”

-“Anh nghĩ nhiều quá làm gì”

Vợ ơi là vợ! em lại thế rồi... kẻ ngốc nhìn con ngốc mỉm cười, hấn hôn nhẹ lên má nó...

-“Lát nữa, anh còn phải có một cuộc họp em cứ ở trong phòng riêng của anh”

-“Tôi tự biết, anh mà lo cho công việc của mình”

Sau khi họ bước ra thang máy, hấn đưa nó đến phòng làm việc của mình... rồi nhanh chóng đến cuộc họp buổi trưa lúc 9h30 ...

Công việc giám đốc đúng là lúc nào cũng bận rộn, đến giờ ăn cũng chẳng có, thà làm một nhân viên quen vậy mà sướng... ai đó lẩn dãi trên ghế sofa nghĩ ngợi, nghĩ ngợi...

Nó ngủ quên từ lúc nào không hay khi tỉnh dậy đã thấy hấn ngồi trên bàn làm việc với đồng hồ sơ...

-“Dậy rồi hả bà xã?”

-“Anh làm việc nhiều thế cơ à... không biết mệt sao?”

-“Đúng là rất nhiều nhưng có em quan tâm anh chẳng biết mệt là gì”

-“Tôi đói”

-“Được... chúng ta đi ăn thôi cũng trưa rồi”

Hắn dọn dẹp đồng hồ sơ gọng gàng rồi lấy cái áo khoác khoác vào người nó...

-“Anh làm gì thế? Tôi không thích mọi người nói ra nói vào”

-“Anh đang lo cho em, ai dám nói”

-“...”

Cả 2 cùng ra khỏi công ty với sự dòm ngó của nhiều nhân viên, anh giám đốc đẹp trai đi với vợ xinh đẹp làm ọi người cảm thấy ganh tị...

Những lời đồn thổi cứ chuyền miệng nhau, thế là trong vòng không hơn một giờ danh tiếng ‘vợ tổng giám đốc’ vang dữ dội với tần số và áp suất cực khủng...

57. Chap 56: Anh Giám Đốc Làm Ô Sin

Le Ciné quán...

Hắn chọn một bàn ăn ngồi cạnh khung cửa sổ tầng 2, nó tự kéo ghế inh rồi ngồi vào đó, thần thờ nhìn ra ngoài trời...

-“Em muốn ăn gì?”

-“Gì cũng được”

-“Em dễ ăn từ khi nào vậy?”

-“Vậy anh lấy nhiều cua vào tôi chỉ thích món này”

-“Em... làm sao anh ăn được?”

-“Không ăn được thì ngồi đó nhìn bà ăn còn hỏi”

-“Em ... khá lắm”

Hắn nhăn nhó nhìn người đối diện, ánh mắt có chút bức dọc nhưng rồi lại dùng một nụ cười thật ma quái nhất dành cho nó...

Người kia khó chịu hùng hổ quát lên...

-“Người đẹp không cần anh nhìn như vậy đâu”

-“Em tự tin quá rồi đó”

-“Thì đã sao, chết ai chứ”

-“Được... được em là đẹp nhất thế gian chưa”

-“Anh trêu tôi”

-“Anh không trêu bà xã anh là đẹp nhất đẹp hơn bà phù thủy hôm nọ luôn nhá”

-“BẢO KHÁNH... anh dám...”

Có người giận dỗi đứng dậy bỏ đi, hắn nhanh chóng xuống nước năn nỉ dữ dội...

-“Thôi cho anh xin... là anh sai, em ngoan ngồi xuống ăn cho xong cái đã”

-“Là tôi nể mặt anh năn nỉ đó nha”

-“Được... em muốn sao cũng được hết, là anh năn nỉ”

Cũng tại cái bụng của ai đó đói meo nên đành phụng phịu ngồi lại vào bàn ăn... nó phùng má nén cục tức giận xuống, quay mặt đi. Con cáo già kia mỉm cười chống tay lên cằm nhìn chăm chăm về phía cục đá trước mặt...

Nhân viên cũng đã dọn thức ăn ra, nó chăm chú thi hành nhiệm vụ của mình ‘ăn và ăn’ chẳng quan tâm đến con người đáng ghét kia...

-“Em ăn từ từ đã nào, ai giành ăn với em đâu”

-“...”

-“Chi Lan ... em không nghe anh nói hả?”

-“...”

-“Chi Lan”

-“Đồ điên im đi tôi mắc ăn không thấy hả?”

Vợ to gan chửi luôn cả chồng à? Được lắm, cô hãy đợi đấy... hấn nhìn nó ăn chẳng nói thêm lời nào...

Ai đó ăn no căng bụng lại quay sang vẫy tay gọi anh nhân viên đứng gần đó...

-“Cho tôi một ly kem chuối, lấy kem đừng lấy chuối”

-“HẢ?”- Cả hấn và anh nhân viên tròn xoe mắt nhìn giọng điệu của nó

-“Sao hả?”

-“Em làm khó anh chưa đủ sao? Giờ lại làm khó đến nhân viên ở đây nữa à?”

-“Tôi chỉ là thích ăn kem mà không thích ăn chuối thôi có gì mà khó với chả dễ”

-“Vậy thì lấy một ly kem”

-“Không... là kem chuối mà không lấy chuối”

-“Nhưng...” – anh nhân viên khó xử trước cách gọi món của vị khách này...

-“Anh vào lấy một ly kem chuối cho tôi” – hấn ra lệnh cho anh ta

-“Vâng”

-“Khoan, lấy kem không lấy chuối”

Nó giận dữ nhìn hấn, rõ ràng đang tìm cách phá nó mà, ai đó bực dọc đá mạnh vào chân người kia...

-“A... đau anh”

-“Chết luôn đi”

-“Đâu dễ vậy đâu bà xã, anh còn nhiệm vụ nuôi em cả đời mà”

-“...”

Nó như nhớ ra chuyện cần hỏi nên đành nhỏ nhẹ xuống giọng, ánh mắt vẫn còn đỏ rực vì tức...

-“Tại sao anh lại chuyển thành giám đốc K&L?”

-“Ba chuyển toàn bộ cổ phần cho anh”

-“Còn công ty trong Nam?”

-“Anh đã giao cho Ken quản lý”

-“Anh cũng lắm tiền của gói”

-“Anh phần đầu là vì em”

-“Tôi cóc cần những thứ đó như anh nghĩ”

Hắn đưa ánh mắt lo lắng nhìn sang nó... những lời nói móc đó khiến hắn hiểu trái tim nó đang đau nhói, tất cả những gì xảy ra dù là trong quá khứ nhưng nó vẫn còn là một vết thương... là một vết thương ăn sâu vào trái tim nhỏ bé kia, cần có thời gian để chữa lành...

-“Anh xin lỗi”

-“...”

-“Kem của quý khách đây ạ. Chúc quý khách ngon miệng” – giọng nói của anh nhân viên làm cho cuộc trò chuyện của họ dừng lại, tay bê ly kem chuối mà lúc nãy hắn kêu đặt xuống bàn...

Hắn bước đến ngồi cạnh nó, nhẹ nhàng lấy kem đút vào miệng người yêu...

-“Tôi không ăn chuối”

-“Anh sẽ ăn chuối em ăn kem”

Hắn dịu dàng đến thế, đôi lúc cũng làm cho trái tim ai đó tan chảy... ánh mắt của nó có chút xót xa. Những giây phút dịu dàng này đôi lúc nó thấy mình chẳng kiên cường chút nào, nó đang rất cố gắng để đấu tranh với cảm xúc, với tình cảm của mình. Tất cả chỉ vì một chữ ‘đau’ ở tim, một chữ ‘hận’ trong lí trí...

Sau ly kem được định nghĩa là tình yêu của hắn thì nó được đưa về nhà an toàn, còn anh ta trở lại công ty để tiếp tục cho 2 cuộc họp tiếp theo vào buổi chiều...

.....

Lâu đài cổ tích...

Nó đang chán nản ườn dài trên giường, chuyển hết kênh này sang kênh khác, lật hết sắp báo này sang sắp báo khác...

“Cạch”

Tiếng cửa phòng mở ra, giọng nói quen thuộc của ai đó vang lên...

-“Bà xã, anh về rồi”

Nó ngược mắt lên nhìn –“Vẫn chưa hết giờ làm việc, anh làm giám đốc gương mẫu ở đâu vậy?”

Hắn cũng không thèm để ý đến câu nói đó, đi tới dứt khoát ôm chặt lấy cô vợ đáng yêu cho bằng được...

-“Anh nhớ em chết đi được”

Nhớ? Mới gặp lúc trưa mà? Tên này đúng là...

-“Buông ra... làm gì thế”

-“Không buông” – ai đó tranh thủ hôn lên má người kia một cái...

-“Đồ...”

-“Đồ gì?”

-“Đồ lưu manh trắng trợn”

-“Được anh là lưu manh... vậy thì...” – hắn đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên môi người kia...

-“Ummmmm...” – nó không nói được gì, tức giận nhéo mạnh vào tai ai đó...

Hắn bị nhéo một phát rõ đau đành buông nó ra, liền nhứ mày nhăn nhó, bẹo mạnh vào mũi cái đứa cứng đầu kia...

-“Anh... thương tôi nhiều thế cơ à”

-“Đúng là rất nhiều đó bà xã”

Tiếng hắn êm dịu, khiến trái tim nó lại loạn nhịp... chỉ cần nhìn vào mắt hắn một chút... một chút thôi, có lẽ nó sẽ khóc mất...

Tình yêu mệt mỏi vậy sao? Trái tim nó đã có quá nhiều vết cứa đến nhường nào, liệu rằng tình yêu của hắn có đủ mạnh, đủ kiên nhẫn để giữ chặt nó một lần nữa không...

Cố lấy lại bình tĩnh nó nghĩ ngợi gì đó rồi mỉm cười -“Vậy thì tốt hôm nay tôi sẽ dạy anh làm một người chồng gương mẫu”

-“Là làm gì bà xã”

-“Quét nhà, lau nhà, rửa chén, giặt đồ...”

-“Nhưng... nhà mình có giúp việc rồi cần gì...?”

-“Được anh không thích thì thôi... tùy anh”

Cứng cả họng, hắn đành chấp nhận ngay

-“Anh làm”

-“Là anh tự nguyện?”

-“Đúng”

-“Anh không được kêu than trong lúc làm?”

-“Được, anh hứa”

-“Ngoan lắm”

Có người đang chơi hắc đây mà, nhưng biết làm sao vì thương vợ yêu mà ngoan ngoãn nghe lời làm một người chồng đúng ‘chuẩn’, cũng chỉ là những việc con con thôi mà...

-“Công việc đầu tiên anh phải làm là quét nhà” – nó giọng điệu chỉ huy

-“Nhưng... quét làm sao?”

-“Anh đúng là đại ngốc mà, quét nhà mà không biết...”

-“Em... mắng cho đã đi nhá, tất cả anh sẽ tính lái để em trả từ từ...”

Tên chết toi... được đã vậy bà hành cho đã luôn...

-“Đây là cây chổi, anh cầm nó thế này nè rồi tự quánh vào đầu mình đi”

-“Cô giỏi lắm, đã vậy tôi cóc làm nữa”

-“Vậy thì tôi cũng cóc lấy người chồng dở hơi như anh nữa”

-“Em giỏi... được anh làm”

Nó cười tủm tỉm biết chắc thế nào cũng như thế này mà... rồi giả vờ tận tình dạy bảo cho kẻ ngốc kia...

-“Anh quét cho sạch vào”

-“Tại sao nhà có máy hút bụi mà anh phải quét bằng cái này”

-“Nói như anh thì tôi dạy làm gì”

-“Anh...”

-“Bây giờ anh có làm không?”

-“Có Anh làm”

Hắn nhăn mặt nhìn cây chổi trước mặt, thật tình mà nói công việc này chẳng dễ nuốt chút nào cả...

Loay hoay mãi một lúc người ấy mới cầm được cây chổi...

Thấy bộ dáng của hắn, ai đó ôm bụng cười ha hả...

-“Em đừng có nhìn anh cười mãi như vậy được không?”

-“Anh quét cái kiểu gì á? Dơ lại càng dơ thêm”

-“Đã sạch lắm rồi”

-“Ồ đây còn dơ này”

-“...”

-“Khoan ... anh đứng đó đợi tôi mở máy quay lên đã”

-“Hả? Em định làm gì?”

-“Quay lại khoảnh khắc tuyệt vời của giám đốc ạ... rồi anh tiếp tục làm đi”

-“Ê... đừng em”

Hình tượng giám đốc ‘bảnh trai’ giờ còn đâu

Đã vậy còn bị cô vợ ngốc ‘xỏ mũi’ dắt đi nữa chứ

Ai đó bực nhưng cũng thôi, dù gì cũng đã hứa với vợ nên hấn nhất định phải làm...

-“Anh đeo cái này vào” – nó cầm trên tay cái tạp dề đeo vào cho hấn

-“Sao lại đeo cái này? Anh quét nhà chứ có rửa chén đâu?”

-“Đeo vào để mỗi lần tôi dạy, anh há hốc miệng nước dãi chảy đầy”

-“Em ... thật là quá đáng, anh có như vậy từ khi nào?”

-“Bảo đeo thì đeo vào, còn cãi”

Tức quá... bị vợ lợi dụng, nói xiên nói xỏ, móc họng nữa...

Ai đó tức, tức, tức...

Cuối cùng thì giám đốc cũng đã quét xong cái nhà bếp trong vòng 1 tiếng 36 phút...

-“Công việc tiếp theo là lau nhà”

-“Mệt quá à, cho anh nghỉ ngơi một chút đi”

-“Mới quét có chút mà đã mệt rồi, đàn ông kiểu gì thế”

-“Em...” -có người nói không lại tức sôi máu...

Lại móc họng người ta... hấn nhịu mảy rồi xoắn tay áo chuẩn bị cho công việc tiếp theo...

-“Ồ đây có 2 chai nước, 1 chai là nước rửa chén, 1 chai là nước lau nhà. Anh lấy 1 ít nước lau nhà rồi pha chút nước”

-“Nhưng chai nào là nước lau nhà”

Là nó cố tình gỡ toàn bộ nhãn của 2 chai này ra, với hấn chỉ còn cách chơi kiểu này mới thỏa mãn... con gái thời nay yêu chồng là phải hành chồng thế đấy...

-“Nhìn không biết sao?”

-“Không”

-“Ngốc quá, vậy thì ngửi nó đi... mùi nào giống mùi của anh thì lấy chai đó”

-“Hả!!!”

Trời. Cô vợ ngốc phân tích cái kiểu gì thế...

Sao có thể ùi của anh giống mùi nước lau nhà được chứ, người ta thơm thể này cơ mà...

Rõ ràng cố ý chọc giận người ta mà...

Hấn bậm môi ngậm ngùi...

58. Chap 57: Niềm Vui Bất Ngờ

Một kẻ ngốc bị một con ngốc làm cho tức giận, quay sang ‘lật mặt’

-“Em là đang cố tình trêu anh”

-“Tôi có sao”

-“Còn nói, anh chẳng thèm làm nữa nhá”

-“Đồ dở hơi, anh hứa dỏm”

-“Là em chọc giận anh trước”

-“Được, tùy anh ... không làm thì thôi”

Nó phùng má giận dỗi, có người lợi dụng cơ hội cuối nhẹ xuống hôn lên má nó...

-“Anh...”

-“Bà xã, anh làm tiếp đây”

Nó tức giận nhưng cũng chẳng làm được gì liền đi te te về phòng...

Trong nhà, người hầu lớn nhỏ, gái trai đều phải bật cười trước đôi vợ chồng trẻ nhà này...

Đáng yêu đến thế là cùng.

Loay hoay mãi với đồng nước lau nhà, công việc cuối cùng cũng xong, hần mở tủ lạnh lấy một đĩa trái cây mang lên phòng...

Trong phòng có một con nhỏ đang diện cái váy ôm sát người cực xinh làm điệu trước gương... hờn ha hờn hờ chuẩn bị đi chơi.

-“Em muốn đi đâu?”

-“Đi đâu cũng phải báo cáo với anh sao”

-“Anh là chồng em, em đi đâu thì anh phải biết”

-“Đồ dở hơi”

Nói xong nó xách cái túi lên định ra khỏi cửa thì bị tay hần chống lên cánh cửa ngăn lại...

Mặt hần áp sát vào mặt nó... nó căng thẳng tới mức không nói nên lời, ai đó luống cuống nhìn người kia.

Đôi mắt đen sâu thẳm của hần vẫn chằm chằm nhìn vào nó...

-“Nói cho anh biết em muốn đi đâu”

-“Đi... đi xem phim với bạn”

Nó nhanh chóng đi lướt qua người hần, thế nhưng tay hần đã giữ chặt lấy cổ tay nó ...thật chặt

-“Anh chưa phạt em vì tội hành hạ anh cả buổi chiều mà giờ em định chùn sao”

-“...”

-“Có muốn bị anh phạt không thì bảo”

-“Anh...”- nó bậm môi, nhau mày khó chịu

-“Bây giờ ở nhà xem phim với chồng hay là đi xem phim với bạn?”

-“Ở NHÀ” – nó quát to

Vậy là có một kẻ ngốc chiến thắng, con ngốc giận dỗi chẳng thèm nói chuyện với người kia dù chỉ một lần...

.....

Từ nhà tắm bước ra, ai đó tròn xoe mắt nhìn ‘quái vật’ đang nằm chần ngang trên cái nệm êm của mình... Nó bước tới quăng một cái liếc thật bén vào người kia...

-“Sao lại nằm ở đây? Chỗ của anh là ở dưới này mà”

-“Tôi qua có cục đá nào đó đã bảo anh từ hôm nay anh không cần xuống dưới đó nữa”

Nó nghe xong mà máu lên não, giận dỗi kéo luôn cái chần trên người hắn đem xuống sàn nằm đó tỉnh queo trả treo người kia...

-“Vậy thì tối nay tôi ngủ đây”

Ngay lập tức, ai đó nhảy xuống giường kéo cái chần trên người nó ra, bế sốc nó dậy...

-“Anh làm gì thế... buông tôi ra đi” – nó đánh thùm thụp vào ngực cái người đáng ghét kia...

Hắn đặt nó xuống giường, nhìn thật sâu vào mắt nó, nhẹ nhàng tém từng sợi tóc ngay ngắn qua mép tai, giọng nói trầm xuống.

-“Em đánh đã chưa”

-“Vẫn chưa”

-“Vậy thì em đánh tiếp đi, đánh chết anh luôn đi”

-“...”

Ánh mắt hắn là chua xót, là một sự trống rỗng trong cõi lòng... sao mà đau đến thế? Không phải do nó đánh đau, là do hắn chưa đủ tình yêu để chữa lành vết thương kia...

Mắt anh ươn ướt, anh khóc sao? Là vì nó sao?

Anh đừng khóc, nó sẽ đau đó.

-“Sao em không đánh tiếp đi”

-“Không muốn đánh nữa”

Nó vội vàng tránh ánh mắt dịu dàng đó... sợ rằng chỉ một chút nữa thôi trái tim nó tan chảy ra mất... sự mạnh mẽ của nó bây giờ hoàn toàn là số 0.

Ai đó vòng tay ôm chặt nó vào lòng, một cái siết thật mạnh, thật mạnh đủ để giam cầm nó vào trong lồng ngực của hắn.

Hơi thở hắn ấm nóng phả nhẹ theo từng nhịp tim của nó...

Hôm nay nó ngoan ngoãn như một con thỏ con nằm đó mặc cho người kia muốn làm gì thì làm...

-“Em không tha thứ cho anh một lần nào nữa sao?”

-“...”

-“Anh xin lỗi, tất cả là do anh”

-“...”

-“Bà xã trả lời anh đi”

-“...”

-“Em có yêu anh không”

-“...”

-“Không trả lời là anh trả lời giùm à nha”

-“...”

Thấy nó vẫn im lặng không trả lời, hần lo lắng ngược mặt xuống nhìn...

Nó đang khóc sao? Nước mắt nó ướt cả bả vai hần rồi... những giọt nước mắt này là sao chứ... là cảm động hay đang đau nhói.

-“Em sao vậy? Không khỏe sao? Nói cho anh biết”

-“...”

-“Nói”

-“Anh đừng có dịu dàng với tôi nữa có được không”

Thì ra là vậy là có người đang cảm động đây mà... ai đó biết được điểm yếu ngay lập tức đánh tâm lí...

-“Được... được là anh sai, anh không dịu dàng với em nữa”

Nói xong, đoạn hần trượt xuống chiếm giữ đôi môi mỏng manh kia, hần hôn nó nhanh đến mức không kịp để nó tiếp tục phản kháng lại.

Một nụ hôn bá đạo, mãnh liệt mà tàn sát đôi môi mềm mại của nó. Hần khê cắn bờ môi kia, thật nhẹ nhưng đủ để nó tê dại...

-“Anh phạt em”

Lại phạt? tên này đúng hằm mà...

Nó nhăn nhó, chu môi... -“Chuyện gì chứ?”

-“Chuyện lúc chiều em bày trò”

-“Anh đúng là đồ đáng ghét nhất trên quả đất này đó”

-“Em sẽ còn ghét anh nhiều hơn”

Ai đó lại tiếp tục phạt người kia bằng những nụ hôn bá đạo, mãnh liệt mà tàn sát tiếp theo...

Đêm đó có con ngốc bị cưỡng hôn cho đến nửa khuya, nhưng như vậy lại hay nó mệt đến nỗi có một giấc ngủ thật say, thật ngon nữa à... nó vòng tay ôm người kia từ lúc nào cũng chẳng hay, nhưng chỉ biết ôm hần như ôm cả thế giới ... thật bình yên.

Xa xa là một màu ánh trăng nhẹ nhẹ phản chiếu vào phòng, những cánh hoa lung lay khẽ chuyển động theo gió... gió làm mát lòng người.

Trăng làm ấm căn phòng đó – căn phòng tình yêu có 2 người ngốc đang ôm chặt lấy nhau... họ ngủ thật say, trong những giấc mơ đó họ có cả tình yêu của nhau...

.....

Sương mai trên cành đã rơi tí tách, gió sớm luồng nhẹ vào ô cửa sổ, bình minh cũng đã lên từ lúc nào, trời hôm nay tươi xanh hơn hần mọi ngày...

Well I wonder could it be

When I was dreaming bout you baby you were dreaming of me

Call me crazy me blind

Tiếng chuông điện thoại của nó reo inh ỏi, làm cho con nhỏ giật mình chồm người qua lấy cái điện thoại đang đặt trên cái đèn ngủ bên cạnh hần.

-“Ai gọi giờ này mà sớm thế bà xã, mặc kệ họ đi” – giọng hần ngáy ngủ, ôm chầm lấy vợ yêu ...

Nó cũng mệt mỏi gục mặt trên vai hần chẳng thèm quan tâm đến ai đã gọi...

Well I wonder could it be

When I was dreaming bout you baby you were dreaming of me

Call me crazy me blind

Lại cuộc gọi thứ 2, lần này nó bắt máy, giọng nói nheo nhéo bên kia làm nó giật bắn người... ngồi dậy, mặt đỏ sẫm từ lúc đó, hấn lo lắng ...

-“Chuyện gì vậy em”

-“...”

Cuối cùng thì người kia đã nói những gì mà nó ngỡ người thế kia, nó buông điện thoại xuống thờ người ra...

-“Cuối cùng thì có chuyện gì? Em nói mau đi”

-“...”

-“Chi Lan”

Nó giật mình khi nghe hấn gọi, quay sang ôm chặt cổ người kia, hấn ha hấn hử..

-“Em đậu rồi, em tốt nghiệp loại Khá đó...A điên mất à, vui quá à”

-“...”

-“Anh có nghe em nói không?”

-“...”

-“Bảo Khánh”

-“Anh đang nghe, chúc mừng em, vậy thì thưởng cho anh đi”

-“Thưởng gì cơ”

-“Thơm vào bên đây”

Hấn nhân cơ hội lợi dụng ai đó, chỉ tay vào má. Nhưng người kia vui đến nỗi quên mất mình đang làm gì cũng ngoan ngoãn làm theo.

-“Bên đây nữa”

-“Rồi... nữa không”

-“Nữa..”

Chốc lát ai đó thờ người... nhìn hấn đầy tức giận, mặt nó chuyển sang đỏ như trái cà chín à, nó hét to rung động cả căn phòng...

-“BẢO KHÁNH, tên chết bầm, xấu xa, anh dám lợi dụng tôi”

-“Là em tự thơm vào má anh, anh có làm gì đâu chứ”

-“Anh...”

Nó giận dữ, xấu hổ buông cổ hấn ra chạy một mạch vào nhà tắm đóng cửa cái ầm...

Bên ngoài người kia vui sướng đến nỗi ôm bụng cười hả hê...

Niềm vui đến quá bất ngờ khiến ai đó vui sướng đến tột cùng, học hành bao năm thì cuối cùng cũng nắm được cái bằng tốt nghiệp trên tay vậy là từ nay nó có thể thực hiện được ước mơ...

Một giấc mơ đã bao lâu nó mong chờ ấp ủ, nhưng liệu rằng giấc mơ đó có thể thực hiện được hay không?

.....

P/S: chỉ còn 2 chap nữa là hết rồi nhe mọi người, trong thời gian qua bộ truyện Bà Xã Ô Sin được mọi người quan tâm tới, Trang cảm ơn rất nhiều ạ...

~Love everyone~

59. Chap 58: Tình Cảm Ngọt Ngào

Một ngày đẹp trời, nắng chiếu lung linh...

Trong một căn phòng rộng lớn có cô công chúa nhỏ đang yêu đời hơn bao giờ hết...

Đây không phải là lần đầu tiên đi xin việc nhưng sao vẫn còn hồi hộp đến thế...

Nó thoa một lớp son dưỡng nhẹ qua môi, cứ ngồi ngắm mình trong gương mãi rồi tự nhủ chẳng biết tại sao ba mẹ nó lại sinh ra nó mà ‘đẹp quá à’

Cho đến lúc cánh cửa phòng tắm mở ra, lúc này nó mới nhanh chóng lấy cái túi đi ra ngoài...

-“Đứng lại” – giọng nói bá đạo của người kia vang dội đến tai nó

Ai đó không biết giả vờ thiệt hay giả mà không nghe thấy cứ thế là nó đi một mạch ra khỏi phòng...

-“Anh bảo đứng lại không nghe thấy hả”

Nó vẫn cắm đầu đi, ai đó bực chạy theo nắm chặt cổ tay nó kéo lại...

Tức quá à, tối ngày cứ bị tên này phá đám, nó vừa gỡ tay tên đáng ghét kia ra vừa trừng mắt mắng lại...

-“Đồ biến thái, buông ta ra đau quá”

-“Em chửi cho đã đi”

-“Tôi còn muốn cắn chết anh luôn kìa”

-“Em đi đâu?”

-“Sao lần nào tôi muốn đi đâu anh cũng hỏi câu này thế hả?”

-“Anh là đang quan tâm tới em, trả lời anh đi”

-“Tôi mặc kệ anh quan tâm gì đó... buông tôi ra để tôi đi”

-“Bây giờ em có nói không?”

-“KHÔNG”

Có người nổi điên, nếu là người bình thường hẳn đã cho ăn vài phát rồi chớ chả chơi, vậy mà với cô gái bướng này lại không được à...

-“Vậy thì em đi đi, anh không quan tâm nữa theo yêu cầu của em”

-“Thật sao”

-“Ừ”

Sao hôm nay anh ta lạ quá vậy, thường ngày làm gì có dụ này, cứ mỗi lần bướng đều ‘phạt’ cho vài phát cơ mà...

Hắn quay mặt đi lại vào phòng, giả vờ đánh vào điểm yếu của địch vậy mà hay, người kia không nói không rằng đi te te theo sau kẻ ngốc kia...

-“Sao không đi nữa đi, quay về đây làm gì”

-“Sợ có người thiếu hơi tôi lại chịu không nổi” – nó quăng cái túi lên bàn rồi chán ngán ườn dài trên giường...

-“Chuyện của em anh không quan tâm nữa đâu, cứ làm những gì em thích”

-“Vậy mình hủy hôn đi tôi thích cái này lắm luôn” – nó cố gắng chọc tức người kia

Vậy mà ai đó chẳng có phản ứng gì gọi là tức giận cả, hắn vẫn im im vẫn đứng đó xoắn tay áo lên...

Nó bực dọc đi đến ôm cổ ông xã... -“Sao không nói gì thế hả? Sợ rồi sao?”

-“Em muốn sao cũng được”

-“Anh... tôi sẽ để cho anh phải hối hận”

Đoạn hấn dừng lại nhìn thẳng vào mắt nó...

-“Em cũng sẽ phải hối hận đó bà xã”

-“...”

Hấn lấy cái cặp tài liệu đi ra khỏi phòng ngay lúc đó, để lại một sự ngạc nhiên quá đối với người kia...

Tên này hôm nay sao ý, thường ngày trước khi đi làm phải thơm vào má nó mấy phút mới đi vậy mà... chẳng lẽ giận rồi sao?

Nó suy tư, suy tư...

.....

Cả ngày chẳng biết làm gì, nó lục lọi từng ngõ ngách trong phòng xem tên kia có giấu nó cái gì không, vô tình ai đó phát hiện ra một cái hộp hình chữ nhật...

Với tính tò mò và đầu óc minh mẫn để làm những điều lén lút thì tất nhiên chi tiết này nó không thể bỏ qua...

Cái hộp nhỏ được mở ra...

Nó sững người khi nhìn mọi thứ bên trong cứ như một quá khứ đang hiện hữu trước mặt mình...

Một cuốn sổ nhỏ là nhật kí của nó đây mà, sao lại nằm ở đây? Nó bay đến đây được sao?

Ai đó lật từng trang ... từng trang, phần đầu vẫn là những ngày tháng nó để lại, rất bình thường à... nó lật tiếp cho đến một lúc thì tay dừng lại ...

Anh yêu em! Anh xin lỗi em!

Tên này... đang chép bài phạt hay sao mà viết đầy cả trang à...

Trang tiếp theo, rồi những trang sau đó nữa vẫn là 7 chữ đó, hấn viết đầy ra... có người cảm động đến khóc sướt mướt...

Anh đúng rồi là hâm mà, đã bảo không được làm tôi cảm động vậy mà... anh về đây tôi sẽ mần anh ra từng khúc cho coi...

Vừa vui mà lại vừa chua xót, nó lau nhẹ những giọt nước mắt kia, đặt quyển sổ qua một bên, lấy một cái hộp nhỏ bên trong ra...

Là hộp nhẫn sao?

Nó mở nhẹ nhàng rồi tròn xoe mắt ngạc nhiên, cặp nhẫn năm đó hấn cầu hôn với nó, vẫn còn đây còn mới toanh à... vậy mà có người đã tưởng nó được quăng từ rất lâu rồi chứ...

Đồ hâm nhà anh sao lại giấu người ta tới giờ này chứ... hức... hức

Khóc nữa rồi, nó khóc vì quá cảm động... cảm động trước tình cảm của hấn, trong thời gian qua nó ngu ngốc không tha thứ, không chấp nhận, không chịu nghe trái tim mình... cũng may là anh chịu chấp nhận và bao dung cho con ngốc như nó...

Bây giờ, nó chỉ muốn gặp hấn ngay lập tức, ai đó lấy điện thoại ra gọi nhưng vẫn không liên lạc được. Trong lòng rối bời, chẳng phải chuyện lúc sáng nó đã làm hấn giận rồi sao?

Lại tiếp tục một cuộc gọi khác cho trợ lí của hấn, nó nhanh chóng chạy như bay ra ngoài kêu tài xế đưa đi...

Trên xe mà trong lòng cứ bồn chồn không yên, khó chịu nó cứ thúc chú Tư chạy thật nhanh thật nhanh đến đó...

.....

Push Club

Bên trong nhạc sinh sinh nghe nhói cả tai, nó mặc kệ những người xung quanh luống lách đi vào phòng Ce083 mà trợ lí đã bảo lúc này...

Đẩy cửa đi vào...

Mọi người ai cũng đưa mắt ngạc nhiên nhìn về hướng nó, một cô gái không hẳn kiêu sa nhưng mang một vẻ đẹp thuần khiết khiến người ta dù là gặp lần đầu cũng phải có chút suy tư...

Cô ngốc này lại giả vờ gì không biết, tại sao lại chạy đến những nơi này được chứ.

Hắn đi đến chỗ nó, ánh mắt có chút khó chịu...

-“Em đến đây làm gì?”

Tại sao nó lại chạy đến đây hả? nó cũng chẳng biết nữa mà, nên trả lời làm sao đây?

-“Em... em nhớ anh”

Người kia nghe vậy thấy sững sờ cả người.

Là nó nói nhớ đó? Bao lâu rồi tình cảm ngọt ngào này hắn chưa nhận được từ miệng nó, vậy mà lúc sáng giả vờ giận có một phát nằng đã ngọt ngào lại rồi. Yêu chết cái giọng điệu này quá à..

Hắn mỉm cười xoa xoa cái đầu cô vợ ngốc

-“Bảo Khánh ông sướng nha mới đi có chút đã có bạn gái đến tìm rồi” – một người bạn của hắn lên tiếng, là một thanh niên cũng khá bảnh trai, ăn mặc lịch sự... mà không hình như tất cả mọi người đều ăn mặc lịch sự thì phải...

-“Đây là vợ của tôi”- hắn đáp vội lời cậu bạn lúc này.

Tại sao phải nói là vợ? Anh xem nó quan trọng đến thế sao?

-“Cưới khi nào vậy?”

-“Cũng sắp rồi ông ạ, tại cô ấy được mỗi cái cứng đầu chưa chịu cưới ngay”

Nói xong hắn kéo tay nó lại ngồi cạnh mình, tay anh còn choàng qua eo kéo nó sát vào ngực anh, sao hôm nay nó thích đến vậy, không còn biết xấu hổ ngượng ngùng là sao...

Hắn thủ thỉ vào tai vợ yêu.. -“Đợi anh bàn công việc một chút nha bà xã, chút nữa anh sẽ đưa em về”

-“Dạ...”

Nó ngoan đến thế là cùng, ai đó thơm chụt lên trán nó mặc cho những cậu bạn độc thân ngồi đó cảm thấy ganh tị...

Anh làm việc thật nghiêm túc, mặt anh ra vẻ một giám đốc hẳn hoi à nha. Mỗi lời anh nói ra họ đều nghe theo không một lời cãi lại, anh thật giỏi đó... ai đó chăm chú nhìn người kia đến chết mê.

Đoạn nó siết tay thật chặt ôm lấy người hắn, làm người kia giật mình quay lại nhìn cô vợ trẻ...

“Chụt”

Anh hôn lên môi nó đó, thấy ghét quá để mọi người nhìn thấy xí hỏ chết đi được...

-“Em chẳng ngoan tí nào cả”

-“Từ này giờ em đã nói gì đâu”

-“Đâu đợi em nói đâu bà xã, em là đang không ngoan”

-“Em không ngoan khi nào chứ, ôm chồng em thôi mà, ai bảo em không ngoan em quánh cho vỡ mặt nhá”

-“Là anh nói”

-“Là anh thì...”

-“Thì sao bà xã?”

-“Thì tha cho anh đó”

-“Đồ ngốc này... chút nữa về không cần em tha đâu nhá”

Có người hiểu được chủ ý lời nói đó, mặt đỏ ửng lên à, xấu hổ quá đi thôi. Tên này cứ thích trêu vợ nơi đông người không à...

-“Hai người cứ thì thầm ai mà nghe thấy được, phải nói to nói rõ lên nào”

-“Có vợ đẹp thế vậy mà giấu đến tận hôm nay, ông xấu lắm nha”

-“Người ta bảo phía sau người đàn ông tài giỏi luôn là phụ nữ xinh đẹp mà”

-“...”

-“...”

Mấy người bạn của hắn cứ thay phiên nhau trêu 2 đứa ngốc cả buổi, vậy mà họ lại thấy vui ấy chứ, đúng là tình yêu.

Em là của anh, anh là của em, chúng ta của nhau thì sợ gì cả trời cao...

.....

Cũng đã 9h đêm rồi chứ ít gì, ăn uống xong công chúa được đưa về nhà...

-“Sao lại bế em như vậy chứ, em tự đi được mà, anh thả em xuống đi” – nó cứ nheo nhéo từ ngoài xe cho đến khi vào đến phòng...

-“Anh nuôi em kĩ lắm mà, ăn uống kiểu gì mà nhẹ ìu à”

-“Em đã nặng lắm rồi đấy chứ, nửa tạ lặn đó đã”

-“Nửa tạ cái đầu cô ý, nhẹ thế này mà còn bảo”

Hắn nhẹ nhàng đặt nó xuống giường, rồi quay người định đi đâu đó thì bị cô vợ yêu bắt lại...

-“Anh đi đâu đấy” – nó vòng tay qua kéo cổ hắn cứ như muốn giữ luôn không thả ra...

-“Anh ra đóng cửa kéo thiên hạ họ nhìn thấy chúng ta thì làm sao...”

-“Mặc kệ họ...”

Trời! hôm nay bà xã của hắn làm sao thế này... rõ yêu quá mà...

-“Em... lạ lắm nhé”

-“Lạ cái chi ạ?”

-“Em ngọt ngào lắm nhá”

-“Em...”

-“Em sao?”

-“Em ... em biết cả rồi, anh không giấu em được nữa đâu”

-“Giấu em chuyện gì? Anh có sao?”

-“Cái hộp... cái hộp trong đó em đã thấy hết rồi” – nó chỉ tay vào ngăn tủ bên dưới

Hắn hiểu lời nó nói, thì ra là nhờ cái hộp đó mà vợ hắn đã chịu chấp nhận mình, đúng là trời thương mà...

-“Sao anh lại giấu em?”

-“Anh không giấu em, chỉ là... anh chưa muốn nói thôi, vì anh muốn em tự chủ động tha thứ cho anh. Anh là người có lỗi”

-“Nhưng, nhớ hôm nay em không phát hiện thì phải làm sao?”

-“Thì ngày khác em sẽ thấy nó”

-“Nhớ ngày khác em không thấy nó luôn thì sao”

-“Thì ngày... đồ ngốc nhà cô”

Hắn xoay người lại, đổi tư thế à. Nó nhỏ bé lại nằm dưới ấy chứ, hắn nhìn nó y như là sắp muốn nói điều gì đó quan trọng lắm không bằng... sao nó hồi hộp đến thế không biết.

-“Em có yêu anh không?”

Tên này đứng ngốc mà, vậy mà ai bảo anh có IQ cao lắm chứ sao lâu lâu lại hỏi những câu cứ như thừa à...

-“Em ... yêu... rất yêu anh”

Cảm giác cứ lâng lâng, hắn bẹo mũi nó mắng yêu

-“Vậy mà lâu nay cô dám hành hạ tôi”

-“Cho anh biết mùi chứ”

-“Cô giỏi lắm, hôm nay tôi không tha cho cô đâu nhé”

Lại một nụ hôn thật nhẹ, thật mềm mại trên đôi môi ấy, anh lại thích phạt nó như vậy, nhưng đã hắn là nó bướng bỉnh, anh vẫn phạt mà... yêu là cảm giác này sao? Cái cảm giác không bao giờ nó diễn tả qua từng lời nói được, mà chỉ có thể diễn tả qua từng cảm xúc, nghe theo từng độ rung của trái tim...

Bên cạnh anh, dù phạt hay không bị phạt thì em vẫn cảm thấy hạnh phúc nhất trên đời.....

.....

Ông mặt trời lại thích làm kì đà thế nhỉ, chói sáng cả căn phòng làm nó phải trở mình, nheo nheo mắt...

Người bên cạnh vẫn còn nằm đó, vẫn còn ngủ nữa kia, đáng yêu chết mất...

Nó chồm người hôn phất lên trán, lên mắt, lên mũi, lên má rồi lên môi người kia, vẫn cảm giác hôn lên như hôm trước, thích thích làm sao...

-“Cô thích hôn lên tôi thế à” – một giọng ngáy ngủ làm nó phải giật mình...

-“Anh... anh dậy từ khi nào vậy”

-“Từ lúc em có ý định làm bậy với anh” – một nụ cười tinh quái à...

Thật đáng ghét, lần nào cũng bị phát hiện là sao?

-“Em hôn lên mà chẳng chuyên nghiệp gì cả, chồm lên người anh nặng như con heo vậy á”

-“Vậy mà lúc tối có người bảo em nhẹ ừ đó”

“Chụt”

Hắn thơm một phát lên má nó, giả vờ không hề...

-“Lúc này anh đã thơm cả trăm cái lên mặt em rồi, thêm một cái nữa ấy”

-“Anh... đáng ghét mà”

Hóa ra có người đã dậy sớm hơn nó, lại còn giả trò ‘thơm lên’ người ta... cái này đúng là tư tưởng lớn gặp nhau vào buổi sớm mà...

Ủa bộ đồ này? Sao quen quen nhớ? Nó ngơ ngơ trước bộ đồ mình đang mặc, rồi kéo chăn ra nhìn bộ đồ hắn đang mặc...

-“Bảo Khánh, chúng ta... chúng ta chưa có tắm”

-“Giờ này em mới phát hiện ra sao? Người biết sau cùng là người la lớn nhất á”

-“Anh ... vậy mà cũng chẳng nói... thấy ghét”

Ai đó giận dỗi đánh yêu vào người kia rồi bỏ một mạch vào nhà tắm...

-“Bà xã... đợi anh ... đợi anh tắm nữa em”

-“Ai cho anh vào... đừng vào”

-“Anh vào...”

-“Không cho...”

.....

.....

-“Hôm nay anh về sớm, em sẽ đợi anh về ăn cơm”

-“Cảm ơn em bà xã”

Nó đang xoắn tay áo lên cho hần, cứ mỗi vài ba phút lại bị người kia giả vờ thơm lên má...

-“Thôi thơm vào má anh cái nào”

-“Được rồi... đi đi” – nó phụng phịu thơm vào má người kia...

Hạnh phúc là thế đấy. Đơn giản là quan tâm và được quan tâm chỉ thế thôi...

Cả buổi chiều nó tự đi siêu thị mua đồ rồi về làm cơm cho chồng, buổi cơm gia đình thật thích à... người ta đã bảo dù vợ có nấu ăn dở đến cỡ nào khi mà chồng ăn vẫn thấy ngon chừng tỏ anh ta rất yêu vợ...

Vậy là có đĩa làm thử, món nào nó cũng thêm chút muối chút đường... ấy chà ngon thế mà mùi vị thì ôi...

.....

Đã hơn 7 giờ rồi mà hần vẫn chưa về, nó bực bội đi tới đi lui...

Định lấy điện thoại gọi cho anh chồng thì có một số lạ gọi vào... chẳng biết là ai?

-“Alo”

Người kia là ai thế nhỉ, sao không nói gì hết...

-“Alo, ai vậy ạ?”

Một giọng nói lạnh thấu xương tởm.

60. Chap 59: Bên Nhau Trộn Đồi

Cái gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra?

Câu nói đó cứ văng vẳng trong đầu nó... cũng là lúc nó không còn sức lực để đứng vững, đôi chân nhỏ nhoi đã ngã quỵ từ lúc nào, vô lực nó dựa lưng vào bức tường lạnh như băng kia, bàn tay nắm chặt điện thoại dần dần trở nên trắng bệch chứng tỏ sức lực trên mấy ngón tay của nó đã không còn nữa...

Cảm giác lúc này đưa nó trở về một ngày mưa của 3 năm trước... một cảm giác không an toàn ập đến...

Nó sợ... sợ cảm giác xa anh, nhớ có chuyện gì xảy ra với anh thì phải làm sao... làm sao?

Anh không còn quan tâm đến nó nữa sao?

Sao có thể?

Nó không tin đâu...

Sau này ai sẽ phạt nó mỗi ngày...

Sao anh lại nỡ mang trái tim nó đi như vậy, nó đau buốt, đau thấu trời xanh...

Nó khóc... khóc trong đau nhói...

Lúc trước là anh xa nó nửa vòng trái đất, hôm nay là anh ... là anh ...lỡ như ...xa nó tận 2 thế giới... nó biết phải làm sao...

Không đâu... là do nó suy nghĩ quá nhiều mà thôi, anh rồi sẽ không sao...

Bất giác lí trí nó buộc mình vững vàng hơn... nó đứng dậy chạy ngay ra ngôi nhà đó, bên ngoài trời đã mưa từ khi nào vậy?

Có lẽ nào... ông trời ơi, ông thích trêu người đến thế....

Anh ấy sẽ không sao, không sao đâu – nó biết có lẽ đây chỉ là tự an ủi mình, nhưng nó phải ôm hi vọng như vậy, nếu không, nó sợ mình chưa tìm ra anh đã gục ngã mất rồi....

Hi vọng vì tình yêu là màu xanh.

“Ầm”

Tiếng sét vang dội cả một vùng trời, nó sợ sét lắm, sao hôm nay lại chẳng biết sợ là gì... đôi chân đó nó vẫn chạy...

Nó sợ mất anh hơn là sợ sét đánh trúng mình, thà rằng cứ bắt nó đau còn tốt hơn...

Từ lâu dài đó chạy xuống đường lớn cũng mất cả giờ đồng hồ, hai bên đường dường như toàn là cây to chúng có thể đổ xuống đè chết nó bất cứ khi nào... nhưng nó vẫn không sợ, mưa ngày càng lớn, gió thổi mạnh hơn, nước từ trên cao cứ tuông xuống làm nó mấy lần trượt chân chảy theo dòng nước kia, nhưng vì hấn mà nó vẫn cố đứng dậy để chạy đi tiếp...

Tuy vậy, người nó đã run rẩy cả lên vừa vì lạnh rét vừa sợ cảm giác mất hấn, nó đã cầu nguyện, cầu nguyện rất nhiều...

Kí ức một lần nữa lại ủa về

-“Em có thích không?”

-“Từ nay nó sẽ là thiên đường của chúng ta”

-“Em định cho nó ngủ chung à?”

-“Vậy còn anh?”

-“Được anh sẽ xuống đất ngủ luôn”

.....

.....

-“Em biết tối qua cục đá còn dặn anh thế nào không?”

-“Cục đá bảo anh mỗi sáng, mỗi trưa, mỗi tối anh phải thơm lên má cục đá vài phát nữa đấy...”

-“Được, cô đi mà yêu người khác”

-“Bây giờ có còn muốn yêu người khác nữa không?”

-“Em chắc?”

-“Cục đá yêu ai nhất”

.....

-“Em không tha thứ cho anh một lần nào nữa sao?”

-“Anh xin lỗi, tất cả là do anh”

.....

.....

-“Em chẳng ngoan tí nào cả”

-“Từ này giờ em đã nói gì đâu”

-“Đâu đợi em nói đâu bà xã, em là đang không ngoan”

-“Em không ngoan khi nào chứ, ôm chồng em thôi mà, ai bảo em không ngoan em quánh cho vỡ mặt nhá”

-“Là anh nói”

-“Là anh thì...”

-“Thì sao bà xã?”

-“Thì tha cho anh đó”

-“Đồ ngốc này... chút nữa về không cần em tha đâu nhá”

.....

.....

-“Em... lạ lắm nhé”

-“Lạ cái chi ạ?”

-“Em ngọt ngào lắm nhá”

-“Em...”

-“Em sao?”

-“Em ... em biết cả rồi, anh không giấu em được nữa đâu”

-“Giấu em chuyện gì? Anh có sao?”

-“Cái hộp... cái hộp trong đó em đã thấy hết rồi”

-“Sao anh lại giấu em?”

-“Anh không giấu em, chỉ là... anh chưa muốn nói thôi, vì anh muốn em tự chủ động tha thứ cho anh. Anh là người có lỗi”

-“Nhưng, nhớ hôm nay em không phát hiện thì phải làm sao?”

-“Thì ngày khác em sẽ thấy nó”

-“Nhớ ngày khác em không thấy nó luôn thì sao”

-“Thì ngày... đồ ngốc nhà cô”

.....

Giọng nói đó từ nay không còn được nghe nữa sao? Những lần mắng yêu đó không còn nữa sao? Bảo Khánh ... không có anh... em biết sống sao đây? Sao không mang em đi theo anh, anh đã hứa sẽ bảo vệ em suốt cả cuộc đời mà... sao không giữ lời ... hức...

Con tìm nó đâu ... đau hơn cả bị đâm từng nhát... trong cơn mưa dữ dội kia nó chạy đi tìm người chồng yêu quý.....

.....

.....

Phòng giám đốc...

-“Anh nghỉ ngơi đi cũng gần khuya rồi ạ” – cô thư kí cầm trên tay sấp tài liệu nhìn về hướng giám đốc đang ngồi...

-“Đã 5 giờ chưa?” – hấn vẫn cắm đầu vào kí mấy bản tài liệu

-“Dạ, gần 8 giờ rồi thưa giám đốc”

-“CÁI GÌ”

Hấn làm mà quên luôn giờ giấc, cứ tưởng còn sớm cố làm cho xong để vài ngày sau ở nhà bên vợ...

Ai đó cuống cả lên...

-“Cô giúp tôi dọn dẹp chỗ này tôi phải về nhà, vợ tôi đang đợi cơm”

-“Nhưng ngoài trời đang mưa rất lớn thưa giám đốc, anh không về được đâu”

-“Ừ, vậy cô ra ngoài trước đi”

Hấn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, ánh mắt xa xăm hấn nhìn ra bên ngoài....

Ngoài trời gió thổi ngày càng mạnh hơn, sấm chớp cứ vang âm lên, trong lòng bồn chồn hấn có cảm giác bất an, lấy điện thoại gọi về nhà nhưng mãi mà vợ vẫn không bắt máy... cảm giác lo lắng dâng lên ...

Sao lại không bắt máy? Bà xã của anh em đang làm gì vậy?

Lo lắng ... lo lắng rồi lại lo lắng vậy là hấn lấy áo khoác định đi về với vợ mặc ưa gió dữ dội ngoài kia...

“Cạch”

Ai lại vào mà không gõ cửa thế kia, hấn quay đầu nhìn lại...

Là... là vợ hấn sao? Chi Lan làm gì ở đây giờ này? Người ướt sũng hết cả rồi...

Hấn lo lắng cộng với cái tức giận vì ngoài trời đang mưa mà nó lại đến đó vậy là có người chạy đến bên cạnh nó giận dữ mắng ột trận...

-“Em đi đâu giờ này thế hả? Ngoài trời mưa to thế em có diên không mà tới đây? Em đúng là hết thuốc chữa mà, yêu người như em tôi diên mất”

Là anh – Bảo Khánh mà, anh vẫn không sao? Đúng là anh bằng da bằng thịt rồi... nhưng sao, mình lại chạy đến đây? Lúc nãy chẳng phải người kia bảo anh đang ở bệnh viện sao?

Trên đường đi nó chỉ biết chạy mà chẳng biết mình đã đến K&L từ lúc nào nhưng cũng may mọi chuyện đã không sao rồi...

Nó vẫn im lặng nhìn hấn, mặt trắng bệch lúc này lại còn xanh xao hơn, nhìn thấy hấn nó vui đến nỗi như từ dưới địa ngục mới lên...

Mặc cho ai đó mắng chửi, nó bất chấp ôm chầm lấy người kia, nhất quyết không buông ra...

-“Em sao vậy? Có chuyện gì nói cho anh nghe” – hấn vòng tay qua eo ôm chặt lấy nó, dù có chút khó hiểu

-“...”

Không trả lời nó vẫn ôm chặt người yêu...

-“Em, sao thế”

Nó chỉ lắc đầu, cả người dính chặt vào hấn... cứ như sợ rằng nếu như nó buông hấn ra một chút thôi thì hấn sẽ biến mất.

Hấn cũng chẳng ép nó nói ra được gì, chỉ nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu cô vợ ngốc rồi bế nhẹ nó vào phòng tắm....

Một lúc sau hấn bế cô vợ trẻ ra ngoài, nó chỉ quấn trên người một cái khăn tắm, đặt nó lên giường phủ cái chăn kín người nó lại, hạ nhiệt độ xuống, người nó bây giờ nóng ran... hấn lo lắng biết nhường nào, nhưng giờ này không thể ra ngoài được vì trời vẫn đang mưa to...

Từ lúc này cho đến giờ nó vẫn ôm người kia cứng ngắc...

-“Bây giờ thì nói cho anh nghe đã có chuyện gì xảy ra được chưa”

-“...”

-“Bà xã...”

-“...”

-“...”

-“Anh là đồ đáng ghét nhất trên đời, lúc này anh biết tôi sợ tới mức nào không hả?... hức... hức tôi sợ sẽ không được gặp anh nữa, tôi sợ lắm anh biết không, chết bầm nhà anh”

Nó đánh thùm thụp vào hấn, cứ mắng cứ khóc như vậy làm người kia đau lòng, hấn nhẹ nhàng hôn lên trán nó, ôm chặt nó hơn mặc cho cái tay không yên phận kia cứ đánh mình...

-“Cũng may là em không sao”

-“...”

-“Lúc này... có người... bảo em anh bị tai nạn... em sợ lắm”

-“Chắc họ nhầm số thôi anh có làm sao đâu, em ngốc, tại sao lúc đó em không gọi cho anh”

-“Em... không nhớ”

-“Vậy em đi tới đây bằng gì?”

-“Em... chạy bộ”

-“Cái gì? Dương Nguyệt Chi Lan... em điên hả? Có biết như vậy là nguy hiểm lắm không? Ít nhất cũng phải gọi xe để mà tới đây chứ”

-“Lúc đó em thật sự không biết làm sao hết... em ... em sợ lắm”

-“Nếu em có gì anh phải làm sao đây”

Hấn nghe như chết điếng, chỉ một chút nữa thôi là có thể cả cuộc đời còn lại của mình không thể nào nhìn thấy nó nữa...

Bây giờ hấn mới hiểu cảm giác mà vợ mình vừa trải qua, sợ cảm giác xa người mình thương yêu là sao, sợ mất nó, hấn siết tay chặt hơn, mắt đã đỏ hoe...

-“Bà xã anh hát cho em nghe nha”

-“Dạ”

Em là bầu trời...

Em là đại dương rộng lớn

Anh ... chỉ là một hạt cát nhỏ

Nhỏ đến mức em không nhìn thấy

Em là tình yêu...

Em là biển cả

Anh ... chỉ là một thằng ngốc

Một thằng ngốc trong mắt em

Nhưng em yêu dấu hỡi

Dù anh có ra sao

Anh vẫn là một thằng ngốc yêu em

Yêu em nhất cuộc đời

Dù anh có ra sao

Anh vẫn có một vòng tay rộng lớn

Đủ để bảo vệ em

Em yêu dấu ơi

Em yêu dấu hỡi

Em là tất cả, tất cả cuộc đời anh

Bài hát này... không phải bài hát không tên sao? Sao anh ấy...?

Ánh mắt khó hiểu ngược lên nhìn hần, hần hiểu được ý vợ mình liền bẹo mũi người kia...

-“Em nghe rõ nè ...Anh ...Yêu ...Em”

-“Anh...”

Nó cảm động đến phát khóc rồi này, mỉm cười trong nước mắt, giả vờ hờn dỗi...

-“Anh nhé, em cũng nói cho anh nghe nè Em ...Sẽ ...Cưới ..Anh ngay ngày mai”

Có người bật cười trước cái giọng điệu trẻ con đó...

-“Được ... được ngay ngày mai nhá”

-“Sau này đi đâu anh cũng phải dắt em theo”

-“Được rồi, sau này anh túm em lại rồi bỏ vào túi quần”

-“Túi quần á? Không, ghê lắm, túi áo thôi”

-“Bà xã anh ngốc quá”

Nói rồi có người cúi xuống hôn lên cánh môi mềm mại bên dưới, nhẹ nhàng đi sâu vào bên trong, người kia nhẹ nhàng đáp trả nụ hôn đó... họ trao tất cả hơi thở cho nhau, một nụ hôn sâu nụ hôn mãnh liệt, để chứng minh cho tình yêu của nhau bao năm qua, tất cả sóng gió như cơn mưa ngoài kia, cuồng quét dữ dội và rồi hết mưa trời lại sáng...

Cánh môi của nó cũng bị hần cắn yêu một phát, ai đó luồn vào chặn kéo cái khăn tắm ra, có người chu môi chau mày...

-“Ba đã dặn không được ăn cơm trước kẻo đâu”

-“Ăn trước ăn sau gì cũng là anh ăn thôi mà”

-“Anh... đúng là...”

-“Em ... đúng là..”

-“Anh...”

Ngoài trời mưa bão cũng không ngăn được tình yêu của họ, trên chiếc giường nhỏ nhỏ có 2 người yêu nhau, họ trao cho nhau là tình nồng, là hơi thở, là chung một nhịp đập của trái tim...

Anh sẽ vượt qua đại dương rộng lớn để tìm em, leo lên đỉnh núi cao nhất để được ở bên cạnh em

Dù anh có ở muôn trùng cách trở thì với em anh mãi mãi ở trong trái tim này, và bởi vì em yêu anh nhiều lắm...

.....

Safial...

-“Em thích cái này hơn anh chọn đồ xấu quá à ông xã ơi” –nó đang chọn một bộ vest cho hần...

-“Nhưng màu đỏ anh đâu có thích đâu bà xã”

-“Nhưng em thích”

-“Anh...”

-“Thôi được anh lấy bộ nào anh thích đi em không ‘cười’ anh nữa”

-“Vậy lấy bộ nào bà xã anh thích đi, anh mặc gì cũng được mà”

Nó vẫn thế vẫn bày hết trò này đến trò khác quây tung bừa cái người kia... nhưng lần nào anh cũng nhin nó à... đúng là chồng hâm nhất trên đời... vợ yêu chồng nhất quả đất...

Vợ hâm, anh có thể vì em làm tất cả mọi thứ nhưng cuộc đời này anh sẽ không bao giờ buông tay em ra một lần nào nữa đâu, nhớ nhé... em yêu.

.....

.....

Một mùa mưa đã qua, mùa nắng trở về, lá vàng trên những góc sân nhỏ, những tiếng trẻ con ríu rít đi nhặt lá vàng gói lại thành những chiếc quạt mát buổi ban trưa...

Xa xa có những bộ cộ đi theo sau đôi cô dâu chú rể, họ cười tít cả mắt, tay choàng tay nhau...

Cô dâu hiền hạnh phúc thủ thỉ vào tai chú rể

-“Từ ngày hôm nay em mãi mãi là của anh”

-“Trước giờ em vẫn là của anh mà, đồ ngốc”

-“Anh chê ai ngốc thế hả, tôi cóc lấy anh nữa”

-“Giờ này mà còn không lấy nữa hả, có muốn anh phạt em ngay tại đây không hả?”

-“Anh dám? Ở đây có đủ mọi người em thách anh ăn hiếp em...ummmm”

Chẳng thèm đợi cô dâu nói xong, chú rể đã quay qua hôn cho người kia một phát, mọi người ở đó lại có phim tình cảm để xem, có lẽ đây là cặp đôi thú vị nhất từ trước đến nay... chẳng ai lại hôn cô dâu giữa đường như chú rể nhà này cả...

Họ cười thích thú, đến lúc chú rể buông cô dâu ra cũng là lúc bọn nhỏ thấy hoa giấy đầy khắp nơi, những cánh hoa vương vãi trên mái tóc của họ... đẹp lung linh.

Hạnh phúc không ở đâu xa, hạnh phúc là ở quanh ta...

-“Thấy hoa đi Chi Lan”

-“Thấy nhanh đi em”

Mọi người đang nhốn nháo đợi nó thấy bó hoa cưới lên, và phút chốc bó hoa ấy rơi vào tay người con gái đang chen giữa đám đông, không ai khác là Nhật Hạ...

Cuối cùng qua bao nhiêu sóng gió, cả một thời sinh viên, hai người yêu nhau họ vẫn đến được với nhau... sau bao nhiêu mất mát và tổn thương họ mới thấy sự quan trọng của nhau là như thế nào...

.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-o-sin>